

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Mong "Cộng sản phục thiện" đến bao giờ nữa ???

Kể từ khi các cuộc biểu tình của người dân trong nước xảy ra hầu như hàng tuần, thì song song đó cũng liên tục có các kiến nghị của nhiều giới nhiều nhóm thuộc cộng đồng dân Việt trong lẫn ngoài nước, yêu cầu các cơ quan nhà nước CSVN trả lời về vấn đề này vấn đề nọ.

1- Xin mở đầu với kiến nghị ngày 02-07-2011 của 18 nhà trí thức quốc nội gửi Bộ Ngoại giao sau vụ việc trưởng bộ này là Hồ Xuân Sơn sang Tàu hội đàm với Ủy viên Quốc vụ Trung cộng Đới Bình Quốc tại Bắc Kinh ngày 25-06-2011, trong tư cách đặc phái viên của ban lãnh đạo CSVN (tức Bộ Chính trị). Tin tức chính thức từ hai bên đưa ra đã gây nhiều thắc mắc, thậm chí phần nộ của toàn thể đồng bào. Do đó nhóm trí thức nói trên đã: (1) yêu cầu ông Hồ Xuân Sơn cho biết thông tin do Tân Hoa Xã có đúng sự thật không? Trong trường hợp những thông tin trên của Trung Quốc không chính xác, yêu cầu phía Trung Quốc phải cải chính và xin lỗi; (2) Cho biết quan điểm của Việt Nam về bức thư ngoại giao của Phạm Văn Đồng năm 1958; (3) Thông báo chi tiết (toàn văn) thỏa thuận đã đạt được (nếu có) giữa ông Hồ Xuân Sơn và đại diện Trung Quốc trong cuộc hội đàm. (X) Như đề tố thiện chí, Bộ Ngoại giao CSVN đã hứa gặp gỡ giải thích cho nhóm trí thức ấy vào sáng ngày 13-07-2011. Thế nhưng, đúng là một gáo nước lạnh, cuộc gặp bắt thành hoàn toàn vì bộ chẳng mời đúng thể thức (cách bất lịch sự), chẳng gặp đủ cả nhóm (hay ít nhất những vị đã tố thiện chí đến ngồi chờ trước trụ sở của bộ), rồi không phải chính ông Hồ Xuân Sơn mà là phó chủ nhiệm Ủy ban biên giới tiếp chuyện. Quyết định khinh suất chẳng thêm đối thoại với các nhân sỹ trí thức như thế là động thái vô cùng phản ngoại giao, chứng tỏ bộ không hiểu tinh thần yêu nước sôi sục của người dân, không hiểu động lực của thế giới hiện tại và vĩ dân chủ nhân quyền và không tính hết hậu quả tai hại mọi mặt do quyết định sai lầm ấy gây ra!

2- Cũng trong ngày 13-7-2011 lật lọng này, 20 nhân sĩ trí thức (nhiều vị có tên trong văn kiện trên) đã gửi bản kiến nghị đến tân Quốc hội (sẽ bắt đầu họp từ ngày 21-7-2011) và Bộ Chính trị về bảo vệ và phát triển đất nước trong hiện tình Việt Nam. Bản kiến nghị gồm có 3 phần: phần 1 phân tích sâu về những sự kiện xảy ra gần đây trong quan hệ Việt-Trung, phần 2 nói về thực trạng còn nhiều bất cập trong nước và phần cuối cùng nêu 5 điểm kiến nghị với lãnh đạo Đảng và Quốc hội. Trong 5 điểm kiến nghị này, nổi bật điểm một: "*Công bố trước toàn thể nhân dân ta và nhân dân toàn thế giới thực trạng quan hệ Việt-Trung; nêu rõ những căn cứ phù hợp với luật pháp quốc tế, có sức thuyết phục về chủ quyền của Việt Nam đối với biển đảo ở vùng Biển Đông để làm sáng tỏ chính nghĩa của nước ta; khẳng định thiện chí trước sau như một của nước ta xây dựng, gìn giữ quan hệ hữu nghị, hợp tác láng giềng tốt với Trung Quốc, nhưng quyết tâm bảo vệ độc lập, chủ quyền và sự toàn vẹn lãnh thổ quốc gia của mình. Nhân dịp này, Nhà nước ta cần chủ động giải thích trước toàn dân và dư luận thế giới bối cảnh ra đời, nội dung thực chất và giá trị pháp lý của công hàm mà Thủ tướng Phạm Văn Đồng gửi Thủ tướng Chu Ân Lai năm 1958 về Biển Đông, để bác bỏ dứt khoát mọi xuyên tạc từ phía Trung Quốc*".

Thế nhưng, trong cuộc họp báo chiều ngày 19-7-2011, Chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội Trần Đình Đán cho biết Quốc hội đã chẳng nhận được kiến nghị ấy! Chẳng lẽ lại có "kẻ xấu" hay "lực lượng thù địch" nào đem giấu đi? Đến khi mở phiên họp đầu tiên ngày 21-7-2011, thay vì ưu tiên thảo luận vấn đề Biển Đông như yêu cầu của nhiều giới đồng bào, Quốc hội chỉ được nghe tân bộ trưởng Ngoại giao Phạm Bình Minh tường trình tình hình Biển Đông trong vòng một tiếng rưỡi, và chỉ biết nghe mà không được chất vấn Chính phủ cho ra lẽ và càng không được ra Nghị quyết đề tìm phương bảo vệ Tổ quốc. Ngay cả Nguyễn Phú Trọng, Tổng Bí thư đảng, Chủ tịch Quốc hội mãn nhiệm khóa 12 cũng chẳng nói một chữ nào về tình hình Biển Đông trong diễn văn khai mạc.

3- Ngày 18-8-2011 lại đến Kiến nghị của một số công dân (công bố với 25 chữ ký ban đầu) gửi Ủy ban Nhân dân Thành phố Hà Nội để phản đối một thông báo không số, không chữ ký, không căn cứ Pháp luật ra cùng ngày, yêu cầu chấm dứt biểu tình tự phát trên địa bàn Hà Nội, rồi còn đưa ra một số nhận định sai lệch về ý nghĩa các cuộc biểu tình và tư cách các "biểu tình viên". Bản Kiến nghị đã được gửi đến ông Nguyễn Thế Thảo, Chủ tịch UBND TP Hà Nội; ông Trần Đại Quang, Bộ trưởng Bộ Công an; ông Hà Hùng Cường, Bộ trưởng Bộ Tư pháp...

Như đề tố thiện chí đối thoại, một cuộc gặp đã diễn ra trong buổi sáng ngày 27-08-2011 tại trụ sở Ủy ban Nhân dân TP Hà Nội. Về phía nhà cầm quyền có mặt Bí thư thành ủy Phạm Quang Nghị, Chủ tịch UBND Thành phố Nguyễn Thế Thảo, Giám đốc Công an TP Nguyễn Đức Nhanh và nhiều viên chức cao cấp khác... Về phía những người ký kiến nghị phản đối thông báo, có mặt theo giấy mời là Tiến sỹ Nguyễn Xuân Diện, Thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh, cựu Đại sứ Việt Nam tại Trung Quốc, Giáo sư Chu Hảo, nguyên Thứ trưởng Bộ Khoa học, Công nghệ và Môi trường, Tiến sỹ Nguyễn Quang A, nguyên Viện trưởng Viện Nghiên cứu Phát triển (IDS).

Về điểm thứ sáu trong bản kiến nghị phản đối của công dân với thông báo gây tranh cãi (Ai, bộ phận nào trong UBND TP Hà Nội quyết định ra thông báo này?), Tiến sỹ Nguyễn Quang A cho BBC biết (Bản tin ngày 27-08-2011): UBND TP Hà Nội trả lời rõ ràng rằng thông báo yêu cầu chấm dứt biểu tình là của UB và UB chịu trách nhiệm hoàn toàn về thông báo đó. Thế nhưng vị tiến sỹ cũng tường thuật: qua cách trả lời của đại diện UBND Thành phố, "có thể hiểu rằng có những sai sót về mặt thủ tục, hình thức, còn về nội dung, phía UBND TP Hà Nội cho rằng đã làm đúng thẩm quyền, đúng pháp luật" (!?!). Ông Nguyễn Quang A còn cho biết ông không thể dự đoán đích xác được liệu sau cuộc đối thoại này, phong trào chính trị - xã hội biểu tình phản đối Trung Quốc, vì Hoàng Sa Trường Sa như đã thấy diễn ra trong gần ba tháng qua ngay tại trung tâm của

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Mong «Cộng sản phục thiện» đến bao giờ nữa ???**
- Trg 03 ► **Bản Lên tiếng về các cuộc biểu tình chống Trung Quốc.**
-Tổ chức+Chính đảng dân chủ.
- Trg 04 ► **Thư gửi Ngoại trưởng Hoa Kỳ can thiệp cho Lm Ng.Văn Lý**
-16 Nghị sĩ Quốc hội Mỹ.
- Trg 05 ► **Công an đàn áp Tăng ni Tín đồ tại nhiều chùa ở Đà Nẵng...**
-Phòng Thông tin PGQT.
- Trg 07 ► **Phật giáo Hòa Hảo Truyền thông bị CS đàn áp khốc liệt.**
-Nhóm Pv FNA Khối 8406.
- Trg 08 ► **Lúc này chúng ta phải lo lắng cho vận mạng Đất nước còn...**
-Lm Nguyễn Văn Khái.
- Trg 09 ► **Đất nước lại đứng lên (thơ).**
-Hà Sĩ Phu.
- Trg 10 ► **Mấy dòng nhật ký biểu tình.**
-Nguyễn Huệ Chi.
- Trg 12 ► **Chiếc áo "No-U", hơi thở còn lại.**
-Bình Minh.
- Trg 13 ► **Đường truyền từ trò lô hóa rồi đến mô chôn chế độ.**
-Đình Tấn Lực.
- Trg 17 ► **Việt Nam, lãnh thổ của TQ?**
-Song Chi.
- Trg 19 ► **Xâm lấn kinh tế mới nguy hiểm.**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 20 ► **Thông cáo báo chí về Giải Tự do Tôn giáo NKĐ 2011.**
-Phong trào Giáo Dân VNHN.
- Trg 21 ► **Hãy phá vỡ gông cùm và xiềng xích.**
-Ls Lê Trần Luật.
- Trg 22 ► **Quyền biểu tình của người dân**
-Ls Nguyễn Văn Đài.
- Trg 23 ► **Bất động sản và những nhóm lợi ích ở Hà Nội.**
-Người Quan Sát.
- Trg 25 ► **Tripoli và Hà Nội.**
-Bùi Tín.
- Trg 26 ► **Việt Nam đi trước về sau Libya**
Phạm Xuân Nhi.
- Trg 27 ► **Thư gửi 4732 bạn CA Hà Nội**
-Trần Ngọc Thành.
- Trg 28 ► **02-09 có phải là ngày vui của Dân tộc?**
-Nguyễn Quang Duy.
- Trg 31 ► **5 thanh niên yêu nước bị vu khống tội lật đổ chính quyền.**
-Tạ Phong Tần.

Thủ đô Hà Nội, có tiếp tục diễn ra nữa hay không.

Liên hệ với sự kiện này những người đã ký tên phản đối Đài Truyền hình Hà Nội vu khống xuyên tạc các cuộc biểu tình (chương trình ngày 22-08) được mời tới đài ngày 30-08 để trình bày khiếu nại. Song rốt cuộc là Tổng giám đốc Trần Gia Thái đã trả lời kiểu phủ tay và cách vô liêm sỉ.

4- Ngày 21-08-2011, lại một "kiến nghị" nữa mang tiêu đề «Thư ngỏ về hiểm họa ngoại bang và sức mạnh dân tộc» do 36 nhân sĩ trí thức người Việt ở nước ngoài ký tên và gửi tới các cấp lãnh đạo cao nhất của Nhà nước VN và đảng Cộng sản. Đó là các trí thức, chuyên gia hàng đầu trong nhiều lĩnh vực, đang sống và làm việc tại các nước như Anh, Pháp, Mỹ, Úc, Thụy Sĩ và Gia Nã Đại.

Không phân biệt thành phần, chính kiến cũng như quá khứ, các trí thức Việt hải ngoại muốn thông qua thư ngỏ bày tỏ những "suy nghĩ thẳng thắn và xây dựng trước tình hình nghiêm trọng của Việt Nam hiện nay". Tình hình "nghiêm trọng" đó chính là "hiểm họa ngoại bang" đến từ Trung Quốc. Những người ký tên khẳng định Trung Quốc đang có âm mưu thôn tính nước Việt.

Nhận định về đường lối chính sách của nhà cầm quyền Việt Nam trước hiện tình đất nước, thư ngỏ viết: "Trong thời gian vừa qua, những chính sách và biện pháp đối nội và đối ngoại được thực thi tỏ ra lúng túng và mâu thuẫn, trái với sự mong đợi của toàn dân. Tình trạng này hiển nhiên làm suy yếu sức mạnh dân tộc, đòi hỏi chính quyền phải có những thay đổi toàn diện về cơ chế và chính sách mới có thể bảo vệ được chủ quyền và phát triển đất nước". Cuối cùng, thư ngỏ nêu ra 4 điểm kiến nghị về vấn đề bảo vệ chủ quyền đất nước và về việc phát huy sức mạnh của dân tộc, đoàn kết toàn dân trong và ngoài nước, phát triển đất nước nhằm đối phó với "tham vọng bành trướng, bá quyền của Trung Quốc vốn ngày càng bộc lộ rõ" (theo RFI, bản tin ngày 30-08-2011).

Đáp lại (hay đúng hơn: đắp lại) tâm huyết của các nhà trí thức yêu nước ấy là cuộc Đối thoại Chiến lược quốc phòng-an ninh Việt-Trung cấp Thứ trưởng lần thứ hai diễn ra hôm 29-8 tại Bắc Kinh, Trung Quốc, dưới sự đồng chủ trì của Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh, Thứ trưởng Bộ Quốc phòng CSVN và Thượng tướng Mã Hiểu Thiên, Phó tổng tham mưu trưởng Quân đội CSTQ. Theo bản tin trên báo Quân đội Nhân dân của Hà Nội, "hai bên đã nhất trí nhiều biện pháp thúc đẩy hợp tác quốc phòng song phương và đạt được nhận thức chung trong nhiều vấn đề, góp phần tăng quan hệ hữu nghị Việt-Trung".

Trong cuộc gặp gỡ ấy, Nguyễn Chí Vịnh thân nhiên tuyên bố "Nếu Việt Nam cần sự ủng hộ, đồng cảm, hợp tác và phát triển thì còn có ai hơn một nước Trung Quốc xã hội chủ nghĩa láng giềng?". Ông ta cũng trắng trợn thông báo với phía Trung Quốc rằng Việt Nam sẽ 'kiên quyết xử lý vấn đề tụ tập đông người ở Việt Nam', và dứt khoát 'không để sự việc tái diễn', theo tường thuật của Thông tấn xã Việt Nam. Đây là lần đầu tiên một quan chức cấp cao trong chính quyền trung ương công khai ủng hộ Thông báo ngăn chặn biểu tình mà giới chức Hà Nội đưa ra hôm 18-08 vốn đang bị vô số người công kích về tính pháp lý.

Mười một cuộc biểu tình trong ba tháng qua, với những biểu ngữ hay khẩu hiệu thuần túy chống TQ xâm lược (ngoại trừ vài lời hô đơn lẻ "đả đảo bọn bán nước, bọn chó săn"... trên các xe buýt bắt người về đồn) cũng là những hình thức kiến nghị với nhà cầm quyền CSVN, xin họ hãy lưu ý tới đại họa Tàu cộng. Như đã thấy, đáp lại trực tiếp là những màn hăm dọa hay ngăn cản, bắt nống hay bắt nguội, đuổi học hay đuổi việc, đánh người hay đập mặt, giữ ít giờ hay giữ ít ngày, và gián tiếp là nhiều vụ giam cầm và xét xử... Tất cả các sự kiện ấy đều đã chẳng cho thấy "thiện chí đối thoại" của nhà cầm quyền sao? Hơn 70 năm CS Âu và hơn 60 năm CS Á sao chưa mở mắt những người còn mong chờ "tinh thần phục thiện" của đảng? **BBT**

Bata Hùng Dũng Sang Trọng (Babui-DCVOnline)

BẢN LÊNTIẾNG

của các Tổ chức và Chính đảng Dân chủ về các cuộc biểu tình chống Trung Quốc

.....Việt Nam-Hải ngoại 25-08-2011.....

Trong thời gian qua đã liên tiếp xảy ra nhiều đợt biểu tình ở trong và ngoài nước, nói lên lòng yêu nước chân phượng và trong sáng của toàn dân chống lại các hành động bành trướng của Trung Quốc và thái độ nhu nhược của nhà cầm quyền Hà Nội. Tại hải ngoại các tổ chức và chính đảng dân chủ cũng đã công khai và tích cực tham gia vào các cuộc biểu tình lên án Trung Quốc. Ở trong nước, để tránh không tạo lý cơ cho chính quyền độc tài xuyên tạc lòng yêu nước trong sáng của thanh niên và giới nhân sĩ, trí thức, các tổ chức và chính đảng dân chủ đã âm thầm theo dõi và cổ vũ các cuộc biểu tình tự phát kéo dài liên tiếp trong suốt hơn hai tháng qua. Lo sợ trước nguy cơ các cuộc biểu tình chống Trung Quốc sẽ ngày càng cho thấy rõ sự yếu kém của chế độ và đưa đến những phản ứng mạnh mẽ hơn của quần chúng, nhà cầm quyền Hà Nội đã chính thức ra thông báo cấm biểu tình và đã thẳng tay đàn áp cuộc biểu tình yêu nước cuối tuần qua

Trước sự kiện này, các tổ chức và chính đảng dân chủ Việt Nam xin trân trọng bày tỏ quan điểm như sau:

1- Chúng tôi nguyện sát cánh cùng toàn dân trong nỗ lực đối phó với hành động xâm phạm lãnh thổ, lãnh hải Việt Nam, và mọi âm mưu xâm thực và bành trướng ảnh hưởng vào đất nước và xã hội Việt Nam của Trung Quốc.

2- Chúng tôi cực lực phản đối nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đàn áp biểu tình, vi phạm quyền tự do bày tỏ lòng yêu nước và quan điểm một cách ôn hòa của người dân Việt Nam.

3- Chúng tôi thách thức nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam hãy nhận lấy sai lầm và thu hồi bản công hàm được ký ngày 14 tháng 9 năm 1958,

trong đó đã công nhận chủ quyền của Trung Quốc tại Hoàng Sa và Trường Sa.

4- Chúng tôi kêu gọi cộng đồng quốc tế hãy tích cực ủng hộ cuộc đấu tranh chống chính sách bành trướng của Bắc Kinh và khát vọng đòi tự do dân chủ của toàn dân Việt Nam.

Hiềm họa đất nước bị xâm lấn, quyền lợi dân tộc bị hy sinh, đó chính là hậu quả của tình trạng độc tài hiện nay. Chúng tôi nguyện cùng toàn dân tích cực đấu tranh để sớm đưa đất nước thoát khỏi chế độ độc tài đảng trị, và bước vào thời kỳ phát triển ổn định, tiến bộ và tự do cho mọi người Việt. Có như thế mới mong bảo vệ được chủ quyền của đất nước trước mối đe dọa từ Bắc Kinh.

Việt Nam, ngày 25.8.2011

Đồng ký tên

- 1- Đảng Dân Chủ Nhân Dân (Đỗ Thành Công, Phát ngôn nhân).
- 2- Đảng Đại Việt Cách Mạng (Nguyễn Văn Lung, Tổng thư ký).
- 3- Khối 8406 (Đỗ Nam Hải, Đại diện).
- 4- Liên Minh Dân Chủ Việt Nam (Nguyễn Quốc Nam, Phó chủ tịch UBCHTU).
- 5- Nghị Hội Toàn Quốc Người Việt Tại Hoa Kỳ (Nguyễn Ngọc Bích, Chủ tịch).
- 6- Tổ Chức Phục Hưng Việt Nam (Trần Quốc Bảo, Chủ tịch).
- 7- Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng (Đỗ Hoàng Diễm, Chủ tịch).
- 8- Việt Nam Quốc Dân Đảng (Trần Tử Thanh, Chủ tịch Hội đồng Điều hợp các Cơ sở VNQDD tại hải ngoại).

Xin tiếp tay phổ biến rộng rãi bán nguyệt san này cho Đồng bào tại quốc nội

Ông Lư Văn Bảy, một nhà hoạt động dân chủ ở Việt Nam, bị kết án 4 năm tù

Hôm 22-08-2011, tòa án tỉnh Kiên Giang, phong một phiên tòa kéo dài nửa ngày, đã xử ông Lư Văn Bảy 4 năm tù giam, 3 năm quản chế với tội danh "tuyên truyền chống nhà nước CHXHCNVN".

Ông Lư Văn Bảy năm nay 59 tuổi, ngụ tại thị trấn Tân Hiệp, tỉnh Kiên Giang. Theo cáo trạng của phiên tòa Kangaroo (không luật sư bào chữa), ngoài gốc gác là một quân nhân thuộc binh chủng Không quân VNCH, sau năm 1975 ông có tham gia hoạt động chống Cộng trong "Mặt trận Liên tôn" vào tháng 9-1977, rồi bị bắt và bị giam cầm 6 năm cho đến 9-1983.

Ra khỏi tù, Ông Lư Văn Bảy vẫn tiếp tục thao thức với vận mệnh của đất nước, nhất là trước họa ngoại xâm từ Trung Cộng vốn ngày càng hiện rõ khi bắt đầu thế kỷ XXI. Đó là lý do rất nhiều bài viết của ông mang sắc thái chủ quyền biển đảo, Hoàng Sa-Trường Sa và vấn đề cho Trung Cộng khai thác Bô-xit ở Tây Nguyên.

Ông bắt đầu viết bài và gởi ra hải ngoại từ những năm 2005, 2006. Để che mắt lực lượng công an, ông đã dùng nhiều bút danh khác nhau như Chánh Trung, Hoàng Trung Việt, Hoàng Trung Chánh, hoặc Nguyễn Hoàng. Khoảng tháng 8 năm 2007, ông gởi bài trực tiếp đến Ban biên tập trang web Tiếng Nói Tự Do Dân Chủ để nhờ hiệu đính và phổ biến rộng rãi đến các nơi.

Tháng 1 năm 2008, ông bị công an tỉnh Kiên Giang đến tận nhà bắt, thu giữ máy vi tính có chứa nhiều bài viết trong ổ cứng. Tuy nhiên ngay sau đó, ông được thả ra với lời cảnh cáo và cam kết không viết bài nữa. Tuy nhiên, vì "không thể chịu nổi cảnh ngang trái trong xã hội ngày nay" và "không chấp nhận sự uơon hèn của CSVN trước giặc bành trướng Trung Cộng", nên chỉ sau một thời gian ngắn ông lại tiếp tục viết nhiều hơn và mạnh hơn.

Kể từ đầu năm 2010, ông chuyển qua sử dụng bút danh Trần Bảo Việt và gởi bài trực tiếp đến một số trang như Đàn Chim Việt, Thông Luận, Đối Thoại, Tổ Quốc,... Chỉ riêng từ cuối tháng 10-2010 cho đến trước lúc bị bắt vào ngày 26-03-2011, ông đã viết khoảng 15 bài, tức là mỗi tuần 1 bài!

Nhưng cho dù các bài viết của ông hoàn toàn thể hiện tâm huyết, trần trụi của một con người yêu nước thiết tha, chúng vẫn là vũ khí, là cái gai khiến chế độ CS run sợ. Thành thử nó đã phải đem ông ra xử chống vánh trong một phiên tòa phi pháp không có luật sư bào chữa.

Theo Lê Minh, Úc châu

THƯ GỎI NGOẠI TRƯỞNG HOA KỲ can thiệp cho Linh mục Nguyễn Văn Lý

.....16 Nghị sĩ lưỡng đảng Quốc hội Mỹ 24-08-2011.....

Thông cáo báo chí
24-08-2011

Thượng Nghị sĩ Boxer dẫn đầu Nhóm Nghị sĩ Lưỡng đảng thúc giục Bộ Ngoại giao đẩy mạnh việc thả Linh mục Nguyễn Văn Lý ra khỏi tù. Những nỗ lực mới theo sau việc Chính phủ VN tái giam cầm một Linh mục Công giáo kiêm Trạng sư Nhân quyền bất chấp sức khỏe suy giảm

Washington, DC. Thượng nghị sĩ Barbara Boxer (Dân chủ, bang California) hôm nay đã dẫn đầu một nhóm Thượng nghị sĩ lưỡng đảng yêu cầu ngoại trưởng Hillary Clinton bước thêm nữa trong việc thúc đẩy Chính phủ VN lập tức thả Linh mục Tadêô Nguyễn Văn Lý ra khỏi tù. Cha Lý đã được tạm thả tháng 3-2010 để tìm cách chữa bệnh, nhưng đã bị giam tù lại tháng 7 vừa qua. Sức khỏe Cha Lý đã và đang sa sút trầm trọng vì đã ông đã chịu nhiều cơn đột quỵ trong nhà tù, và việc tái giam cầm ông có thể đe dọa thêm mạng sống ông.

Cha Lý, một Linh mục Công giáo kiêm trạng sư (người bệnh vực) Nhân quyền, đã bị bắt ngày 18-02-2007, tại giáo xứ của cha ở Huế, Việt Nam (*). Sáu tuần sau, ông bị tuyên án 8 năm tù giam và 5 năm quản chế tại gia vì đã ôn hòa thực thi niềm tin, biểu lộ chính kiến của mình và liên kết với những người chia sẻ các chính kiến đó. Thượng nghị sĩ Boxer đã liên tục bày tỏ mối quan tâm đối với các hoàn cảnh bao quanh việc giam giữ cha Lý và sức khỏe xấu đi của ông.

Ngoài Thượng nghị sĩ Boxer, lá thư còn được ký bởi các Thượng nghị sĩ Daniel Akaka (DC-HI), Mark Begich (DC-AK), Scott Brown (CH-MA), Ben Cardin (DC-MD), Robert Casey (DC-PA), Thad Cochran (CH-MS), John Cornyn (CH-TX), Richard Durbin (DC-IL), Dianne Feinstein (DC-CA), Mike

Johanns (CH-NE), Jon Kyl (CH-AZ), Mary Landrieu (DC-LA), Frank Lautenberg (DC-NJ), Patrich Leahy (DC-VT) và Marco Rubio (CH-FL).

Bản văn đầy đủ của bức thư các TNS như sau:

24-08-2011

Kính gửi:

Bà Hillary Rodham Clinton
Bộ trưởng Bộ Ngoại giao
2201 C Street NW
Washington, DC 20520.

Kính thưa Ngoại trưởng Clinton

Chúng tôi viết thư này để bày tỏ mối quan tâm sâu xa của chúng tôi về việc Cha Nguyễn Văn Lý bị Chính phủ Việt Nam bắt lại, và để thúc giục Bà áp lực lên Chính phủ Việt Nam ngõ hầu họ lập tức thả ông khỏi tù. Cha Lý đang suy yếu sức khỏe và đã không làm gì ngoài việc ôn hòa bệnh vực cho các quyền và tự do cơ bản của nhân dân Việt Nam.

Như Bà biết, Cha Lý, một Linh mục Công giáo Rôma, đã bị tuyên án 8 năm tù giam và 5 năm quản chế tại gia ngày 30-03-2007 vì hành xử quyền tự do tôn giáo và tự do phát biểu của mình. Trường hợp của ông, như nhiều người Việt Nam khác, cho thấy rằng không có biên giới rõ ràng giữa tự do tôn giáo và tự do chính trị. Cha Lý đã chịu nhiều cơn đột quỵ trong tù và đã được thả ra do cam kết nhân đạo ngày 15-03-2010 để tìm cách chữa trị một khối u não.

Tuy nhiên, ngày 25-07-2011, Chính phủ Việt Nam đã đưa Cha Lý vào lại tù, bất chấp sức khỏe suy yếu của ông và bất chấp sự kiện Nhóm Hành động chống Giam giữ Tùy tiện của Liên Hiệp Quốc đã nhận thấy việc giam giữ ông vi phạm luật quốc tế. Chúng tôi sợ rằng việc tái giam Cha Lý có thể đe dọa sinh mạng của ông.

Trong lúc chúng tôi đánh giá cao việc Bộ Ngoại giao đã đưa ra một

tuyên bố bày tỏ mối quan tâm đến việc tái giam giữ Cha Lý, thì hành động cũng cần thiết nữa. Chính phủ Việt Nam phải được cảnh báo rằng việc họ liên tục từ chối cho phép bệnh vực cách ôn hòa các nhân quyền cơ bản cản trở sự tiến triển của quan hệ Mỹ-Việt. Chính phủ Việt Nam lần Hoa Kỳ đã và đang cho thấy họ tìm cách nâng cao quan hệ. Việc thả Cha Lý sẽ là một bước quan trọng chứng minh rằng Việt Nam nghiêm túc trong việc đạt mục tiêu ấy.

Chúng tôi thúc giục Bà tiếp tục bệnh vực cho Cha Lý và cho tất cả những ai đang bị giam cầm tại Việt Nam vì đã ôn hòa bệnh vực các nhân quyền.

Xin cảm ơn sự quan tâm xem xét của Bà.

Kính thư

Các Thượng nghị sĩ Barbara Boxer, Daniel K. Akaka, Mark Begich, Sherrod Brown, Benjamin L. Cardin, Robert P. Casey Jr., Thad Cochran, John Cornyn, Richard J. Durbin, Dianne Feinstein, Mike Johanns, Jon Kyl, Mary L. Landrieu, Frank R. Lautenberg, Patrick J. Leahy, Marco Rubio.

(*) Đứng ra là tại Nhà chung, tòa Tổng giám mục, Huế

Bản dịch của Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Công an CS đàn áp Tăng ni và Tín đồ tại nhiều chùa ở Đà Nẵng nhân Đại lễ Vu Lan

❀❀❀❀ *Paris 16-08-2011* ❀❀❀❀

Đàn áp Đại đức Thích Thiện Phúc và Sư cô Thích Nữ Quảng Ý tại chùa An Cư - Đài Á châu Tự do phỏng vấn Hòa thượng Thích Thanh Quang và Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm về việc Công an Đà Nẵng bức tử mẹ Sư cô

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế vừa nhận được Bản Tường trình của Đại đức Thích Thiện Phúc về sự phong tỏa, đàn áp, sách nhiễu chùa An Cư nơi Đại đức trú trì. Đại đức Thích Thiện Phúc là Đặc ủy Giáo dục kiêm Đặc ủy Thanh niên của Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tỉnh Quảng Nam Đà Nẵng.

Bản Tường trình cho biết tình trạng y hệt như đã xảy ra tại chùa Giác Minh trước ngày Lễ Vu Lan. Ba lần trong ba ngày 27-7, 29-7 và 31-7-11 Đại đức nhận được Giấy mời về Ủy ban Nhân dân phường Hải Bắc làm việc. Nhưng Đại đức từ chối làm việc vì Giấy mời không ghi rõ ràng làm việc về vấn đề gì.

Trong hai ngày 11 và 12-8-11, công an các cấp thay nhau canh gác, bắt cứ ai đến chùa An Cư lễ Phật khi ra về đều bị ghi biên số xe.

Tối ngày 12-8, ông Nguyễn Hồng Hoanh, ông Trần Quý Ngọc là công an phường, ông Lê Kế là Tổ phó tổ dân phố và 3 công an đột nhập vào chùa gây náo loạn, nói là kiểm tra hộ khẩu. Phật tử Hồ Thị Kim Chung khi rời chùa bị công an theo đuổi về tới tận nhà đòi xét giấy tờ. Sau đó công an Trần Quý Ngọc có số thẻ 354-153 ngang nhiên tịch thu chiếc xe Honda của cô Kim Chung không làm biên bản tịch thu xe dù bị phản đối. Đây là chiếc xe cô dùng hàng ngày đi làm lao động phổ thông nuôi cha mẹ già bệnh tật.

Sáng ngày 13-8, công an hùng hậu bố ráp chùa An Cư của Đại đức

Thích Thiện Phước ở quận Sơn Trà, đuổi mọi Phật tử ra khỏi chùa không cho lễ Phật. Đồng thời tại xã Hòa Phước công an đến Tĩnh thất bắt sư cô Thích Nữ Quảng Ý. Sư cô phản đối, mặc y vàng ngồi trước bàn Tổ niệm Phật, nhưng công an vẫn xô xát, kéo lôi Sư cô xềnh xệch đưa ra xe, khiến tay chân và đầu trán Sư cô sưng vù, rớm máu.

Hiện Sư cô đã được trở về Tĩnh thất, người nhà và bác sĩ đang lo thuốc thang điều dưỡng.

Trong khi ấy, công an đặt loa phóng thanh phát lại bài viết của ông **Doãn Nguyên Hưng** vụ hãm, bôi nhọ Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, ông Võ Văn Ai, Phát ngôn nhân Viện Hóa đạo kiêm Giám đốc Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế trên hai số 192, 193 báo “Công an Thành phố Đà Nẵng”. Bài này được đem đọc trên Đài Phát thanh Nhà nước. ...

(chúng tôi xin phép bỏ 2 đoạn ngắn có đường dẫn đến audio clip)

Trong bản Thông cáo báo chí phát hành hôm qua, 15-8-2001, vì bất cẩn đã thiếu một đoạn về sự kiện CA đàn áp, sách nhiễu trợn khiến mẫu thân Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm ngất xỉu và qua đời khi đưa tới bệnh viện. Vậy hôm nay xin mời độc giả nghe lời kể của Sư cô trên Đài Á châu Tự do.

Đài Á châu Tự do đã làm cuộc phỏng vấn Hòa thượng Thích Thanh Quang về sự trạng công an phong tỏa chùa Giác Minh và ngăn cấm Phật tử vào chùa cử hành lễ Vu Lan Báo Hiếu hôm rằm tháng Bảy vừa qua. Đài cũng phỏng vấn Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm về trường hợp mẹ Sư cô qua đời trong đợt sách nhiễu, đàn áp của công an ngay trước ngôi nhà của mẹ cô. Theo lời Sư cô thì “**Chính quyền và công**

an đã giết mẹ tôi !”

Dưới đây là bản chép lại cuộc phỏng vấn Hòa thượng Thích Thanh Quang và Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm của Đài Á châu Tự do phát về Việt Nam trong chương trình tối thứ hai, 15-8-2011 vừa qua :

Phỏng vấn Hòa thượng Thích Thanh Quang và Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm

Đài dẫn nhập : Theo báo động của Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế, gần hai tuần lễ qua, chùa Giác Minh ở Đà Nẵng bị công an và các Tổ dân phố sách nhiễu không cho chùa cử hành lễ Vu Lan Báo Hiếu vào ngày rằm tháng Bảy âm lịch, bằng cách gửi giấy mời triệu Tăng chúng đi làm việc, ngăn cấm Phật tử vào chùa, và đầu tổ chùa Giác Minh “làm chính trị, chống phá nhà nước”.

Để hiểu rõ hư thực, chúng tôi làm cuộc phỏng vấn Hòa thượng Thích Thanh Quang, trú trì chùa Giác Minh, Chánh ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tỉnh Quảng Nam – Đà Nẵng, kiêm Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên Viện Hóa đạo. Xin mời quý thính giả theo dõi

Ý Lan : Kính chào Hòa thượng Thích Thanh Quang. Được tin Hòa thượng cho báo chí truyền thông biết chùa Giác Minh bị sách nhiễu, bắt chur Tăng đi làm việc, ngăn cấm Phật tử vào chùa trong mấy ngày vừa qua. Vậy xin Hòa thượng cho biết hôm nay rằm tháng Bảy cũng là ngày lễ Vu Lan, chùa Giác Minh có được tự do hành lễ không ?

Hòa thượng Thích Thanh Quang : Dạ thưa cô, đặc biệt năm nay ngày Lễ Vu Lan, tất cả các chốt công an đóng dày đặc. Hiện bây giờ công an còn vây chặt trước công chùa. Không có một tín đồ nào vào được trong chùa để lễ Phật. Trước ngày mùng 8 tháng 7 họ đóng hai chốt hai đầu của chùa Giác Minh. Tín đồ vào lễ Phật cúng ông bà và xin cầu siêu đi ra chưa đến khỏi công, thì có công an sắc phục đưa đui thổi còi đón lại, và có bà người thường phục dẫn vào trạm văn phòng ở sát cạnh chùa làm việc.

Họ hỏi tại sao đến chùa Giác

Minh, tín đồ trả lời tôi thờ ông bà cha mẹ tôi nơi chùa này. Họ bảo phải đem ông bà đến chùa khác thờ. Nếu đến đây một lần nữa thì chúng tôi sẽ bắt vì chùa này phản động. Họ lấy số xe và xem giấy tờ. Biết địa chỉ số xe, điện thoại, công an đến tận nhà các vị đó, họ tuyên bố không được đến chùa Giác Minh, chùa Giác Minh là “phản động”, là “trái pháp luật”, là “chống nhà nước”, làm cho gia đình họ phải hoang mang, lo sợ. Tất cả dân chúng trong nội thành Đà Nẵng đều biết rõ và sợ sệt.

Các đạo hữu dành giùm ít tiền mua hoa quả đem đến chùa cúng Phật. Họ sợ quá, 5 giờ sáng họ đi trước công chùa để chùa ra nhận. Thậm chí lúc 20 giờ ngày hôm nay (chủ nhật 14-8-2011) vài người tín đồ đem sữa vào cúng cho hương linh họ thấy công an đông và công an theo chặn họ là họ hoảng hốt vứt sữa xuống sân và chạy.

Đài phát thanh phường Bình Thuận đặt máy loa trước công trình phát thanh yêu cầu nhân dân trong hai tổ 12 và 13 phải đề cao cảnh giác trước những hoạt động trái pháp luật của chùa Giác Minh.

Ý Lan : Hiến pháp Việt Nam công nhận quyền tự do Tôn giáo, xin Hòa thượng cho biết lý do vì sao có sự đàn áp, sách nhiễu, hăm dọa đối với bản thân Hòa thượng và Tăng chúng chùa Giác Minh ?

HT Thích Thanh Quang : Đa thừa cô, đối với Hiến pháp của Nhà nước là tự do tôn giáo, người có tôn giáo và không tôn giáo.

Người trong Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất cũng như bản thân tôi là người đi tu ở chùa, chúng tôi luôn luôn làm theo đường hướng của Thầy tổ như Hòa thượng Thích Quảng Độ, Đại lão Hòa thượng Thích Huyền Quang, vì chúng sinh đau khổ, vì nhân dân bị không nhà, bị mất đất, bị ngoại xâm giết chết trong khi làm nghề ở ngoài biển khơi. Giáo hội dưới sự lãnh đạo tối cao của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ đã vạch rõ những lợi hại của sự xâm lấn, bắt nhân dân Việt Nam trở thành người nô lệ, ngài đã kêu gọi toàn thể nhân dân hãy đoàn kết chống lại ngoại xâm, tức chống

bành trướng của Trung Quốc. Với sự kêu gọi đó nhà nước kết tội cho là “phản động”, “trái pháp luật”. Như thế chúng tôi hiểu rằng vì lòng yêu nước, thương dân, Giáo hội phải chống lại ngoại xâm. Vì vậy cho nên nhà nước phải tiêu diệt [chúng tôi].

Ý Lan : Xin cảm ơn Hòa thượng Thích Thanh Quang.

Theo tin Phật tử tại chùa cho biết trong cuộc sách nhiễu, đàn áp, mẩu thân của Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm đã ngắt xiêu và qua đời khi chờ đến bệnh viện. Sau đây là lời kể của Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm :

Sư cô Thích Nữ Đồng Tâm : Kính chào chị Ý Lan. Mỗi năm cứ vào ngày Phật Đản và ngày Vu Lan là công an, chính quyền, Mặt trận... các người đó họ không mặc sắc phục đâu, họ mặc thường phục, họ ngồi quanh nhà, ngồi bên quán nước, ngồi gốc đầu này gốc đầu nọ theo dõi từ đầu ngày 14 mình đi đâu để chính ngày 15 là họ biết đứng ở chỗ nào họ chặn họ không cho mình đi đến trước công chùa. Vì vậy cho nên những ngày từ ngày 13 rồi 14 họ ngồi miết, mình đi đâu họ lẽo đẽo theo giống như cái đuôi phục vậy đó.

Mẹ Đồng Tâm rất hiểu cái điều này. Bởi vì mẹ đi mẹ cũng bị... ý thức chuyện quá đáng của chính quyền. Ngày Vu Lan cũng như ngày Phật Đản nhà Đồng Tâm có một truyền thống là ngày 14 chuẩn bị trong gia đình làm mâm cơm chay cúng Phật, Vu Lan cũng là ngày 14 mình làm trước để ngày 15 mình làm lễ trong chùa. Cho nên anh chị em tụ tập về.

Mẹ đang khỏe mạnh lắm chị Ý Lan ơi, Nhưng mà khi đưa cháu lên thăm bà nó, nó bé tí nó phải đón taxi nó về, thì taxi tới đón. Công an chạy tới đuôi taxi biểu không được dừng ở đây. Mẹ đứng trên lầu mẹ nói không được, tui phải dừng lại đón taxi cho cháu tui về. Nhưng nó đuôi, lệnh nên taxi họ phải chạy. Mẹ từ trên mẹ chạy xuống nói : mấy ông không được làm như vậy. Mẹ hiểu mà mẹ cũng buồn lắm, mẹ cũng lo cho Đồng Tâm, cho nên trong cái giận cái buồn đó, huyết áp mẹ cao rồi ngã trước mặt họ.

Đang ngồi là công an mặc bộ thường phục ngồi bên cạnh nhà là nhà bán cà phê. Ngồi từ sáng cho đến tối, chia phiên nhau ngồi ngày nào cũng như thế. Mẹ biết rất rõ nhưng mẹ không nói. Ngày này thấy quá đáng, con cháu người đón taxi về mà tưởng mẹ và Đồng Tâm đón taxi lên chùa, cho nên đuôi taxi đi không cho đi, không cho đón xe, còn nếu mình ra đi là lẽo đẽo đi theo.

Không cho mẹ Đồng Tâm và Đồng Tâm đến chùa, mà không phải từ ngày 14, 15 đâu mà nó đã ở chùa Giác Minh từ ngày mùng 10 tháng 7 là nó đã làm như vậy rồi. Bất kỳ ai đi vào chùa ra là bắt đầu mời vào đồn hỏi thăm, vu cáo chùa, sách nhiễu, cấm không được... nếu lần sau mà đến là xử lý. Còn ai quên giấy tờ là phạt trắng trợn, mặc dù họ xin để lỡ quên ở nhà. Không, về lấy lên cũng phạt trắng trợn như vậy.

Đây là một đã tâm đàn áp của nhà nước, chính quyền này đã giết mẹ của Đồng Tâm. Không phải là năm này đâu mà xảy ra nhiều lắm rồi. Cho nên sự uất ức và sự cảm thấy mình bị tổn thương, mình bị đàn áp, mình bị... không còn coi ra con người ngay cả vấn đề đi lại cũng bị nó làm phiền não như thế.

Cho nên mẹ Đồng Tâm phải đến giờ, như ly nước tràn ly vậy, bị tức giận sự đàn áp, sự độc ác như thế cho nên mẹ mới lên... mẹ ngã trước mặt họ. Không có cứu được chị Ý Lan ạ. Đưa vô bệnh viện người ta nhồi mẹ Đồng Tâm như cái gì ấy.

Thưa quý Đài, thưa chị Ý Lan, đây là cái sự đàn áp, độc ác của cái chính quyền nhà nước Cộng sản. Đồng Tâm không ngờ một người tu hành như mẹ Đồng Tâm và Đồng Tâm một con kiến cũng không giết, không có một tác sát trong tay thì làm gì. Tui chỉ cần một lòng tu đạo không theo bất kỳ ai hết, thì tại sao lại đàn áp tui như vậy ?

Ý Lan, Phóng viên Đài Á châu Tự do tại Paris

PG HÒA HẢO TRUYỀN THÔNG

đang bị CS đàn áp khốc liệt

.....Nhóm PV FNA Khó 8406 19-08-2011.....

Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Truyền thống đang bị CSVN đàn áp và bách hại rất mạnh tay mấy tuần nay. Mới đây, ông Nguyễn Văn Lía và nhiều tín đồ PGHH khác bị bắt, bị vào tù. Đã có nhiều bản tin loan báo sự việc này, nhưng chỉ gây ồn ào trên dư luận một thời gian ngắn để rồi hiện nay sự việc dường như đã bị chìm vào quên lãng. Trước phản ứng yếu ớt của quốc tế, Cộng sản Việt Nam liền leo thang trong mưu đồ tiêu diệt PGHH.

Hiện nay, tại An Giang, tín đồ PGHH Truyền thống đang gặp rất nhiều khó khăn. Một mặt Cộng sản cài cắm người của họ vào Giáo hội, làm “ăng-ten” cho chúng, tạo tình trạng nghi ngờ nhau và xào xáo nội bộ Giáo hội. Mặt khác công an sách nhiễu, khủng bố hầu hết các tín đồ PGHH nào còn quyết tâm trung kiên với đạo pháp truyền thống, không chịu theo Giáo hội PGHH quốc doanh do nhà nước lập nên.

Bất chấp già trẻ, nam nữ, các tín đồ PGHH Truyền thống đều bị mời tới đồn công an “làm việc”. Rất nhiều người bị sách nhiễu, khủng bố tinh thần, dọa dẫm, và bị buộc nhận tội rằng theo PGHH Truyền thống là vi phạm pháp luật. Ai nhận tội thì bị buộc bỏ đạo. Những người yếu bóng vía thì đành tuyên bố bỏ đạo để được yên thân. Những người quyết tâm trung thành với đạo pháp thì tiếp tục bị khủng bố cách này hay cách khác. Những người chưa bị “mời” làm việc thì lúc nào cũng hồi hộp, phập phồng, lo âu, khủng hoảng tinh thần, chờ đợi tới phiên mình, không biết hôm nay hay ngày mai, ban sáng hay ban chiều sẽ bị “mời”... Họ hồi hộp, lo sợ vì không biết mình sẽ bị hành hạ thế nào.

Với tình trạng đàn áp bách hại như hiện nay, tín đồ PGHH cảm thấy CSVN đang quyết tâm tiêu diệt, xóa sổ PGHH Truyền thống vì bọn chúng cho rằng tôn giáo này rất nguy hiểm cho chế độ, mặc dù

trong thực tế họ chỉ mong muốn được bình an để giữ đạo. Từ xưa đến nay, các tín đồ PGHH Truyền thống đâu làm gì cụ thể bất lợi cho chế độ Cộng sản như đặt mìn, rải truyền đơn, chửi bới chế độ hay phá rối trật tự công cộng v.v...! Họ chỉ đòi hỏi được sinh hoạt tôn giáo bình thường, được tổ chức những lễ hội, cử hành những nghi thức tôn giáo của họ thôi. Nhưng khi tổ chức thì họ bị công an cấm đoán, đàn áp. Chính sự đàn áp cấm đoán này khiến họ lên tiếng phản đối, thậm chí phản đối bằng cách tự thiêu. Những người dám lên tiếng phản đối đều phải trả một giá rất mắc, đôi khi bằng tù tội hay bằng cả mạng sống, như các ông bà Nguyễn Văn Thơ, Dương Thị Tròn, Lê Văn Sóc, Võ Văn Bửu, Mai Thị Dung, Võ Văn Thanh Liêm, Nguyễn Thanh Phong, Nguyễn Thị Hà, Tô Văn Mãnh, Nguyễn Thành Long, Nguyễn Văn Thùy, v.v...

Nhiều người đã bị bắt bỏ tù một cách hết sức phi lý, ngang ngược tương tự như trường hợp điển hình của ông Nguyễn Văn Lía dưới đây.

8 giờ sáng ngày 24 tháng 4, cư sĩ PGHH Nguyễn Văn Lía (tự Ba Lía) đã bị công an giao thông An Giang chặn xe giữa đường. Chính chúng bẻ kính chiếu hậu xe của ông ngược về phía trước, rồi trắng trợn vu cáo ông vi phạm luật giao thông vì để kính như thế sẽ làm chói mắt người đi ngược chiều và có thể gây ra tai nạn. Lấy cớ vi phạm luật giao thông, công an An Giang ngang nhiên bắt giữ 2 vợ chồng ông Lía. Một tín hữu PGHH khác tên Bảy Long tìm đến trụ sở CA để hỏi thăm đồng đạo cũng bị hành hung dã man. Hiện nay, ông Lía và một số đồng đạo liên quan trong vụ này, đã 4 tháng qua, vẫn còn bị giam giữ, chưa biết bị công an CSVN hành hạ tra tấn thế nào và sức khỏe ra sao.

Vì không được quốc tế quan tâm

can thiệp đủ, nên trong tình trạng bị đàn áp khốc liệt hiện nay, các tín đồ PGHH Truyền thống rất buồn, rất đau khổ, hết sức chán nản và thất vọng. Họ cảm thấy mình như bị thế giới bỏ rơi giữa tình cảnh hết sức nguy hiểm và bi đát hiện nay. Họ đã từng lên tiếng, đưa thông tin, cầu cứu hải ngoại và quốc tế can thiệp... Nhưng cho đến nay, những lời kêu cứu ấy dường như chẳng có tác dụng gì cụ thể. Vì thế, các tín đồ không còn dám lên tiếng tố cáo hay kêu ca gì, thậm chí không dám trả lời các đài hải ngoại về tình trạng bị đàn áp ghê gớm hiện nay. Nếu lên tiếng mà có hiệu quả, được quốc tế quan tâm can thiệp hữu hiệu, thì dù sống dù chết, rất nhiều tín đồ sẽ lên tiếng mạnh mẽ về hàng trăm trường hợp đàn áp hiện nay. Nhưng than ôi, họ cảm thấy lên tiếng như thế chẳng ích lợi gì, chẳng được bênh vực mà còn bị công an đàn áp, đánh đập mạnh tay hơn. Người nào dám lên tiếng thì bị kết tội nặng lên gấp ba bốn lần.

Thật ra, các Cơ quan Nhân quyền Quốc tế đã từng tích cực tìm cách can thiệp về trường hợp của ông Lía và những tín đồ bị bắt cùng với ông. Nhưng để can thiệp hữu hiệu, họ đòi hỏi các tín đồ PGHH phải cung cấp cho họ những bằng chứng chính xác và rõ ràng về sự đàn áp ấy. Việc đòi hỏi bằng chứng bị đàn áp là chuyện rất hợp lý, vì khi các Cơ quan Nhân quyền lên tiếng phản đối bè lũ cầm quyền CSVN, chúng luôn luôn đòi hỏi các Cơ quan Nhân quyền đưa bằng chứng. Không đưa ra được đủ bằng chứng rõ ràng chính xác thì chúng sẽ phủ nhận hoàn toàn, thậm chí còn kết án ngược lại các nhà vận động nhân quyền là đã vu cáo chúng nữa.

Nhưng tiếc thay, người dân quê Việt Nam đâu có thói quen lưu giữ những bằng chứng bị đàn áp đó. Khi được hỏi đến bằng chứng thì họ không biết tìm đâu ra. Còn Cộng sản thì gian manh quỷ quyệt, chúng đâu để cho dân có bằng chứng rõ ràng để tố cáo chúng đàn áp. Chẳng hạn, chúng ép buộc các tín đồ Hòa Hảo đến đồn công an để thẩm vấn, đe dọa, buộc bỏ đạo mà chỉ “mời”

Lúc này chúng ta phải lo lắng cho vận mạng Đất nước còn hơn cho Giáo hội

.....*Lm Nguyễn Văn Khải trả lời pv 22-08-2011*.....

***Bởi vì, mất nước vào tay Trung
Cộng sẽ là mất dân tộc, mất văn
hóa và mất cả Giáo hội***

(Phạm Đình/Nguyệt san Hiệp Nhất)

Báo động trước nguy cơ mất nước vào tay Trung Cộng dưới sự toa rập của chế độ Cộng sản "phản dân hại nước", linh mục Nguyễn Văn Khải đã tuyên bố: Là người con Giáo hội, luôn chăm lo xây dựng và bảo vệ Giáo hội, lúc này chúng ta phải lo cho đất nước hơn là cho Giáo hội, "vì mất nước sẽ mất dân tộc, mất văn hóa và mất cả Giáo hội."

Chiều ngày 21-08, cha Nguyễn Văn Khải, vị linh mục Dòng Chúa Cứu Thế vừa đào thoát khỏi Việt Nam đã đến nói chuyện tại Trung tâm Công giáo thuộc Giáo phận Orange, California theo lời mời của tổ chức Free Viet Nam. Bằng những lời nhiệt thành và đanh thép, vị linh mục đã làm chấn động cử tọa đông đảo với sự xúc động sâu xa hòa cùng những tràng pháo tay vang dội trong suốt 3 giờ nói chuyện. Ngay từ phút đầu tiên, mọi người đã bị thu hút ngay bởi sự nhiệt thành với Giáo hội và đất nước... qua lời nói mạnh mẽ, đầy xác tín, rất hóm hỉnh, nhưng cũng vô cùng khiêm tốn của vị linh mục trẻ dòng Chúa Cứu Thế. Quả thật, vị linh mục càng nhìn gần càng thấy trẻ, với nước da trắng và tu phục đen tuyền xưng là 'con' là 'cháu' trước cử tọa, nhưng không ai quên rằng đây là vị phát ngôn viên rắn rỏi, anh hùng của những ngày Thái Hà rực lửa đấu tranh vì công lý nhân quyền, trực diện không khoan nhượng trước đàn áp dã man và đòn phép ma mãnh của nhà cầm quyền Cộng sản những năm 2008, 2009, và 2010.

Chỉ có công an Cộng sản mới tin rằng Việt Nam có tự do tôn giáo

Suốt gần 3 tiếng đồng hồ nói chuyện, gián đoạn bởi nhiều tràng pháo tay tán thưởng, cha Khải đã chứng minh rằng dân tộc Việt Nam chưa hề bao giờ có tự do tôn giáo. Là một chứng nhân sinh ở đất Bắc, đi "tu chui" trong miền Nam, chịu chức linh mục "chui" - như hàng chục hàng trăm linh mục khác trong dòng Chúa Cứu Thế và toàn cõi Việt Nam- chưa bao giờ được nhà cầm quyền công nhận một nơi cư trú chính thức, cha Khải đã đưa ra nhiều bằng chứng hùng hồn về sự kềm kẹp của nhà

cầm quyền, được mô tả như những "bàn tay lỏng lẻo" lúc nào cũng muốn thọc sâu vào sinh hoạt thuần túy tôn giáo... Chẳng hạn, đòi kiểm soát lý lịch tu sinh trước khi cho phép nhập chủng viện, đòi quyền phê chuẩn chức linh mục, chức giám mục, cũng như phê chuẩn các bổ nhiệm và thuyên chuyển trong nội bộ Giáo hội. Mặc dầu là những áp chế rất ngược ngạo, nhưng đó cũng mới chỉ là một vài trong muôn vàn bằng chứng rõ nét về sự đàn áp tôn giáo mà bất cứ ai cũng nhìn thấy được.

Bằng vào kinh nghiệm sống vẫn còn nóng bỏng trong ký ức của mình dưới chế độ Cộng sản, cha Khải mạnh mẽ khẳng định: không hề có tự do tôn giáo tại Việt Nam, mà thực tế là các tôn giáo đang bị kềm kẹp hiệp đáp một cách thô bạo. Nếu có ai nói ngược lại, thì theo cha Khải, đó chắc chắn là một người nói dối, "nếu không phải là người nói dối thì là một người quá sợ hãi đến tê liệt không còn dám nói lên sự thật. Nếu không phải là người quá sợ hãi thì là người đầu óc có vấn đề, không còn nhận biết đâu là thật đâu là hư. Nếu không phải là người đầu óc có vấn đề thì là người đời sống có vấn đề, một người bị công an nắm được cái gì đó khiến cho không dám nói ngược với công an. Nếu không phải là người đời sống có vấn đề thì người đó chắc chắn làcông an!"

Đề cập tới sự thành bại của phong trào đòi công lý tại tổng giáo phận Hà Nội, đã đi vào lịch sử với tên gọi sự kiện Khâm Sứ và Thái Hà, cha Khải cho rằng, đó không là thất bại khi không đòi lại được 2 miếng đất như một số người đã nghĩ. Nhưng đó là một cuộc chiến đấu cho công lý với kết quả đã thấy trước "được ăn cả, ngã cũng chẳng... về không". Là vì, nếu chỉ là đòi đất thì 2 cuộc tuần hành đó đã thành công rất nhanh khi nhà cầm quyền Hà Nội đề nghị đổi cho những mảnh đất khác với giá trị tương đương. Nhưng cuộc tranh đấu không dừng lại ở mục tiêu ích kỷ, đại khờ và nhỏ nhen như thế. Bởi vì, hai mảnh đất đó - Tòa Khâm Sứ và Thái Hà Áp - đã bị nhà cầm quyền Cộng sản giật lấy đã từ nửa thế kỷ nay dưới danh nghĩa phục vụ công ích (mà chúng ta không màng đòi lại). Nay họ lại toan tính bán cho tư nhân, dành tư lợi bỏ túi riêng. Vậy chính

miệng, không giầy mồi hay giầy triệu tập, thì người dân lấy gì làm bằng chứng về sự khủng bố đó. Người dân miền quê thì cả 100 nhà mới có một nhà có máy chụp. Khi chụp hình cảnh công an đàn áp mà chúng thấy được thì lập tức chúng tịch thu máy chụp hoặc bắt xóa hết hình ảnh chụp được. Ở những vùng thôn quê, không có tai mắt của quốc tế, bè lũ cầm quyền địa phương tha hồ tác oai tác quái với đám dân chúng hiền lành chất phác.

Dân chúng ở những miền quê của một đất nước tụt hậu như Việt Nam đâu có biết sử dụng những phương tiện của thời đại như dân ở tỉnh hay thành phố, hoặc như dân chúng những nước dân chủ tự do trên thế giới. Đòi hỏi những nông dân Việt Nam vô tội những bằng chứng đầy đủ về việc cộng sản đàn áp họ như đòi hỏi những người dân tộc khác trên thế giới thì quả là... chưa hiểu gì về tình trạng khó khăn của họ cả. Và kết quả là họ bị đàn áp thẳng tay mà chẳng biết kêu cứu ở đâu!

Nếu các nhà vận động nhân quyền cứ đòi hỏi phải có bằng chứng chính xác và rõ ràng mới bênh vực được những người bị đàn áp thì chắc chắn họ đành phải chịu thua sự quỷ quyệt, gian manh và tàn ác của bè lũ cầm quyền CSVN thối. Và người dân đành phải cầm họng để mặc cho lũ sói cắn xé, hành hạ.

Chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho CSVN tự do tiêu diệt đạo PGHH?

***Nhóm Phóng viên FNA Khởi
8406 tường trình từ VN 19-08-11***

***Đấu tranh hoà
bình, bất bạo
động.
Phơi bày phổ
biến sự thật về
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.***

nghĩa của cuộc đấu tranh là giành lại công lý, giành lại phương tiện vốn là của mình để phục vụ công ích. Nếu thành công thì Giáo hội sẽ thu hồi được chẳng những 2 mảnh đất có giá trị về kinh tế (đất Thái Hà khoảng \$200 triệu đô la, đất tòa Khâm Sứ khoảng \$400 triệu đô) mà còn tạo được một tiền lệ quan trọng để các xứ khác đứng lên đòi đất, các tôn giáo khác đòi đất, người dân oan đòi lại đất... Tức là một phong trào đòi công lý trên phạm vi cả nước. Còn nếu “ngã thì cũng chẳng về không” là vì: Như kết quả bây giờ, hai khu đất đã trở thành vườn hoa, tạo thành một môi trường trong sạch yên tĩnh bên cạnh tòa giám mục và nhà thờ Thái Hà, thay vì trở thành nhà hàng vũ trường, nhà máy ồn ào và xô bồ cạnh nơi thờ phượng.... Ngoài ra, cuộc đấu tranh đã tạo ra một tiền lệ về đấu tranh không khuất phục bạo quyền, đã trang bị cho người dân Hà Nội một đối sách thích hợp, là thái độ nhu hòa mà cương quyết khiến võ lực của bạo quyền không có chỗ thi thố. Đó là một thành quả tinh thần không nhỏ, được nhiều sĩ phu đất Bắc rất trân trọng.

Không lo sợ về vận mạng Giáo hội cho bằng về vận mạng đất nước

Trả lời một câu hỏi về việc xâm lấn lãnh thổ do Trung Cộng chủ trương có sự toa rập của nhà cầm quyền Hà Nội, bằng lời lẽ của một ngôn sứ, cha Khải đã thẳng thắn gọi nhà cầm quyền Cộng sản hiện nay ở Việt Nam là “tà quyền”, là một chế độ “phản dân hại nước”, chứ không chỉ là “phản động”. Đồng thời, vị “ngôn sứ” cũng nói rằng: “Chúng con không lo cho Giáo hội bằng lo cho vận mạng đất nước này”. Và để giải thích cho câu nói của mình trong tư cách một tu sĩ, cha Khải nói rằng là con cái Giáo hội, “chúng con hết lòng xây dựng và bảo vệ Giáo hội, nhưng chúng con cũng hiểu rằng từ 2000 năm nay, Giáo hội Chúa luôn luôn bị đánh phá, Giáo hội Việt Nam từ 500 năm nay luôn luôn bị bách hại mà vẫn sống, và càng sống vững vàng” đúng như lời Chúa đã phán “Ta xây Giáo hội Ta trên đá, khiến cho qui hỏa ngục có dấy lên phá hoại cũng không làm gì được.” Nhưng trước nguy cơ đất nước sắp rơi vào tay Trung Cộng, dưới sự toa rập bán nước của nhà cầm quyền CS, không ai trong chúng ta có thể thờ ơ. Từ Trường Sa và Hoàng Sa là những trạm tiền tiêu canh giữ đất nước đã bị Trung Quốc chiếm đóng, nhà cầm quyền CS lại để cho Trung Quốc tự do khai thác bô-xít, chiếm đóng vùng cao nguyên vốn là “mái nhà Đông Dương”. Việc làm

này chẳng những là một hành động vô cùng nguy hại cho sự sống còn của đất nước mà còn hủy hoại giá trị văn hóa tinh thần và đức tin Công giáo mới bén rễ trong các dân tộc thiểu số ở miền Tây Nguyên. Mất nước là sẽ mất dân tộc, mất văn hóa, và mất cả Giáo hội, bởi vì rồi ra Giáo hội cũng sẽ rơi vào tình cảnh tương tự như ở Trung Quốc hiện nay.”

Nên giáo xứ Thái Hà, giáo xứ Hàm Long, và Dòng Chúa Cứu Thế Kỳ Đồng.... liên tục có những buổi thấp nền cầu nguyện cho đất nước trong nỗ lực chống khai thác bô-xít ở Tây Nguyên cũng như cuộc xâm lăng của Trung Quốc. Vị linh mục nhớ lại: “Trong các bài giảng, con đã giảng như thế, các anh em linh mục trẻ hơn cũng giảng như thế.... Và nếu được nghe những lời đanh thép hùng hồn

của các vị linh mục khác tại Hà Nội hiện nay, như cha Trịnh Duy Công, cha Phạm Minh Triệu, cha Cường, cha Toàn.... thì quý vị sẽ thấy những gì con nói ở đây còn thua xa, những bài giảng chính con cũng chỉ biết “trợn mắt, há miệng” mà nghe. Bởi vì, trước bản lĩnh của các vị thì chính bản thân con cũng phải gọi bằng.... cụ.” Sau cùng, vẫn như một phát ngôn viên của Thái Hà và phong trào giáo dân Hà Nội kiên cường đòi công lý từ tay bạo quyền phản dân hại nước, linh mục NVK trân trọng cảm ơn sự hỗ trợ của cộng đồng hải ngoại đối với Thái Hà và công cuộc đấu tranh vì công lý của người dân trong nước. Ban tổ chức cũng kêu gọi mọi người ghi danh làm thành viên ủng hộ dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam.

ĐẤT NƯỚC LẠI ĐỨNG LÊN

Nhân ngày 19 tháng 8. viết tặng tác giả “Đất nước đứng lên”

Một thời “*đất nước đứng lên*”

Nay lại phải đứng lên lần nữa ? [1]

Vô lý thật!

Chắc lần trước đứng lên rồi lại ngủ

Hoặc nằm chơi, hoặc chuyển sang quý? [2]

Tháng Tám về tháng Tám lại đi

Mơ hồ “*trận sau cùng chiến đấu!*” [3]

Anh hùng “Núp” nay sinh nhiều con cháu

Núp cột đèn rình phạt xe đi

Núp bác Hồ, núp Mác núp Lê

Núp “16 chữ vàng” quý quyết

Núp Chủ nghĩa, núp Nhân dân..., kiếm chác !

Lũ sâu bọ nội-ngoại xâm khai thác

Hút kiệt bình phong

thành ngáo ộp dọa đe người

Đề “*một thời đều cẳng lên ngôi*” [4].

Tư bản đồ hiện rõ tim đen

Xã hội đen đến thời vận đỏ

Cuộc bán mua đến cả giang sơn

Chơi canh bạc đỏ đen thế kỷ

Người nghệ sĩ, cũng là chiến sĩ

Đứng lên cùng *Đất nước đứng lên*

Giờ xót xa thấy dân trí ươn hèn

Lập quỹ, mở trường, noi gương người cũ

“*Khai dân trí, chấn dân khí, hậu dân sinh*”

Đừng dạy, bắt đầu từ Phan châu Trinh.

Sáu mươi sáu năm một bài học chưa thông

Không thể đứng lên nhờ đôi chân kẻ khác

Vay nặng lãi những Mao cùng Mác

Tan nát giống nòi, oan thác nhân dân.

Có thể nào tháo cùm kẹp tay chân

Khi trên đầu vòng Kim-cô đã xiết?

Ta lại hát “*Dậy mà đi*”

Những tiếng hát dục con người đứng dậy

Kim Quy hồi, chắc Người nghe thấy

Lưỡi gươm thiêng thuở ấy lại trao dân

- Bóng tối kia !

Lùi lại trước gươm thần!

Hà Sĩ Phu 16-08-2011

[1] Nhà văn Nguyễn ngọc tham gia biểu tình sáng 14-8-2011 khiến TS Nguyễn Xuân Diện có lời bình: “Đất nước đứng lên” từ Hồ Gươm. [2] Mấy lần đất nước đứng lên. Đứng lên cũng mới cho nên phải nằm (thơ Xuân Sách). [3] “Đấu tranh đây là trận cuối cùng” (Quốc tế ca). [4] Quay mặt vào đâu cũng phải ghim con mả, cả một thời đều cẳng đã lên ngôi (thơ Bùi Minh Quốc)

MÃY DÒNG NHẬT KÝ BIỂU TÌNH

—Nguyễn Huệ Chi 14-08-2011—

Phải nói, với tôi, việc dậy sớm là một cực hình. Tôi thường thức khuya quá. Vì thế bao giờ đi biểu tình Chủ nhật, đối với tôi, cũng phải có một tiếng điện thoại reo lên như một mệnh lệnh bắt buộc, mới làm tôi tăng quyết tâm lên được. Hôm nay, ngày 14-8-2011, thì đó là tiếng gọi của một người mà chỉ mới nghe đã phải bật ngay dậy: nhà văn Nguyễn Ngọc. Cây xà nu ấy vừa từ Quảng Nam ra đây mà đã có mặt ở Hồ Gươm từ sáng sớm, thế thì mình còn cố ngủ nán là cả một cái tội lớn, lương tâm khó lòng tha thứ dù có biện minh cách nào.

Anh xe ôm quen thuộc nghe tôi gọi điện nói ngay: “Bác chờ em tí xíu, một phút thôi”. Và anh đến khi tôi chưa kịp xỏ xong giày. Anh không biết tôi đi đâu mà ra về quan trọng. Nhưng khi biết tôi đi biểu tình thì anh phấn khởi hẳn. Anh bảo để anh chở đi bằng một lộ trình ngắn nhất, lại không kẹt xe. Anh vốn là lái xe của công an, nghỉ hưu theo chế độ “một cục” đã được mười lăm năm. Từng quen biết nhau, anh kể những năm 78, lái xe cho công an vào đột kích Fulro ở Lâm Đồng, gặp những chuyện sau này nghĩ lại còn rợn gáy. Đột kích bằng cách trà trộn làm người vượt biên cùng với họ để “tôm” họ. Bị họ phát hiện, bắt cả một xâu, kể cả lái xe, rồi dắt ra bên thác Prenn lúc hoàng hôn để “hoá kiếp”. Bất đồ gặp cành cây gãy, một anh đá mặt phát, cành cây văng vào cậu một súng và thế là mạnh anh nào anh ấy nhảy tùm xuống suối. Chúng bắn xuống, máu chảy loang cả khúc suối. Riêng anh nấp vào một mỏm đá, ngập hẳn đầu, chỉ hở hai lỗ mũi. Thế mà thoát mới lạ. Men suốt đêm, đến gần sáng mới gặp dân. Sau đặng ấy anh bỗng trở nên làm lý, không còn cảm nhận được sự hứng thú của công việc cầm “vô lăng” của mình nữa. Nhận được cục tiền hưu anh chuyển sang nghề xe ôm và chủ yếu là chở xe cho khách quen. Anh bảo tôi: “Nó đang tập trận gần biên giới, xem chừng tình hình quá căng. Thằng Tàu làm gì cũng có chủ ý. Trong đất liền thì ở đâu cũng có người Trung Quốc, ai biết là người lao động hay loại người gì. Dân tình yên ắng thế nhưng ai cũng thót tim cả đấy. Chỉ là không nói ra thôi”. Khi đến Hồ, trả tiền để nhập vào đoàn biểu tình, tôi mới hiểu được lòng dân: anh chỉ lấy một khoản tiền gọi là có lấy, có lẽ dưới cả tiền

mua xăng.

Nguyễn Xuân Diện vẫn là người xông xáo. Nhiệm vụ là đưa tin nhưng anh bao giờ cũng xuất hiện đầu cuộc cho bà con thấy mình có mặt để kích thích niềm tin của người khác rồi mới lẩn vào một góc quán nào đó để nhận các tấm ảnh gửi về. Còn Ba Sàm thì không lẩn nữa xuất hiện. Nhiệm vụ trang mạng của anh nặng nề hơn nhiều nên anh tự bắt mình phải “ở trong bóng tối” để dồn hết cho việc đưa tin.

Khi tôi đến thì Đoàn biểu tình đã đi được một quãng về phía tay phải Hồ Gươm tính từ Quảng trường Lý Thái Tổ. Tôi chạy theo để cho kịp đoàn. Hôm nay quả là một đoàn đông hơn mọi hôm, hàng đầu đã ở gần Quà địa cầu mà hàng cuối còn kéo mãi gần nơi tháp Hòa Phong. Đột nhiên tôi thấy đoàn biểu tình chững lại. Gì thế nhỉ? Thì ra cả đoàn lại quay ngoắt lại, xoay đầu làm đuôi, đi ngược về phía Hàng Khay. Những chiếc băng rôn to tướng lại phải chạy vội lên đầu để dẫn đầu cho cả đoàn.

Tôi đang ngỡ ngác chưa hiểu vì sao lại phải quay ngược như thế thì một anh bạn không quen biết vỗ vào vai nói: “Anh cứ nhìn mấy chiếc xe cảnh sát mà xem. Họ nhổ tầu rồi. Họ bám mình mà mình quay thì không khó nhưng họ quay lại là ngược đường, đầu có dễ dàng”. À ra thế. Tôi thầm phục sự nhanh trí lạ lùng của dân mình. Chẳng ai bảo ai cả thế mà sáng kiến bao giờ cũng nảy ra kịp thời để đối phó với mọi tình thế khó khăn trước mắt. Đây là một tín hiệu cho thấy rằng ý chí của dân quả là gang thép, chơi với ai chứ không đối phó được với dân đâu.

Nhưng đang nghĩ thế thì hoá ra xe cảnh sát là loại xe dám chấp tất cả. Có luật nào không nằm trong tay họ? Họ có lúng túng một tí thôi rồi cứ quay xe lại, và khi chúng tôi mới đến góc ngoặt ra Hàng Khay, đứng dừng ở đó để giương cao biểu ngữ cho người qua Ngã tư Hàng Bài – Tràng Tiền – Đinh Tiên Hoàng – Hàng Khay nhìn thấy thì mấy chiếc xe có loa đã kịp đến áp sát gần bên để án ngữ, che khuất tầm mắt của chúng tôi. Tôi nhìn anh bạn đi bên vừa nói với mình câu nói đặc ý và cả hai cùng... cười: Chạy trời không khỏi nắng, đúng là một keo tướng thắng mà thua trắng mắt, đương nhiên bất cần luật thì ai mà chả thua.

Ấy thế mà đâu có thua, hay là thua keo này ta có ngay keo khác. Khi những chiếc xe cảnh sát bắt đầu phát ra cái “Nghị định 38 CP” bằng một giọng rè rè nhằm át hết tiếng hô của người biểu tình thì nhanh như chớp, hai thanh niên ôm một cái máy phát to hơn, đến sát bên chiếc xe đang cất giọng, mở ngay bài “*Dậy mà đi ơi đồng bào ơi*”. Chao ôi, hiệu quả trông thấy ngay lập tức. Tiếng loa cảnh sát im hẳn nhường chỗ cho giọng hát cất lên và cả đoàn cùng hòa theo say sưa. Có thể cân nhắc xem trường hợp này là “tiếng hát át tiếng... bom” hay là “quần dân đồng tâm nhất trí” đây, bên nào đúng hơn nhỉ? Nói như câu sau thì nghe ra mới phải lẽ, vì chắc trong lòng các bạn làm công việc chức năng cũng có một “con người” chứ, họ vẫn tôn trọng người biểu tình. Kể cả bạn Trí Đức hôm nay rất háng hái nhập cuộc chính là vì anh tin rằng sau mấy cú dèp cậu Đại úy Minh tặng cho anh, cả anh và cậu Đại úy đều “lớn” lên – anh, Trí Đức từ một người chỉ muốn yên chuyện trở thành người dám phơi hết lòng mình lên trang mạng không kiêng dè gì nữa, còn cậu Đại úy, để thường một lần nào đó sau lần này, nghĩ đến nhiệm vụ phải đập vào mặt một người khác cậu ta lại không ngừng lại vài giây đắn đo trước khi thực hiện “nhiệm vụ được giao” hay sao? Nếu không, cậu ta đã hoàn toàn là một sinh vật người chứ đâu còn là người nữa, mà cái lon Đại úy thì nào đã phải là một “cái ghé” để làm cho cậu ta mất “người”.

Nguyễn Ngọc nhìn thấy tôi, chúng tôi xiết chặt tay nhau và ở cái tuổi trên 80 của anh tôi thấy tay anh vẫn rắn chắc lạ thường. Phạm Duy Hiền từng nói với tôi: Anh Ngọc phải trụ lại trong Quảng Nam làm một cây xà nu cho Trường đại học Phan Châu Trinh nên các cuộc gặp mặt rất cần có mặt anh thì anh vẫn phải kiếu. Nhưng nếu có những cuộc cần thiết, như cuộc gặp Bộ Ngoại giao chẳng hạn, trường hợp có giấy mời chính thức thì bằng cách nào anh cũng bay ra, anh bảo thế đấy”. Tôi cũng nghĩ, có những người bạn mà chỉ nguyên sự có mặt của họ đã tạo được một tâm lý vững vàng cho người khác, trường hợp Nguyễn Ngọc là thế.

Vũ Ngọc Tiến đi sát chúng tôi. Mái tóc anh bạc trắng mặc dù anh còn rất trẻ và vẫn chững chạc thì thật trẻ trung. Thùy Linh cũng xông xáo hết mực, chạy đi chạy lại phía trước đoàn để chụp ảnh. Cô reo lên khi nhìn thấy Nguyễn Ngọc: “Ôi, đây thầy của em ở đây rồi, đúng là thầy của em ở Trường viết văn Nguyễn Du”. Tôi

thầm nhủ: mình cũng là người dạy ở Trường Nguyễn Du từ khóa đầu tiên cho đến sát trước khoá cuối cùng, lại đi sát bên Nguyên Ngọc mà sao cô ấy chỉ gọi riêng Nguyên Ngọc bằng thầy nhỉ? Chốc sau, Thùy Linh đã giải đáp cho tôi bằng một cái ôm thắm thiết: “Anh thì phải là anh của em thôi chứ không gọi thầy được, anh hiểu không?” Riêng LS Dương Hà, áo trắng muốt váy đỏ đi hàng đầu, mặt tươi tỉnh nhưng trầm ngâm không nói. Mỗi bước chân nặng nề của chị tôi có cảm tưởng chị đang đi thay cho cả Hà Vũ và đang lắng nhìn ánh mắt của Hà Vũ từ trong trại giam theo dõi bước chân của mình.

Nhiều khuôn mặt mới gia nhập đoàn biểu tình, đặc biệt là các bạn trẻ, tôi có cảm tưởng chưa từng biết mặt nhưng nhìn nhau đều như là người đã quen. Người đứng hai bên đường không thờ ơ như mọi hôm. Mặt họ rạng rỡ nhìn chăm chú vào đoàn, và khi các anh công an giờ cúi cuội chỉ vào họ bảo họ đi đi không thì chặt lối của người qua lại thì không ngần ngại, nhiều người đã mạnh dạn bước sang gia nhập vào đoàn. Giấy phớt ấy là giấy phớt quan trọng. Tác dụng của công việc biểu tình nhen nhóm bấy nay, nay đã trông thấy rõ rệt, chỉ qua một giây phút ấy. Sự thức tỉnh ở trong ánh mắt người qua đường, ở cả trong hành động quyết tâm của người qua đường không muốn làm những người thờ ơ nữa mà muốn là người trong cuộc. Sau 65 năm, một giấc ngủ dài, ít nhiều lòng dân đã thức tỉnh, đã thấy có quyền và có nghĩa vụ phải thức tỉnh. Nghĩ lại mới thấy anh PT nói đúng: “Không thể tưởng tượng được đâu nếu ta cứ hồi tưởng trong 65 năm qua ta là người như thế nào. Hôm nay ta không còn là cái ta cũ nữa nhưng đáng sợ nhất là xung quanh ta, nhiều bạn ta... vẫn đang trong cái bầu không khí cũ kỹ đó mà vẫn cứ tưởng mình là cá bơi giữa biển”. Nhưng Nguyễn Quang A thì diễn đạt với tôi theo một cách khác: “Mọi tiếng ồn vẫn thế nhưng khi ta thức giấc thì ta thấy xung quanh mình ồn quá không chịu được, thế thôi”.

Tôi gặp cô N. một người trong số nghiên cứu sinh cũ của Viện VH. Nghe nói lần nào biểu tình cô cũng đi, mặc dù cô đang có trong mình một mầm ử của căn bệnh ác nghiệt, nhưng tôi mới gặp cô lần tuần hành này là lần đầu. Trường hợp của cô thì đúng là đi vì lẽ sống của dân tộc, những bức bối về đất nước bắt cô phải có mặt ở đây. Đang nhìn cô với một cảm giác vui mừng chen lẫn với cảm phục khó tả, tôi bỗng thấy như

có một ánh mắt nào đang chiếu vào sau lưng mình. Ngoảnh mặt lại thì lạ thay... đúng là người ấy. Người mà mình không tin sẽ gặp mặt trong một hoàn cảnh như thế này, nhưng trong giấc mơ vẫn mừng tượng thế nào cũng gặp. Người ấy phải ở trong một ghé giới khác kia chứ.

Thế là hôm nay cả Hà Nội đã ra hết đây để hưởng ứng tiếng gọi của non sông đất nước. Tít đầu kia là anh Nguyễn Quang A, bạn trẻ Nguyễn Anh Tuấn, người tình nguyện đi ở tù vì lưu giữ bài viết của Cù Huy Hà Vũ, bạn Lái Gió và Lê Dũng mỗi người một chiếc máy ảnh chạy đi chạy lại, Thượng tá Văn Cung với trang phục chiến sĩ Hải quân và chiếc máy ảnh xông xáo như một cảm tử quân trước trận chiến đấu. JB. Nguyễn Hữu Vinh trong tay cũng cầm máy ảnh, rồi gần hơn là Kỳ sư Khôi ở Lò Đúc, vợ chồng Đại tá Dũng, chen sau lưng tôi, ông Đại tá CA hưu trí Quang đang đi sát bên tôi tự giới thiệu về mình, nghệ sĩ kéo violon Trí Hải vẫn bộ đồ bà ba đen quen thuộc của miền Nam, một chàng cầm đàn ghi ta, chị mặc áo dài nâu hồng thêu kim tuyến có giọng hồ lanh lạnh... Và nhiều người nữa, từ Hải Phòng, Phú Thọ, Nam Định... đổ về, các em trai và gái hồng hào, trẻ trung với những bộ đồng phục da cam hoặc đỏ – một thế giới mới kể tiếp thế giới già nua đã xuất hiện. Thực tại như khóa lấp, một tình cảm phơi phới trong phút chốc tưởng chừng nâng bổng đôi chân của tôi.

Nhiều câu khẩu hiệu mới mẻ được hô lên xen lẫn với những câu quen thuộc trước đây, những câu khẩu hiệu mới bao giờ cũng có một sức kích thích như một âm hưởng lạ, nên được hưởng ứng bằng tiếng hô từ đầu đoàn đến cuối đoàn nghe âm vang rất mạnh: “Đả đảo Trung Quốc tập trận gần biên giới – Đả đảo đả đảo!”, “Đả đảo lao động Trung Quốc nhập cư không có giấy phép – Đả đảo đả đảo!”, “Bảo vệ trí thức yêu nước – Bảo vệ bảo vệ!”, “Không được chụp mũ các trí thức yêu nước – Không được không được!”, “Không được quy kết các trang mạng yêu nước – Không được không được!”.

Những bích chương giương lên hôm nay cũng có không ít bích chương lạ mắt. Đặc biệt hơn cả làm tôi chú ý là bức tranh vẽ hình hai khuôn mặt đối xứng ngược nhau, thẳng lên là mặt ngài Mao béo phì hết như bức ảnh treo ở Thiên An Môn, chúc xuống là khuôn mặt Hítler với nhúm râu đen dưới mũi không lẫn vào đâu được, và ở trên và dưới là một dòng chữ lớn tướng: **Chinazi**. Tôi và các bạn tám tấc mãi trước ý

tưởng của người vẽ bức tranh này. Thì ra lâu nay người dân vẫn tự mình nhìn và ngẫm lấy về hiện thực xung quanh chứ không phải họ bù tai trước bất kỳ một lời khen chê nào của những ai cố rót vào tai họ. Một hiện thực họ nhìn thấy và hiểu ngược với điều các quan văn nói. Giờ đây họ mạnh dạn làm cho hiện thực hiện hình lên giấy, chẳng ai hơi đâu lên tiếng cãi lại các quan, nhưng bức tranh là một bằng chứng đanh thép rằng: Đừng bịt mắt chúng tôi với những khẩu hiệu “4 tốt” và “16 chữ vàng”. Thời buổi này chẳng ai áp đặt được ai cả nếu người ta không thấy những lời áp đặt kia là chân lý. Cái tâm lý mẹ Tăng Sâm nghe người báo tin con giết người ba lần phải bỏ khung cửa chạy ra chưa hẳn đã đúng. Tôi thầm nghĩ, nếu để cho dân vẽ hết các ý tưởng của họ về nhiều gương mặt khác nữa mà báo chí vẫn tung hô rồi đem ra triển lãm nhỉ. Sẽ có những bức tranh chân dung vô cùng đắt giá.

Tôi và Nguyên Ngọc đang đứng dừng cùng với cả đoàn phía bên này đường nhìn sang tòa báo *Hà Nội Mới*. Trong cái cảm hứng bất thần cả vui và không vui lẫn lộn tôi hỏi Nguyên Ngọc: “Anh thấy lòng người sôi sục ngang với năm 1945 chưa?” Nguyên Ngọc không nói gì chỉ lắc đầu. Tôi cũng không hiểu cái “sôi sục” mà mình hỏi là cái sôi sục gì, bởi nói tâm lý sục sôi ghét bọn Đại Hán ranh ma quỷ quyệt thì chắc là hơn hẳn năm 1945 gấp nhiều lần chứ. Tôi không tự mình giải thích cho mình được câu hỏi lơ mơ trong đầu mình và chắc Nguyên Ngọc cũng không lý giải rõ được cái lắc đầu của anh. Nhưng chúng tôi như ngẫm hiểu nhau về một cái gì đó đang cố nén xuống mà vẫn trào lên, một nỗi xót buốt ở trong sâu thẳm tim gan, một sự bức bối khi thấy mình bất lực, khi nhìn về con đường phía trước. Thốt nhiên một giọng hô rất to lập đi lập lại dăm lần của một thanh niên làm tôi ngạc nhiên: “Nguyễn Huệ Chi là người yêu nước – Yêu nước yêu nước!”. Một bạn khác nói với tôi: “Đấy, trả lời VTV1 đấy! Dân bây giờ họ không có chịu nếu tuyên truyền những điều không phải, dù là tuyên truyền bằng kiểu gì”. Tôi lặng người đi, không nói một câu, không ngờ cái cộng đồng toàn cầu những người gặp nhau chốc lát này mà lại có một sức nâng đỡ đối với nhau lạ lùng như thế, y như ruột thịt của nhau.

Một anh khoảng tuổi trung niên đi trước tôi quay lại nói: “Anh có thấy thời đại “A công” này lợi hại quá chừng hay không? Nó gắn chúng ta thành một khối, họa nạn có nhau, cùng chung ý chí chống xâm lăng

CHIẾC ÁO "NO-U" - HỒI THỞ CÒN LẠI

Bình Minh 22-08-2011

muôn người như một. Không có thời đại "A công" này thì đành là chịu chết, mỗi anh là một cá thể làm gì mà dính kết lại được, làm gì có sức mạnh như hôm nay. Phải nói tinh thần quật cường thì dân tộc ta vốn có từ ngàn năm, nhưng mỗi lần muốn khơi dậy cái tinh thần quật cường ấy lại phải cần đến bộ máy nhà nước, mà nếu một nhà nước cúi đầu trước ngoại bang thì đành là chịu chết. Nhưng bây giờ thử xem, Nhà nước lúc đầu đâu có muốn chúng ta biểu tình, họ lo nhiều thứ chứ, mà lo là phải, nhưng "A công" nhắc nhở chúng ta hãy sớm đoàn kết lại và cuối cùng Nhà nước phải nghe chúng ta". Tôi gạt đầu với ông bạn nhưng không lạc quan được như ông bạn, vì trong lòng đang dấy lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Đúng là những cuộc biểu tình này là một đóm lửa, đóm lửa đó ngày xưa gọi là phong hỏa đài, cháy lên như một cơn mắt không ngủ để canh cho toàn dân yên tâm làm việc kiếm ăn sinh sống, và cứ nhìn vào tín hiệu đóm lửa đó thì người dân hoặc có thể quên đi mọi nỗi băn khoăn nhứt nhối của mình, hoặc biết rằng đã đến lúc phải vùng dậy xả thân cứu nước rồi. Cái giá trị của đóm lửa là ở đây. Nhưng ai sẽ là người tiếp dầu cho lửa không tắt? Và biết đâu có những kẻ nào đó đang chờ cơ hội để dập tắt ngọn lửa khi mọi người không đề phòng. Biết đâu đây. Hãy cứ nhìn vào thực trạng ở Sài Gòn, nơi vốn có truyền thống biểu tình sôi sục dưới thời Việt Nam Cộng hòa, vậy mà vì sao giờ đây lại... im re đến thế? Trong đó với ngoài này lòng yêu nước nào có gì khác nhau!

Cho đến khi cuộc biểu tình giải tán, lững thường cùng với Kỹ sư Khôi đi tìm một chiếc xe ôm và cũng lại gặp một chiếc xe của một thanh niên tình nguyện chở "vị Giáo sư đi biểu tình trở về" với giá rẻ – do một người bạn không quen trả tiền trước cho – tôi còn cứ bận tâm với câu hỏi có thể nói là vắn nạn, không sao dứt đi được.

<http://www.boxitvn.net/bai/27337>

Đau, đau lòng quá Mẹ Việt Nam ơi! Trời ơi, vết chém ngang lưng ngày nào vẫn còn là vết thương, nay thêm nhát dao thọc sâu vào ngực, thân Mẹ oằn xuống, những tiếng kêu thảng thốt, uất nghẹn lẫn trong những giọt nước mắt nhục tủi xót xa.

Tôi muốn đắm vào óc, xối vào tim những tên phản quốc ác độc, những kẻ lãnh đạo bất xứng Việt Nam rằng: tại sao, tại sao cứ cố tình ngu muội gieo những nghịch cảnh đau thương cho đồng bào, cho dân tộc Việt Nam?

Ba mươi mấy năm tham nhũng, cướp bóc trắng trợn: những dinh thự, những lâu đài tráng lệ đã được xây cất trên máu và nước mắt của hàng ngàn quân cán chính miền Nam, trên khuôn mặt dị dạng của nhà báo Trần Quang Thành, trên cuộc sống bấp bênh vô định của ông Nguyễn Tăng Thắng – người hùng báo vệ rừng đầu nguồn Tánh Linh – và trên bao mạng sống của dân oan vô tội.

Ba mươi mấy năm, cái ghế Thủ tướng, cái ghế Chủ tịch, Bộ trưởng v.v... đã được củng cố đóng đinh bằng Thác Bản Giốc, bằng Ái Nam Quan, bằng bản đồ Lưỡi Bò Trường Sa, Hoàng Sa, bằng cánh tay đang (đã???) mất của Điều Cày, bằng sự tự do của các nhà trí thức Cù Huy Hà Vũ, của Trần Huỳnh Duy Thức, bằng cả tuổi thanh xuân của Phan Thanh Nghiê, của những người trẻ yêu nước Đỗ thị Minh Hạnh, bằng cả thân xác và linh hồn của những người yêu nước.

Ba mươi mấy năm hút máu đồng bào, ba mươi mấy năm mua bán mặc cả quyền lực trên sự sống còn của dân tộc để rồi trong ba mươi mấy năm đất nước thành trại tù, thành nhà giam, thành nhà thổ, chưa đủ hay sao mà chưa chịu dừng tay?

Và chắc chắn họ sẽ không bao giờ dừng tay.

Nhìn hai cảnh đời, trong cùng một khoảnh khắc:

• một bên tuổi trẻ hy sinh, dũng cảm xuống đường kêu gọi sự tỉnh thức, cổ xúy lòng yêu nước dành lại quyền tự chủ, bắt chập những hủ dọ, rắn đe, đang bị tay sai nhà cầm quyền áp bức, hốt lửa lên xe.

• một bên tuổi trẻ phản son, nhố nhăng áo quần xường xám trên sân khấu đang tập tành diễn học cuộc đời tôi mọi, nhìn bạn bè cùng lứa tuổi đang bị trấn áp bằng một ánh mắt đưng đưng không những vô cảm mà còn phản cảm.

Tuổi trẻ là tương lai của đất nước, là những con múa rối xường xám trên sân khấu? Là những động vật vô tri vô giác không có xúc cảm lương tri? Thì ra các em được chỉ đạo phải tôn vinh văn hóa quan thầy để làm đẹp lòng những chủ nhân ông phương Bắc. Thì ra tập đoàn lãnh đạo bán nước, đã cố tình xây dựng tuổi trẻ theo con đường tuân phục nối tiếp vết chân phản quốc ô nhục.

Những người còn chút lương tri nghĩ gì qua hình ảnh các cô bé các cậu thanh niên tuổi 15, 16 múa may quay cuồng trên sân khấu trong ngày biểu tình bảo vệ Tổ quốc? Ngày 21 tháng 8 là ngày gì, tại sao các em phải khoác lên người chiếc váy cũn cỡn, chiếc áo xường xám lai căng?

Nhìn các em trên sân khấu, trong trí tôi hiện hiện hình ảnh các cô dâu Việt Nam xếp hàng khóa thân trần truồng trong những phiên chợ Singapore để các ông chồng nước ngoài nắn bóp lựa hàng. Vì cái xã hội mục nát, các cô gái đáng thương này đã bị các tên sùng sộ đầu nậu gạt gẫm nên phải chịu cảnh tráo tráo truồng; còn các em, không lẽ các em cũng đang xếp hàng cho lãnh đạo gạt gẫm hứa hẹn đưa dần đến chỗ hủy diệt lương tâm, bán rẻ si diện? Rồi biết đâu sẽ có một ngày lãnh đạo buộc các em phải bán dâm cho các đại gia bụng bự, hủ hóa?

Đất nước linh thiêng chúng còn dâng hiến không từ huống chi các em thiếu nữ thân phận cỏ rom!!!

Chỉ vì say mê quyền lực, mà lãnh đạo Cộng sản Việt Nam đã thiêu rụi đốt cháy bao thế hệ thanh niên của đất nước. Nhìn các thanh niên trẻ trong đội ngũ đồng phục xanh vàng đang xua đẩy những người biểu tình lần thứ 11 tại Hà Nội tôi liên tưởng đến đoàn Thanh Niên Đức Quốc Xã dưới thời Hitler. Rồi ra, những tài năng, những phần tử ưu tú của đất nước thì bị bủa vây kinh tế, thì bị đánh đập trong trại tù nhà giam, còn lại là những cận bả xã hội, là phường bát nháo tiếp tục ăn bám đất nước, bòn rút đồng bào.

Trời hỡi, kế hoạch trăm năm trông người cho đất nước là như thế sao?

Trung Cộng xâm lăng không cần hăm he tát vào mặt Việt Nam nữa vì chúng đã tát rồi, tát từ ngày miền Nam Việt Nam thất thủ, tát từ ngày các anh hùng chống giữ Hoàng Sa, Trường Sa năm xuống, tát qua bàn tay của lãnh đạo hèn nhát Cộng sản Việt Nam. Ôi, cái tát quá ô nhục.

Và ngày hôm nay, chính ngày hôm nay - ngày 21 tháng 8, chúng lại đá thốc vào dân tộc Việt Nam qua cuộc trình diễn văn nghệ ngu xuẩn ngoài trời và qua màn biểu dương lực lượng công an, cảnh sát trên các đường phố do chính tập đoàn Ba Đình chủ trương. Cũng chính ngày hôm nay, giờ này, chúng ta, những người yêu nước đang gào thét cho niềm đau dân tộc, đang vẫy thoát ra gọng kềm công an trị của chế độ, thì lãnh đạo hai nước – các tướng cướp Ba Đình cùng quan thầy xâm lăng phương Bắc đang xum xoe cười hùa chia chác tiếp tục những lợi lộc còn sót lại trên đất Mẹ Việt Nam

Ngày 21-8-2011: Tiếng kêu thống thiết gọi đàn của đàn chim Việt đang lồng lộng trời Nam.

Tập đoàn lãnh đạo phản quốc ra lệnh đàn áp những người xuống đường biểu tình tỏ lộ lòng yêu nước. Cái sắc lệnh kia như một chứng minh xác định rõ ranh giới giữa người dân có ý thức chủ quyền dân tộc với lãnh đạo uốn mình cong gối quỳ lạy Bắc phương.

Không còn chối cãi, ranh giới đã rõ ràng: chúng ta những người có ý thức quốc gia quyết hy sinh bảo vệ Tổ quốc đang đứng bên lề trái, còn lãnh đạo – riu riu đứng vào lề phải, về phía kẻ mạnh xâm lăng và quyết dùng mọi thủ đoạn để bao vây đàn áp tiêu diệt người yêu nước.

Thần Kim Qui lần nữa đã anh linh hiện về, tay chỉ hướng Ba Đình mách bảo: **Cứu lấy quê hương phải dẹp giặc Ba Đình.**

Hỡi những người còn sợ hãi, đang bỏ cuộc – ở đây đến thời điểm này, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác: hoặc cùng những người yêu nước đứng bên lề trái hoặc tiếp tay phản quốc bán đứng quê hương bên lề phải. Cho dù bạn đứng ở lẫn ranh nào, chống hay không chống, biểu tình hay không biểu tình, cuộc đời bạn cũng đang đẩy chết trên chính quê hương mình. Vậy tại sao chúng ta không đứng về phía dân tộc đấu tranh cho sự sống còn của dân tộc, cho tương lai con cháu chúng ta ? Cái cơ hội được hít thở tự do, được sống trong

an bình chỉ có thể xảy ra khi chính chúng ta lên tiếng, khi chính chúng ta đòi trả lại. Chớ để sợ hãi vây bủa mà tạo thêm cơ hội cho lãnh đạo Ba Đình ăn cắp sự sống và bán đứng tự do của chúng ta.

Hãy khoác lên người chiếc áo NO U, đừng vì những cản trở không thể xuống đường mà bỏ cuộc. Mặc áo NO U, là một hình thức góp phần bảo vệ Tổ quốc, là trực tiếp phản đối việc xâm phạm lãnh thổ, là giống lên tiếng nói chính đáng của một công dân trước đại họa đất nước.

Hỡi những người yêu nước...

Dĩ nhiên trong cuộc đấu tranh nào cũng có những mất mát, cũng có những hy sinh. Dân tộc mãi mãi trân trọng sự can đảm hy sinh của các bạn. Các bạn là những con chim Quốc quý hiếm của Tổ Quốc. Đừng chùn gối, đừng bỏ cuộc – vì, chiếc áo NO U bạn đang mặc chính là hơi thở thời thơ ấu của Mẹ Việt Nam. Hãy cứu lấy Việt Nam !!!

22/8/2011

Bình Minh (danlambao)

Đường truyền từ trò lố hóa rõ đến mô chôn chế độ

.....**Đinh Tấn Lực 22-08-2011**.....

1. “Cái cao quý nhất trên thế gian này chỉ có thể có ở con người, nhưng oái oăm thay, cái hèn hạ nhất lại cũng chỉ có ở con người”.

Rõ không cần chứng. Chuẩn không cần chỉnh. Bởi nó hiển hiện trước mắt hai mảng màu sáng/tối của ngày chủ nhật 21-8-2011 ở giữa lòng thủ đô nghìn năm văn vật, ngay dưới chân tượng đài Lý Thái Tổ của Thăng Long thành:

Cao quý dường nào những con người bình dị đi bộ/đội mưa/căng biểu ngữ biểu lộ quyết tâm bảo vệ đất nước trước hiểm họa ngoại xâm, ngay cả khi đã bị đe nẹt từ bề trên đơm trước bằng một thứ “thông báo” nặc danh/không số/không người/không địa chỉ.

Ngược lại, hèn hạ biết bao những “lãnh đạo quản lý” phải tuân thủ lệnh thái thú vương triều mà thập thò không dám ký lệnh cấm yêu nước, lại còn ra sắc chế điều/dè bieu/khinh mạn/chà đạp những tấm lòng son sắt đó là “trò lố”.

Không chỉ cực hèn, bởi đã có thêm những “lãnh đạo lý luận” ra sắc “định hướng dư luận” rằng những hoạt động đòi giữ gìn biển đảo rất mực trong sáng đó là hành động “gây hấn với Trung Quốc”, với một kết luận thả nổi bằng hai dấu hỏi cực ngu là “tranh chấp làm gì?” và để “được cái gì?”.

Động cơ và nguyên ủy của sự hèn hạ đó đến từ đâu? Vẫn theo Giám đốc Học viện Chính trị Hành chính Quốc gia Tạ Ngọc Tấn, thì đó là: “chủ trương nhất quán vì lợi ích cơ bản, toàn bộ và lâu dài của ta”! Chẳng cần nhọc sức hỏi “ta” ở đây là ai, mọi người đều rõ họ tên từng đứa trong cái câu lạc bộ Thập tứ Thiên lôi này.

Nhưng, nếu thấy cần vinh danh đỉnh điểm của sự hèn hạ đó, thì nhất thiết phải kể đến nỗ lực huy động đoàn Thanh Niên CS-HCM (chiều theo bản điều lệ là: “bao gồm những thanh niên tiên tiến, phấn đấu vì mục tiêu, lý tưởng của Đảng”) cùng rôm rả trình diễn các tiết mục văn nghệ sexy và sường xám cách điệu, nhằm lấy cớ bắt người biểu tình bằng tội danh án ngữ/phá rối, “gây mất

trật tự đường phố”, rồi tự hãnh rằng đó là kế hoạch “lật tẩy” phản động để lập công với thiên triều!

2. “Xưa nay không một lực lượng xã hội nào đã chống lại đạo lý mà lại được lòng dân”.

Xưa, là những Trần Ích Tắc khấu đầu/thờ giặc, những Lê Chiêu Thống rước voi/công rần...

Nay, là một cỗ máy xay nghiền những ai yêu nước ngoài khuôn khổ (tức chẳng thèm yêu luôn XHCN hoặc... thương ông thương mười), tính từ đận lén lút tiêu diệt các đảng phái quốc gia thời 1945 trở đi; và suốt 2/3 thế kỷ qua, chưa từng dám một lần trung cầu dân ý, bởi đã quá rõ khát vọng của nhân dân là chấm dứt quốc nạn độc tài độc đảng để tạo điều kiện cho đất nước cất cánh.

Chưa từng dám chủ động đề xuất và tích cực tranh luận/biểu quyết đạo luật tự học/biểu tình. Lại chẳng dám để nhân dân biểu lộ ý chí Diên Hồng, chỉ vì sợ giặc... mịch lòng. Đã thế, còn bảo vệ sự hèn hạ mãn tính bằng lập luận ơn nghĩa: “Bản thân tôi (Tạ Ngọc Tấn) vào bộ đội chống Mỹ thì từ đầu đến chân toàn là vũ khí trang bị của Trung Quốc, đến cả quần trang, mũ cối, dép râu đến lương khô cũng là của Trung Quốc!!!”.

Cũng chưa từng dám để nhân dân tự lập hội hay đề tư nhân tự in sách/ra báo. Cho dù kể ra lệnh cấm đã phải đập lên cả đồng cấm nang khách mệnh: “Yêu sách của nhân dân An Nam” (*Revendications du peuple annamite 1919, yêu sách số 2-3-4*), hay “Bản án chế độ thực dân Pháp” (*Le Procès de la colonisation française 1925, chương 2 tới chương 9*).

Dù vậy, lòng dân cũng đã hiển thị đến mức không thể nào rõ hơn, ngay trên giấy gói hàng/tạp dụng, hoặc thông qua tỷ số pageviews của trang mạng chính quy và tổn kém của các cơ quan ngôn luận hay cổng thông tin điện tử (có bộ phận chủ quản và kinh phí vận hành hẳn hoi), so với các trang blog tay ngang và tài từ như [DanLamBao](#) hay [AnhBaSam](#).

3. “Thật tội nghiệp cho những ai cứ đinh ninh vẫn hãy còn những gì đã mất rồi”.

Đứng đầu là chủ nghĩa. Thiên hạ đã thông dong giặt nước/rửa tay từ lâu. Có nhắc đến thì thường là phải đi kèm theo việc kỷ niệm một loạt tội ác nào đó, hay chỉ để nhắc nhớ đến một hệ ảo tưởng từng đọa đày ¼ nhân loại gần trọn thế kỷ trước.

Thứ nhì là lý tưởng Cộng sản. Tác phẩm Đường Cách Mệnh (1927) từng so sánh các cuộc cách mạng Mỹ-1776 / Pháp-1789 rồi khẳng định chỉ có Cách Mạng tháng 10 Nga-1917 là

triệt để... thì nay, cái nôi cách mạng triệt để đó đã tự dân chủ hóa thành Cộng hòa Nga, và ngay cả những lãnh đạo CS còn sót lại trên thế giới cũng đang chễm chệ trên những gia sản tư hữu bất chính kếp sù.

Thứ ba là hiệu năng bao trùm của cơ chế độc đảng toàn trị. Tính “bao trùm” đã từ lâu biến thành “ăn trọn”, còn mức độ toàn trị đã keo khô hồ rã trước tám biển “trên bảo dưới không nghe”, chỉ bởi cái tính ăn trọn, chia chác không đều vừa nói trong cả bảy sáu.

Thứ tư là ý niệm quyền lực trên nòng súng. Hồng quân và KGB của Liên Xô cũ đã giải quyết tận gốc sự ngộ nhận dã man mà cực đáng thương đó. Gần hơn là kinh nghiệm sắt máu (và xương máu) của Saddam Hussein ở Iraq. Thời sự sát sườn nhất là các nòng súng còn động khời ở Tripoli của tay độc tài Kadafi, với những ngón tay bóp cò đang bị khuaát phục bởi sức mạnh của số đồng.

Thứ năm là tác dụng bùng bít của các thứ màn sắt màn tre (và cả tường lửa thời A-công). Tất cả đã là tả rưng rơi như là vàng cuối thu trong cơn giông internet. Hệ lưới gỗ đã bỗng chốc thành than. Tập quán “nói lầy được” đã bị nhận chìm bởi cơn lũ dân báo. Khoa “định hướng dư luận” đã tự khai phá sản bởi các cậu đánh máy và các mợ hình hình. Nhiều thứ mặt đăm bị phanh phui. Lắm trò đề tiện bị bật rế... .

Thứ sáu là tập quán xin-cho/nhờ ơn bác đảng. Lưới tem phiếu đã thủng. Hệ bao cấp đã chảy, kể cả bao cấp yêu nước. Ngân sông/cấm chợ cùng nghim vào quá khứ như mớ công điểm hợp tác xã. Đảng phải tắt tả chạy theo dân, lăm la lăm lét cướp cò khoán mười/đổi mới. Hệ quả là mối tương quan mất dạy cha-con/chủ-chó đành phải bốc hơi.

Thứ bảy là quán tính kinh mạn dân trí thấp. Chính sách ngu dân đã bật tung nắp đậy. Chiếc đĩa thần thông tin thời đại (cả internet lẫn Việt kiều, du sinh và lao động xuất khẩu) đã gõ vào hốc đá quan trường, hiển lộ tình trạng quan trí vừa thấp vừa gian. Từ làn sóng đồ mua bằng/bán chức cho tới tính cách đen qua sông lụy đồ cơm/áo/gạo/tiền. Từ thiếu năng đôi nội tới thiếu trí đối ngoại của một bày đàn (tốt nghiệp) cao cấp chính trị. Từ tuyên giáo rụt cổ/co vòi tới văn nô hỗn mang/khúm núm...

Thứ tám là lãnh tụ anh minh ở tầm thần tượng. Trần Dân Tiên cùng đám đệ tử xu nịnh đã hợp lực phanh thây ướp xác các ngộ nhận một thời về lãnh tụ. Thần tượng bỗng chốc eo sèo trần trụi giữa đời thường cùng

mớ đạo đức vờ vịt, tư tưởng rỗng không. Dàn “hậu duệ” đương thời nhưng nhúc loi nhoi như bầy cá hổ bằng đầu/cá vồ một lừa, công khai quấy đạp nhau tranh phần ăn bản. Đồi quách nóc nhà Tây Nguyên lầy vài trăm triệu. Giành nhau khai phá sản cả những món hời sắt vụn giá nhiều tỷ đôla...

Thứ chín là định kiến trí thức ngây thơ/vô dụng. Liên minh công-nông chủ đạo vừa mới được tái gia cố thành công-nông-trí. “Lãnh đạo” dập mặt với quyết định tự giải thể của IDS (những tưởng đời đời do trung ương quản lý!). Trang mạng BVN vẫn vững vàng như vách sắt thành đồng của giới phản biện, sau bao nhiêu trận gió tanh mưa máu dập vùi tàn bạo của CAM. Từ ảo ra thật, trí thức VN đã thông tay xuống đường để nhìn tận mắt đất nước rơi đứng lên. André Mandras Hồ Cường Quyết diễn tốt trong vai cộng rơm cuối cùng làm gãy lưng con lừa già còm cõi.

Thứ mười là công trạng giành độc lập. Đất nước thoát khỏi xích xiềng thực dân là rơi tôm vào tròng nô lệ quốc tế Cộng sản. Ngay sau “thống nhất”, quân cảng Cam Ranh và phi trường Đà Nẵng lập tức trực thuộc điện Cẩm Linh. Đến khi Mát-xơ-va sụp đổ thì Bắc Kinh lên ngôi chạ chú. Ải Nam Quan và thác Bản Giốc lần lượt bỏ qua bên kia biên giới theo Mát ước 1999. Trường Sa và Hoàng Sa bị gom vào đơn vị hành chính Tam Sa. Ngự trường truyền thống của dân ta nằm trong tầm kiểm soát của bọn Ngự Chính & Hải Giám. Cáp tàu thăm dò thường xuyên bị cắt đứt. Giới “lãnh đạo” từng vỗ ngực nhiều công trạng kia vẫn còn mãi mê thất thanh/tất tiếng/cả lăm.

4. “Trước khi nói phải uốn lưỡi bảy lần. Vậy trước khi hứa phải uốn lưỡi mấy lần? Và trước khi lệnh, phải bao nhiêu?”.

Đã có kẻ long trọng tuyên hứa lúc nhậm chức là sẽ chống tham nhũng đến cùng, lại nhanh chóng hóa thân thành tay đầu nậu các tổng công ty và những tập đoàn kinh tế khủng chuyên ngành phá sản. Thà thất hứa để chữa lợc.

Đã có kẻ hứa dứt điểm các đường dây chạy chức, sau biến thành tên đảo ngũ giữ bồ ngành giáo dục. Thà mất dạy mà đầy rương.

Đã có kẻ hứa dẹp bỏ tình trạng giường bệnh cá môi, sau trở giọng như đã từng bị ngọng bẩm sinh. Thà muối mặt mà chặt bì.

Lại có kẻ rập rình tuyên hứa không trấn áp người biểu tình yêu nước, chỉ ba hôm sau đã ra tay điều động âm binh lùng sục vợ lừa.

Đã thế còn tổ chức huy động trẻ con diễn thêm trò văn nghệ đui non ngoài chỗ công cộng, hay cò mồi phỏng vấn đám bã đậu và cùi bắp thành những thiên phóng sự “điều chỉnh dư luận”.

Miệng quan tròn trệ! Đã là lãnh đạo thì chẳng cần uốn lưỡi, lưỡi lãnh đạo để dành vào việc khác chẳng?

5. “Có thể che dấu khuyết tật của thân thể. Không thể che dấu khuyết tật của tính cách”.

Chưa thời nào “lãnh đạo” buông tuồng vui nhộn như thời nay. Các phát ngôn “ấn tượng” cạnh tranh nhau liên tục đến báo đăng không kịp, bình luận không xuể.

Những khuyết tật tính cách của dàn “lãnh đạo” bành bao thể hiện cực rõ qua thói ề a đọc diễn văn thậm thụt; qua cách phát biểu lí nhí của phó thủ tướng kiêm ngoại trưởng trong cuộc họp báo quốc tế hoành tráng ở bộ ngoại giao nước ngoài; qua phong cách khúm núm bắt tay kẻ đồng nhiệm của một phó thủ tướng tròn trịa phương phi khác; qua những khung cửa hậu mà các phái đoàn công du phải chui lòn để vào phòng họp ở nước ngoài; qua thói ma mãnh trả tiền cây đặng bài đánh bóng trên cơ quan ngôn luận của công ty xử lý rác ở Đức; qua trình độ ngoại ngữ “Broken English Perfectly Spoken” của chủ nhiệm các phái đoàn; qua loạt tin/bài các án dân sự trên báo bản xứ về tay Đại sứ trộm sò Lê Văn Bằng ở New York; qua những pha câu lưu các công cán ủy viên ăn cắp bị bắt quả tang tại các cửa hàng miễn thuế ở nhiều phi trường quốc tế; qua các đường dây sù quán buôn lậu sừng tê/xơ khủng; qua các vụ phải tay, nhận chìm xuống các vụ án tham nhũng liên quốc gia...

Quốc thể bị chính dàn “lãnh đạo” từng đúc khuôn yêu nước ra tay đập vùi thò bạo trên các sân chơi ngoại giao lẫn ngoại thương, cả trong lẫn ngoài nước.

Chủ quyền quốc gia, thông qua quốc thể, danh dự và tư thế của lãnh đạo, cũng sẽ khuyết tật/chìm trôi.

Chưa nói tới một dàn lãnh đạo nổi tiếng là thậm hèn với giặc/cực ác với dân.

6. “Sai người khác thay mình làm điều ác còn ác gấp mười lần điều ác đó”.

Dẫu biết không có tay sai sẽ chẳng có quan thầy. Nhưng dẫu gì, trách nhiệm những hành động tàn ác theo lệnh truyền chính là ở kẻ truyền lệnh.

Người chỉ huy có tâm là kẻ điếm tình trong mọi tình huống.

Người chỉ huy có tâm là kẻ sáng

suốt phân định trách nhiệm do lệnh của mình.

Dám nghĩ đến độ oan nghiệt mà có thể rất đông người khác gánh chịu do bởi một tiêu lệnh của mình ban ra hay một chủ trương do mình áp đặt.

Từng nghĩ đến nạn nhân các cuộc đàn áp chính là đồng bào ruột thịt, và nhiều xác suất là có cả thân nhân của mình trong đó.

Rồi nghĩ đến họ tên chính mình, trong những quyển sử tương lai, được viết cùng dòng với Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, hay Hoàng Cao Khải...

7. “Trong số các phạm trù ‘tiêu cực’, có một phạm trù mang tính tích cực rộng lớn nhất: cái xấu hổ”.

Trích đoạn giới thiệu từ entry Biệt Xấu Hổ trên blog Cao Trào Nhân Bản:

“Cựu Tổng thống Nam Hàn Roh Moo-hyun 62 tuổi, xuất thân nghèo nàn, là một luật sư nổi tiếng nhờ vận động nhân quyền và bênh vực giới lao động, đắc cử tổng thống năm 2002 và cầm quyền nhiệm kỳ 2003-2008.

Sau khi bị tố cáo liên hệ tới tham nhũng, ông Roh đã viết trên website của mình lần chót vào ngày 22-04-2009 rằng: ‘Bây giờ quý vị nên loại bỏ tôi, vì tôi không còn là biểu tượng cho những giá trị mà quý vị theo đuổi. Tôi không còn đủ tư cách để nói về những chuyện như dân chủ, tiến bộ và công lý’.

Ngày 30 tháng 4 (2009), trước khi gặp Công tố để chịu thẩm vấn trong 10 tiếng, ông Roh nói với báo chí: ‘Vì nhục nhã, tôi không thể đối diện quý vị. Tôi xin lỗi vì đã làm dân chúng thất vọng’.

Bốn ngày trước khi cựu Tổng thống Roh Moo-hyun tự tử, tại Anh Quốc, Chủ tịch Hạ viện Michael Martin tuyên bố từ chức, sau khi báo chí phanh phui chuyện nhiều Dân biểu khai và nhận bồi hoàn từ công quỹ những món tiền chi cho việc riêng, như sửa nhà, thực phẩm gia súc, phân bón cây... Thủ tướng Brown không chỉ trích báo chí mà tuyên bố các dân biểu làm bậy không xứng đáng để tái tranh cử.

Nhìn những gì xảy ra tại Nam Hàn và Anh Quốc, rồi nhìn về Việt Nam, hình như không ai biết xấu hổ. Đảng và Chính phủ đều lớn tiếng hô hào chống tham nhũng, nhưng nhà báo chống tham nhũng thì đi tù. Đôi khi, có đảng viên-- chỉ những người giữ chức từ thủ trưởng trở xuống-- đi tù, như Trần Mai Hạnh và Mai Văn Dâu, nhưng đều được đối xử đặc biệt, và cho miễn tù sớm...”.

8. “Đã có từ lâu và đã được pháp chế hóa các tiêu chuẩn để tuyển chọn lái xe. Chắc không lâu nữa cũng sẽ có những tiêu chuẩn như vậy để lựa chọn người cầm lái một huyện, một tỉnh, một ngành”.

Lắm người đã từng nuôi hy vọng đó suốt nhiều thập kỷ qua.

Thực tế trả lời bằng hàng loạt những bản tin đầu tư quyền/chức một vốn bốn lời, với cả một hệ thống cò, kể từ chạy bằng/chạy chức/chạy dự án... cho tới chạy án.

Xã dâng huyện. Huyện dâng tỉnh. Tỉnh đệ trung ương. Cứ thế, thành một hệ chẳng chặt chẽ cho mọi phòng/sở/cục/vụ/bộ... hợp lực bôi trơn lên tới đỉnh điểm hộp số vận hành của guồng máy là bộ chính trị.

Can phạm thuộc diện nội bộ sẽ được xử lý bằng biện pháp hành chính, ngưỡng tối đa là đình chỉ điều tra ở tầm thủ trưởng, và nếu chạy đúng mối, thì thường được thăng ngạch sau đó.

Sau nửa thế kỷ nghiệm thu, nhân dân (đặc biệt là dân oan và dân cựu chiến binh) đã cùng nhận ra rằng niềm hy vọng có được những người cầm lái đúng chuẩn đó là loại hy vọng suy dinh dưỡng.

9. “Thật cao quý khi chính trị được hiểu là cuộc đấu tranh rộng lớn của các lực lượng xã hội đồng đảo, song thật tầm thường khi bị hiểu là những đôi phó vặt giữa cá nhân với cá nhân”.

Xưa, Gia Long lên ngôi xong lệnh cho thuộc hạ đào mộ Quang Trung Hoàng đế để làm nhục người đã khuất, rồi cho voi dầy nữ tướng Bùi Thị Xuân để trả thù cho hả dạ mấy lần bị đuổi chạy qua cầu viện Xiêm La.

Nay, trong bối cảnh pháp trị XHCN, thì dân phòng đánh dân oan, hay công an giết công dân rồi vu là tự tử... là chuyện đối phó vặt hàng ngày ở xã ở phường.

Còn trên tận thượng tầng kiến trúc quyền lực ở đây, viên tể tướng bị kiện đã trả thù người đứng đơn kiện bằng một vụ phá án có tên khó gọi nhất lịch sử ngành tư pháp, và bằng một bản án bỏ túi sẵn, không chứng cứ, không biện hộ.

Bị cáo là TS Cù Huy Hà Vũ, nhưng chính tay tể tướng thù vật và hệ tòa án cam điếc kia mới là kẻ đứng trong vành móng ngựa của nhân dân và dư luận quốc tế.

Cứ tưởng áp án bắt tù thế cho tỏ rõ quyền lực kẻ đứng đầu chính phủ. Chẳng hay đó lại là phương thức hữu hiệu nhất để quảng bá cho công chúng tỏ tường về nỗi lo sinh tử về ngày tàn kẻ cặn của đám vua tập thể.

10. “Tội ác hại người hiền cần được xếp vào loại tội chống sự phát triển của dân tộc, của loài người”.

Trước TS Cù Huy Hà Vũ là cả dàn nguyên khí quốc gia Phùng Cung, Phùng Quán, Nguyễn Hữu Đang, Trần Dần, Văn Cao, Bùi Xuân Phái, Cao Xuân Huy, Chu Ngọc, Đào Duy Anh, Đặng Đình Hưng, Đỗ Đức Dục, Hoàng Cầm, Hữu Loan, Lê Đạt, Nguyễn Mạnh Tường, Phan Khôi, Trần Đức Thảo, Thụy An, Trương Tửu, Tử Phác, Trần Duy, Vũ Đình Huỳnh, Đặng Kim Giang, Nguyễn Minh Cầm, Trần Minh Việt, Dương Bạch Mai, Bùi Công Trừng, Lê Liêm, Lê Trọng Nghĩa, Lê Minh Nghĩa, Hoàng Thế Dũng, Nguyễn Kiên Giang, Vũ Huy Chương, Vũ Thư Hiên, Đinh Chân, Lưu Đông, Trần Thư, Trần Châu, Nguyễn Gia Lộc, Phùng Văn Mỹ, Bùi Ngọc Tấn, Nguyễn Chí Thiện, Hà Sĩ Phu, Bùi Minh Quốc, Mai Thái Lĩnh, Nguyễn Hộ, Trần Độ, Hoàng Minh Chính, Nguyễn Văn Lý, Thích Quảng Độ, Tuệ Sĩ, Trí Siêu, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thị Thanh Xuân, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Lê Chí Quang, Đỗ Nam Hải, Bùi Kim Thành, Lê Quốc Quân, Nguyễn Văn Đài, Lê Thị Công Nhân, Điếu Cày Nguyễn Văn Hải, Phan Thanh Hải, Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thức, Nguyễn Tiến Trung, Lê Thăng Long, Nguyễn Xuân Nghĩa, Trần Khải Thanh Thủy, Phạm Thanh Nghiên, Đỗ Thị Minh Hạnh, Nguyễn Hoàng Quốc Hùng, Đoàn Huy Chương, Vi Đức Hồi, Nguyễn Bắc Truyển, Phạm Minh Hoàng, Dương Kim Khải, Trần Thị Thủy, Cao Văn Tinh, Phạm Văn Thông... cùng nhiều người khác, đếm không xuể/kể không hết.

Sau TS Cù Huy Hà Vũ còn các LS Trần Đình Triển, Huỳnh Văn Đông, chín thanh niên sinh viên thuộc giáo phận Vinh bị bắt cóc mất tích, và những người yêu nước biểu tình chống hiểm họa ngoại xâm vừa bị bắt trong ngày ô nhục của nhà nước 21-8-2011.

Tất cả đã là nạn nhân trực tiếp của một thể chế chính trị phi nhân chống lại sự phát triển của dân tộc, không khác gì Pol Pot đối với Cao Miên, hay Kim Nhật Thành đối với Bắc Triều Tiên.

11. “Giữa người đẹp và ngai vàng, chọn cái thứ nhất thích hơn. Giữa người đẹp và Tổ quốc, chọn cái thứ hai đúng hơn”.

Tất cả cũng là nạn nhân của một dàn “lãnh đạo đỉnh chóp” đã vương phải thứ sinh tử lệnh có độ phân giải

cao từ những người đẹp Tô Châu/Hàng Châu/Quế Châu... cùng những trương mục Thượng Hải/Nam Ninh... mà cam lòng phải tay với Tổ quốc và nặng tay với dân tộc.

Các đại hội toàn đảng, kể cả đại hội trừ bị, báo cáo chính trị và dự thảo nghị quyết... cũng do bởi mớ sinh tử lệnh đó mà nằm dưới sự quan trắc/đề bạt/chuẩn y của Bắc Triều.

Hệ quả tất yếu phải là: Chủ trương sao chép - Mô thức rập khuôn - Chính sách phóng đại...

Cũng bởi đó, đức thể vận phải được đón rước an toàn/trọng thị ở Sài Gòn, suýt tạt ngang Hoàng Sa & Trường Sa.

Và địa chỉ 46 Hoàng Diệu Hà Nội và 39 Nguyễn Thị Minh Khai Sài Gòn đã mặc nhiên trở thành một thứ Little Beijing, Tiểu Bắc Kinh, nên phải được nhà nước CHXHCNVN ra sức bảo vệ bằng mọi giá.

Liệu là có quá đáng lắm chăng, khi có kẻ bi hài cho rằng vận mệnh nước nhà đang nhấp nhô trôi tuột trên những đường cong?

12. “Vị tất phải kết luận đúng sai, khi các tiền đề đã đủ và rõ”.

Trên mặt phẳng của thế giới ngày nay, mỗi câu hỏi có thể kích ra hàng vạn đến triệu kết quả hỏi đáp. Dữ kiện tràn ngập như xả đập ...chống lũ.

Những dự báo “Hãy cảnh giác với Bắc Triều” của 10 năm trước đã từ lâu trở thành lời tiên tri hiển thị ngày càng rõ nét qua 3 kỳ đại hội toàn đảng 9-10-11, và qua thực tiễn kinh tế/quốc phòng/chiến lược biển đảo... của ta.

Tác giả đã đi tù và mãn án. Những người kẻ chữ HS-TS-VN đã lọt vào tầm ngắm của an ninh. Blogger Điếu Cày phản đối vụ Tam Sa đã bị án chống lên án, nhà nước bắn tin là đương sự bị mất tay, nhưng chưa một ai, kể cả vợ con, được gặp. Người thiếu nữ đi thăm các ngư phủ Hòa Lộc bị nạn ngoài biển Đông cũng đã đi tù. Những người yêu nước quyết đòi bảo vệ biển đảo đã bị vác ngang, vật ngửa, bẻ tay, đập mặt, vắt lên xe, và bắt về đồn.

Có ai ở đây cần một kết luận đúng sai?

13. “Hãy thật giỏi một nghề, chớ nên giỏi nhiều trò”.

Và có ai ở đây muốn nhắn nhủ lãnh đạo đôi lời tâm huyết?

Đúng thế. Hãy tự mình trau dồi cho thật giỏi một nghề, bắt luận rằng đó thuộc ngành quản lý, dịch vụ, hay cầm bút. Làm xếp cho ra xếp. Làm người cho ra người.

Hãy bỏ thói phán quan, thậm chí, giám quan.

Đất nước và dân tộc không phải để chơi. Đừng giờ trò.

Chính phủ cũng chẳng phải là bãi rác. Lại càng chớ nên làm trò lố lăng kịch cớm.

14. “Có thể làm cho thiên hạ được cười vui, song không thể biến mình thành trò cười của thiên hạ”.

Chính phủ là cơ quan trách nhiệm điều hành sinh hoạt kinh tế và nắm giữ sinh mệnh chính trị cả nước. Hạ sách là lo cái lo chung của nhân dân. Thượng sách là vui cái vui chung của thiên hạ.

Như vậy, trách nhiệm về hiệu năng là nguyên tắc hành xử đứng đầu. Mọi thứ khác, dù lo hay vui, có thể tính sau.

Dân có thể ủng hộ điều này và phản đối điều khác. Dân có thể vui hay buồn, ưa hay ghét, muốn giữ hay muốn thay và tự họ quyết định điều đó qua lá phiếu. Nhưng nhất thiết không thể để cho mọi người thấy chính phủ chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Một đảng cầm quyền hay một chính phủ thù vật và chỉ làm trò cười cho thiên hạ là tự thân nó vô chính phủ, đã hóa rồ, chẳng đáng ngồi đó cho người đời phỉ nhổ, lại càng chớ nên tính kế ngồi lâu.

15. “Khi bàn về cái chết, cần thấy rõ cái chết ở những kẻ đang sống”.

Để cho mọi sự đến nước chức năng điều hành quốc gia bị coi là một chuỗi đối phó vật giữa cá nhân với cá nhân, thì cho dù cán cân thiệt hại lúc đầu có nghiêng về phía nhân dân tay không đi nữa, thì đó cũng chỉ là thành quả nhất thời.

Bởi đằng sau các thứ “thắng lợi” nhỏ đó là một điều thiệt hại rất to: Kẻ đứng đầu cái đảng hay chính phủ hóa rồ đó đã bị coi như những tử thi chưa chôn.

Túm lại, đường truyền từ những trò lố đối phó vật tới mức hóa rồ sẽ dẫn cả cái chế độ này ra nghĩa trang bằng tốc độ xử lý của con chip tân kỳ nhất.

Nhất định thế.

22-8-2011. Kỷ niệm tròn 15 năm ông Hà Sĩ Phu bị kết án 1 năm tù với tội danh □ đánh cắp bí mật nhà nước” (là bức thư của cố TT Võ Văn Kiệt gửi BCT đã được tán phát rộng ra tới cả nước ngoài bấy giờ).

Blogger Đinh Tấn Lực
<http://dinhtanluc.multiply.com/journal/item/648/648>

VN LÃNH THỔ CỦA TRUNG QUỐC

Song Chi 17-08-2011

Đọc những thông tin ngay trên báo chí chính thức của nhà nước Việt Nam thời gian qua mà cứ lấy làm lạ. Không hiểu các “trí tuệ đỉnh cao” trong Bộ Chính trị và toàn bộ bộ máy cơ quan ban bệ từ trên xuống dưới làm việc, quản lý ra sao mà Việt Nam bây giờ cứ như là cái ao nhà, là lãnh thổ của Trung Quốc!

Thương nhân Trung Quốc vào ra Việt Nam như chỗ không người

Từ chuyện thương lái Trung Quốc đến tận cảng cá, ao vườn... để thu gom nông hải sản từ chính tay những người nông ngư dân mà báo chí đã liên tục lên tiếng từ mấy tháng nay. Họ thu mua đủ loại từ cao su, thủy hải sản, trứng vịt, dưa, vải thiều, sắn lát, thịt gia cầm... cho tới các nguyên liệu gỗ, giấy, hồ tiêu... với giá cao hơn giá thị trường khiến cho các doanh nghiệp trong nước cạnh tranh không lại, nhiều doanh nghiệp sản xuất phải lên tiếng kêu cứu vì thiếu nguyên liệu đầu vào. Bên cạnh việc nông dân vui mừng vì bán được giá cao hơn là những tai hại, rủi ro mà báo chí cũng đã vạch ra. “...Đa số đều cho rằng sự quá phụ thuộc vào một thị trường, nhất là thị trường Trung Quốc, lại còn chủ yếu là xuất khẩu theo dạng tiểu ngạch đang chứa đựng nhiều rủi ro tiềm ẩn. Ngoài ra, việc chạy theo nhu cầu bất thường của các thương nhân Trung Quốc sẽ dễ dẫn đến việc phá vỡ quy hoạch sản xuất của chúng ta. Và, việc thu gom ô ạt của thương nhân Trung Quốc sẽ gây ra sự mất cân đối cung cầu cục bộ đối với một số sản phẩm trong nước.

Những lo ngại này rất đáng quan tâm bởi trong quá khứ đã không ít lần nông dân Việt Nam đã phải ngậm “trái đắng”. Còn nhớ, những năm 2001–2002 nông dân và thương lái ở các tỉnh phía Bắc đã phải ngậm ngùi nhìn long nhãn rớt giá thê thảm từ 140.000–180.000 đồng/kg xuống còn 40.000–60.000 đồng/kg, thậm chí năm 2004, giá

chỉ còn 10.000–20.000 đồng/kg. Cũng trong những năm 2004–2005, đứng trước việc thương lái Trung Quốc thu mua dưa hấu với giá khoảng 10.000 đồng/kg nên nông dân miền Trung đã ô ạt trồng dưa hấu nhưng “kết quả” của niềm vui ấy là hàng trăm xe chở dưa hấu phải nằm lại và đổ bỏ ở cửa khẩu Lạng Sơn do không xuất được sang Trung Quốc.

Và rất nhiều ví dụ khác tương tự đều có nguyên nhân từ việc thu gom của thương nhân Trung Quốc như quả cau vào những năm 2007–2008, rau bắp non, tắc kè hay đũa trong thời gian gần đây...” (“Bất ngờ từ việc Trung Quốc săn lùng nông sản VN”, báo SGTT).

Cũng trong bài báo này, tác giả đề cập đến một đặc điểm cũng rất đáng lưu ý là việc thương nhân Trung Quốc yêu cầu các sản phẩm của VN phải đóng gói, dán nhãn Trung Quốc. “Như vậy, những sản phẩm do chính tay nông dân Việt Nam làm ra nhưng vẫn mang thương hiệu khác, điều này cho thấy các sản phẩm nông sản này cũng chẳng khác gì so với những mặt hàng gia công khác như may mặc, điện tử, phẩm mềm... Và khi đó, các sản phẩm chất lượng cao từ VN lại đang phải đành “núp bóng” dưới các thương hiệu Trung Quốc.

Nhưng trở trêu thay khi các sản phẩm kém chất lượng có xuất xứ từ Trung Quốc như quả dâu tây và rất nhiều sản phẩm khác thì lại đang xuất hiện với các thương hiệu Việt Nam và được bày bán công khai tại thị trường Việt Nam!”

Xưa nay, người VN đã có những “kinh nghiệm xương máu” khi làm ăn với TQ. Họ không tôn trọng luật pháp, luật lệ quốc tế, cũng không tôn trọng sức khỏe của người tiêu dùng, chỉ nghĩ đến cái lợi của mình, trở mặt như chơi. Nếu các nước châu Âu mua hàng của VN, chắc chắn sẽ không có hiện tượng bắt VN phải dán nhãn của họ. Chưa kể, hàng hóa TQ từ lâu nay vẫn bị

mang tiếng hàng dỏm, kém chất lượng, độc hại, bị nhiều nước tẩy chay. Nay với hiện tượng “tráo nhãn” như vậy thì chẳng bao lâu hàng VN cũng sẽ bị mang tiếng, bị tẩy chay. Nền kinh tế VN sẽ khốn đốn.

Thuê đất, thuê rừng VN...

Gần đây, ở một số nơi thuộc tỉnh Vĩnh Long, có hiện tượng người Trung Quốc núp bóng dân địa phương thuê đất trồng khoai lang. Trả lời báo Dân Việt, bài “Người Trung Quốc thuê đất: chuyện không nhỏ”, “ông Nguyễn Văn Tập - Phó Trưởng phòng NNPTNT huyện Bình Tân cho biết: “Vùng nguyên liệu trồng khoai lang ở Bình Tân khoảng 6.000ha. Người Trung Quốc mới thuê với diện tích nhỏ nên chưa ảnh hưởng nhiều đến vùng trồng khoai lang ở địa phương. Tuy nhiên, về lâu dài nếu người Trung Quốc “núp bóng” người bản xứ thuê đất nhiều thì ảnh hưởng sẽ rất lớn. Khi có diện tích đất lớn, họ có thể sẽ thao túng cả vùng trồng khoai lang. Hiện tại, hơn 70% sản lượng khoai lang ở địa phương đều xuất theo đường tiểu ngạch sang Trung Quốc với khoảng 400 tấn/ngày, nên chỉ cần họ ngưng xuất một vài tháng là nông dân không biết tìm đường đầu mà tiêu thụ.”

Còn ông Nguyễn Trần Bạt - Chủ tịch, Tổng Giám đốc Investconsult Group- trong bài “Chuyên gia nói về hiện tượng người Trung Quốc thuê đất” (Báo Dân Việt) thì nhìn hiện tượng này là một sự tranh giành không gian sống. Không những thế, “đó là một hệ thống các hành vi. Như tôi đã phân tích, hệ thống các hành vi ấy có phải là âm mưu chính trị hay không hay nó chỉ là bản năng kinh doanh thông thường? Với một đà như thế này thì từ sản phẩm cho đến ruộng đất, từ đất canh tác công nghiệp là rừng cho đến đất canh tác cây lương thực đều có vấn đề cả. Vậy thì một người vô tâm cũng dễ dàng nhận thấy là có một chiến lược.

Chiến lược ấy có chất lượng như thế nào, có ý đồ sâu sắc như thế nào, có tham vọng lâu dài như thế nào thì buộc chúng ta phải suy nghĩ nghiêm túc...”

Lại nhớ đến chuyện VN cho các công ty Trung Quốc thuê rừng đầu nguồn tại một số tỉnh biên giới phía Bắc mà trung tướng Đồng Sĩ Nguyên và thiếu tướng Nguyễn Trọng Vĩnh đã gióng lên hồi chuông cảnh cáo vào đầu năm 2010.

Xét về mặt kinh tế, giá cho thuê rừng rẻ như bèo khiến dự án không khỏi thắc mắc sao không cho các doanh nghiệp trong nước thuê cho an toàn? Bên cạnh đó, việc cho thuê rừng với một diện tích lớn (hơn 300,000 hecta), thời hạn lâu dài (50 năm), tại các tỉnh có vị trí xung yếu biên giới có nguy cơ lớn đến an ninh, quốc phòng Việt Nam như thế nào, đã được các vị tướng, những nhà chuyên môn lên tiếng. Báo Vietnam Net lúc đó đã đi cả một loạt bài phóng sự về việc các công ty thuê rừng đang làm gì tại những nơi này, và mọi người đều lạnh người khi nhận ra nguy cơ quá rõ ràng. Từ việc những vùng đất sau khi cho thuê trở nên “nội bất xuất, ngoại bất nhập”, không ai biết họ thực sự đang làm gì trên đất rừng của ta, cho đến những vị trí mà họ thuê, có nhiều nơi từng là địa điểm rất quan trọng về mặt chiến lược trong cuộc chiến tranh biên giới với Trung Quốc năm 1979! Chủ quan, mất cảnh giác đến thế là cùng!

Sau khi dự luận lên tiếng, có thông tin phản hồi từ phía các giới chức ban ngành liên quan rằng sẽ rà soát lại sự việc và xử lý! Chả biết đến nay thì cái sự kiểm tra và xử lý này đến đâu rồi!

Người Trung Quốc có mặt ở khắp nơi

Người Trung Quốc có mặt ở VN ngày càng nhiều. Tại một số tỉnh sát biên giới Việt-Trung, người Trung Quốc qua lại làm ăn buôn bán, hàng Trung Quốc tràn ngập, có thể mua bằng tiền VN và cả bằng nhân dân tệ! Báo Giáo dục VN ngày 2.8 có bài “*Mua cóc trà đá, trả bằng Nhân dân tệ*” phản ánh ở Lạng Sơn, đi chợ mua hàng Trung Quốc, tiêu tiền Trung Quốc, “*cứ như kiểu chợ Trung Quốc trên đất VN*” vậy!

Mới đây, báo chí lại đồng loạt lên tiếng về hiện tượng người hàng ngàn lao động Trung Quốc trái phép đang có mặt ở VN!

Cách đây hai năm, vào tháng 4-2009, báo Tuổi Trẻ cho đăng loạt bài phóng sự-ký sự “*Lao động nước ngoài đổ vào Việt Nam*”. Phải nói là vào thời điểm đó loạt bài trên báo Tuổi Trẻ đã tạo hiệu ứng rất mạnh với dư luận, bởi trước đó đa số người dân vẫn chưa biết rõ về tình trạng có hàng chục ngàn người lao động Trung Quốc tràn sang Việt Nam như vậy, và bởi những chuyện gì có dính dáng đến TQc vẫn thuộc loại “nhạy cảm” ở xứ này.

Hơn 2 năm sau, vấn đề người lao động Trung Quốc tại Việt Nam, một lần nữa lại nóng trở lại trên hàng loạt tờ báo từ Tuổi Trẻ, Thanh Niên, VNExpress, Dân Việt... cho đến BBC, RFA, RFI... Theo đó, người lao động Trung Quốc đang có mặt ở khắp mọi nơi, từ công trường nhà máy đạm ở Cà Mau, tại 2 dự án xây dựng nhà máy nhôm ở Tây Nguyên, các nhà máy điện ở Quảng Nam, khu công nghiệp tỉnh Long An v.v... Chiếm tỷ lệ không nhỏ trong số đó là lao động không phép và lao động phổ thông, không có tay nghề.

Đây là hệ quả của việc lâu nay các công ty Trung Quốc thường trúng thầu rất nhiều dự án lớn ở Việt Nam. Cũng theo báo chí, có đến 90% các gói thầu trọn gói EPC (Engineering/ Procurement/ Construction) thực hiện theo phương thức chia khóa trao tay đã thuộc về các công ty Trung Quốc, phần lớn là các dự án năng lượng, luyện kim, hóa chất. Và khi triển khai thực hiện, các nhà thầu Trung Quốc thường đưa người của họ sang Việt Nam làm việc. Không chỉ kỹ sư, nhân viên kỹ thuật có tay nghề cao, mà cả công nhân làm những công việc lao động phổ thông.

Như vậy, khi Trung Quốc thắng thầu các công trình lớn, VN rõ ràng là bị thiệt đơn thiệt kép. Các công ty VN mất cơ hội thực hiện và cung cấp các thiết bị phương tiện cho quá trình thực hiện các dự án bởi vì các nhà thầu Trung Quốc thường xử dụng toàn bộ thiết bị của họ cho đến cái đinh, con ốc họ cũng mang từ Trung Quốc sang. Chất lượng công trình do nhà thầu Trung Quốc thường kém do bỏ thầu thấp, tiến độ

thi công lại bị chậm, khiến VN bị thiệt hại về nguồn vốn vay rất lớn và gánh thêm nhiều chi phí rủi ro khác. Báo SGGT ngày 17-11-2010 đã từng có bài “*5 dự án nhiệt điện chậm trễ và các nhà thầu Trung Quốc*” gây thiệt hại không nhỏ về kinh tế-xã hội, tình hình cung ứng điện trong nước. Thế nhưng, mới đây, một tổ hợp công ty của Trung Quốc lại tiếp tục trúng thầu xây dựng một nhà máy nhiệt điện chạy than ở tỉnh Trà Vinh với tổng vốn đầu tư lên khoảng 1.3 tỉ USD!

Người dân thì mất cơ hội có công ăn việc làm. Trong khi rất đông lao động trong nước đang thiếu việc, phải bôn ba đi ra xứ người để làm thuê qua các chương trình xuất khẩu lao động hàng năm của nhà nước-thực tế là một hình thức buôn nô lệ lao động và VN là một trong những quốc gia tai tiếng về vấn đề này.

Tình trạng người lao động Trung Quốc có mặt ở khắp mọi nơi trên đất VN còn đặt ra nguy cơ về an ninh, quốc phòng. Bài học *Con ngựa thành Troie* khiến nhiều người VN quan tâm đến vận mệnh đất nước không khỏi lo lắng.

Qua tất cả các mặt vừa nêu, người dân không khỏi tự hỏi những người lãnh đạo cao nhất và toàn bộ bộ máy cơ quan chính quyền công kênh mà hơn 86 triệu nhân dân phải è lưng đóng thuế nuôi, họ làm việc, quản lý như thế nào mà để đất nước ra nông nổi này?

Chính sự yếu kém trong điều hành quản lý về kinh tế, xã hội, tầm nhìn ngắn, thói quen “tư duy nhiệm kỳ”, cục bộ, cộng với sự ích kỷ, tệ tham nhũng, luôn luôn đặt sự tồn tại và quyền lợi của đảng, của chế độ, thậm chí, chỉ của những nhóm lợi ích... lên trên tất cả đã đưa đến hậu quả này. Việt Nam ngày càng bị lệ thuộc nặng nề vào kinh tế Trung Quốc. Đe dọa Việt Nam, chưa cần đến quân sự, nhà cầm quyền Trung Quốc chỉ cần giờ những chiêu trừng phạt, đánh phá về kinh tế là Việt Nam xính vính! Việt Nam bây giờ chẳng khác nào lãnh thổ của Trung Quốc, Trung Quốc tự do khai thác, vơ vét tất cả những gì có lợi, đưa người sang làm ăn rồi tìm

cách ở lại, sinh sống lâu dài, mặt khác, VN lại biến thành một bãi rác để Trung Quốc tống tháo những mặt hàng kém chất lượng, hàng độc hại sang! Và nếu một ngày nào đó chiến tranh Việt Trung lại xảy ra, thì việc cài cắm hàng trăm cơ quan, công trường với hàng chục ngàn người Trung Quốc ở khắp nơi sẽ trở thành một sự lợi hại khôn lường!

Chỉ còn biết than: VN đất nước tôi dân tộc tôi vì đâu nên nỗi?

songchi's blog ●●●●●●

Nhưng Cộng sản Trung Hoa có cần phải đánh Việt Nam hay không? Họ thực sự không cần dùng sức mạnh quân sự cũng có thể đạt được những mục tiêu của họ bằng phương cách khác.

Sức mạnh của các quốc gia phải dựa trên kinh tế. Chúng ta đã chứng kiến một guồng máy quân sự khổng lồ của Liên Xô, có lúc đóng quân trên một nửa Âu Châu, nhưng cuối cùng cũng thành bất lực khi hệ thống kinh tế quốc doanh tê liệt rồi sụp đổ. Người Trung Hoa từ 30 năm qua đã chú trọng đến việc phát triển kinh tế nhiều hơn là quân sự. Nếu không

ving Viet nam's economy). Ben Bland nhận xét Trung Quốc không quan tâm đầu tư, trong năm 2010, họ chỉ bỏ vô số tiền trị giá 365 triệu Mỹ kim vào VN, bằng một phần trăm tổng số các quốc gia đầu tư trực tiếp.

Không bỏ tiền đầu tư nhiều, nhưng Trung Quốc có đường khác để gây ảnh hưởng kinh tế, là cho vay. Và họ cho vay một cách dễ dàng hơn ngân hàng các nước khác, đặc biệt trong các công trình xây dựng nhà máy điện.

Ai cũng biết một nước đang bắt đầu phát triển thì nhu cầu điện lực rất lớn. Các quốc gia mới lên đều phải vay tiền ngoại quốc, gọi thầu các công ty ngoại quốc tới xây dựng nhà máy phát điện trong nước mình. Người Việt Nam có thể đi vay các ngân hàng quốc tế, có thể gọi các công ty quốc tế tới đấu thầu trong việc xây cất. Tại sao chính quyền Việt Nam không mở các cuộc "đấu giá" công khai để các ngân hàng quốc tế cạnh tranh nhau trong việc đem tiền tới cho vay, rồi các công ty quốc tế cạnh tranh đem máy móc, thiết bị tới xây dựng nhà máy điện, sử dụng các chuyên viên và công nhân Việt Nam? Tại sao chính quyền Cộng sản Việt Nam lại chỉ vay các ngân hàng Trung Quốc mà không vay nước khác?

Tất nhiên, sau những vụ vay tiền rồi vỡ nợ kiểu Vinashin, Việt Nam rất khó đi vay tiền trên thế giới. Nhưng đó không phải là lý do chính. Các ngân hàng quốc doanh Trung Quốc sẵn sàng cho Việt Nam vay với lãi suất thấp hơn trên thị trường quốc tế. Đổi lại, họ đặt thêm điều kiện khi cho vay, là Việt Nam phải cho các công ty Trung Quốc trúng thầu cung cấp thiết bị và xây dựng nhà máy. Các ngân hàng Trung Quốc khi cho vay đã yêu cầu chính quyền Việt Nam phải sửa đổi các điều kiện gọi thầu, hạ tiêu chuẩn các máy móc thiết bị xuống một mức thấp hơn, để các nhà thầu Trung Quốc đủ điều kiện tham dự! Và chính quyền Việt Nam rất dễ tính trong việc này. Thế là trong mỗi nhà máy điện được xây dựng, Trung Quốc sẽ có dịp xuất cảng các máy móc, các sản phẩm kỹ thuật. Chưa hết, họ sẽ xuất cảng cả những nhân lực dư thừa trong nước họ, bán sức lao động sang Việt Nam nữa!

Theo báo Thanh Niên ở Sài Gòn tại công trường nhà máy đạm thuộc dự án khí-điện-đạm Cà Mau có những công nhân Trung Quốc sang làm những "công việc thủ công" như "khiêng gạch, bê sắt" với tiền công mỗi ngày khoảng 100 nghìn đồng; mà không hề tìm thuê người Việt Nam nào vào làm.

XÂM LẤN KINH TẾ MỚI NGUY HIỂM

— Ngô Nhân Dụng 28-08-2011 —

Tháng trước, nhiều báo, đài và mạng thông tin đã ồn ào về cuộc tập trận của quân đội Trung Cộng ở vùng giáp giới Việt Nam trong các tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây.

Nhưng dù Bắc Kinh cố ý biểu diễn sức mạnh quân sự sát biên giới nước ta thì người mình cũng không cần sợ.

Có nhiều lý do để người Việt Nam không sợ nạn Mã Viện, Thoát Hoan hay Vương Thông, Mộc Thạnh. Tất nhiên, lý do quan trọng nhất vẫn là những bài học lịch sử mà nước Trung Hoa đã học mỗi lần đánh Việt Nam. Khi lòng yêu nước bị kích động, dân Việt Nam sẽ rất khó bị chinh phục.

Nhưng ngay cả khi quân Trung Quốc dư sức "cho thêm một bài học" rồi rút tàn quân về, thì họ cũng không đại gì mà đánh. Từ vài chục năm nay đảng Cộng sản Trung Hoa đang cố đeo cái mặt nạ hòa hiếu khắp thế giới, họ không đại gì tự lột mặt nạ. Hiện nay Trung Quốc đang mua bán với 220 xứ và lãnh thổ, thầu xây dựng hạ tầng cơ sở ở 180 xứ, và đầu tư vào 129 xứ! Họ muốn mang một bộ mặt ôn hòa, chỉ lo làm ăn chứ không tính xâm chiếm ai hết! Chỉ khi nào họ đã kiểm soát được, làm cho chính quyền một nước khác không cự được, thì Bắc Kinh mới lộ mặt hung hăng mà không sợ gì cả!

Nhưng nếu Trung Quốc mà tấn công Việt Nam, một cuộc chạy đua mua khí giới và tăng cường quân lực trong vùng Đông và Nam Châu Á sẽ bắt đầu. Các nước Ấn Độ, Nhật Bản, Indonesia, Đài Loan và Nam Hàn sẽ có lý do để tăng ngân sách quốc phòng, sẽ liên kết với Mỹ chặt chẽ hơn. Kỹ nghệ sản xuất vũ khí của các nước Nga, Mỹ sẽ có thêm khách hàng! Đó là điều Cộng sản Trung Hoa không muốn thấy!

xâm lăng bằng quân sự thì Trung Quốc có thể làm gì để ảnh hưởng tới vận mệnh Việt Nam? Con đường chắc chắn hơn là theo con đường kinh tế.

Năm ngoái, nền ngoại thương nước ta bị thâm thủng gần 12 tỷ đôla Mỹ đối với Trung Quốc. Đó chỉ là cán cân mậu dịch chính thức, chưa kể đến những gánh hàng buôn lậu qua một biên giới hầu như không ai kiểm soát vì các quan chức địa phương rất dễ được hối lộ. Hàng hóa bên Tàu đổ sang bán với giá vốn có thể đè bẹp tất cả các cố gắng của các nhà sản xuất Việt Nam. Nhưng những chuyển hàng lậu cũng chỉ là chuyện vặt. Chính quyền Việt Nam hiện nay đang mở cửa cho Trung Quốc tấn công trên những trận địa lớn, mà người dân Việt bình thường có thể không mấy người để ý tới, vì không nhìn thấy trước mắt.

Một món hàng không ai nhìn thấy là điện từ Trung Quốc có thể được truyền sang Việt Nam trong những sợi dây mong manh. Theo công ty điện lực Việt Nam thì các tỉnh phía Bắc nước ta đang nhập cảng điện từ Trung Quốc, số lượng lên tới 6% tổng số điện tiêu thụ trên toàn quốc. Coi như một biên giới đã bỏ ngõ cho điện chảy qua. Nếu nhà cung cấp bên Tàu cúp điện, vì "sự cố kỹ thuật" nào đó, thì hoạt động kinh tế ở mấy tỉnh phía Bắc sẽ ngưng trệ ngay.

Vào đầu tháng 7, ký giả Ben Bland viết trên nhật báo Financial Times một bài, "Nhu cầu điện sẽ khiến xung đột Bắc Kinh Hà Nội giảm bớt" (Electricity demands could limit Beijing-Hanoi rift); sau khi quan sát thị trường điện lực ông khẳng định: "Bắc Kinh ngày càng điều khiển kinh tế Việt Nam" (Beijing is increasingly dri

Đây là một chiến lược tấn công ba mặt, tài chánh, kỹ thuật và nhân dụng, mặt nào Trung Quốc cũng có lợi. Các công ty kỹ thuật Trung Quốc có thể “hiển giá” chấp nhận lấy giá rẻ hơn các công ty quốc tế khác. Vì trình độ kỹ thuật của họ thấp hơn, phẩm chất các máy móc của họ cũng thấp hơn. Và tất nhiên, lương các chuyên viên và nhân công của họ cũng thấp hơn tiêu chuẩn quốc tế!

Những ngân hàng và công ty kỹ thuật của Âu Châu, Ấn Độ hay Hàn Quốc, họ không có chính sách pha lẫn lợi ích kinh tế với mục tiêu chính trị, sẽ không thể cung cấp những “gói hàng” đủ mặt với giá thấp như vậy, tự nhiên bị gạt bỏ ra ngoài cuộc cạnh tranh! Các công ty Trung Quốc đang làm nhà máy điện khắp nước Việt Nam, từ Kontum, Quảng Ngãi, cho tới Sơn Tây. Trong cuộc gọi thầu làm nhà máy điện ở Cao Ngạn, chỉ có bốn công ty Trung Quốc tham dự; sau cùng công ty HPE của Trung Quốc đã trúng thầu! Từ năm 2003, công ty Đông Phương đã phụ trách xây dựng các nhà máy điện ở Dak Mi, A Lưới, An Khê-Ka Nak, Bản Ve và Sông Ba Ha. Công ty Sơn Đông của Trung Quốc không cần tranh thầu với ai trong dự án nhà máy điện Cẩm Phả 2, vì chính quyền Việt Nam được lệnh riêng của chính ông Nguyễn Tấn Dũng phải cho họ trúng thầu theo thủ tục đặc biệt, “vì lý do nhu cầu cấp bách!” Không biết ông Nguyễn Tấn Dũng có được lợi ích nào khi ra lệnh như vậy hay không.

Nhưng trong các cuộc trao đổi ba mặt như vậy, thì Việt Nam bị thiệt hại gì không? Thiệt hại trước tiên là Việt Nam phải chấp nhận những sản phẩm kỹ thuật với phẩm chất thấp hơn. Thiệt hại thứ hai là phải chấp nhận cho công nhân nước khác vào làm việc trong nước mình trong lúc nạn thất nghiệp trong nước mình cũng rất cao.

Trong khi đó, nhiều người Việt có trách nhiệm than nhà thầu Trung Quốc đã dùng các thiết bị phẩm chất kém tiến trình dự án bị chậm trễ khiến cho chi phí sau cùng lại cao hơn! Hầu hết các dự án bị kéo dài một tới hai năm, vì nhà thầu Trung Quốc không có kinh nghiệm. Họ chỉ quen với các tiêu chuẩn thô sơ và thấp ở các vùng quê Trung Quốc; chưa từng làm việc ở nước ngoài. Họ sử dụng thị trường Việt Nam như một nơi thí nghiệm khả năng của các kỹ sư và công nhân của họ trước khi bước vào thị trường thế giới! Khi một dự án bị trì hoãn thì tất nhiên Việt Nam sẽ phải vay thêm tiền của ngân hàng Trung Quốc, và phải trả tiền lãi nhiều hơn. Công việc trì

hoãn cũng tăng thêm chi phí trả cho các kỹ sư làm công việc thiết kế lại! Giáo sư Bùi Huy Phương, thuộc Viện Khoa học Điện lực, đã cảnh cáo mối rủi ro về an toàn năng lượng khi để cho các công ty Trung Quốc gần như chiếm độc quyền trong việc xây dựng mạng lưới điện lực khắp nước Việt Nam! Khi so sánh hai nhà máy điện, một ở Na Dương sử dụng các kỹ thuật của Nhật Bản và các nước Tây phương, hai là ở Cao Ngạn dùng kỹ thuật Tàu, thiết bị Tàu, thì các chuyên gia đã thấy hiệu năng ở Cao Ngạn rất thấp so với Na Dương, và đã trực trặc nhiều lần.

Theo Thời Báo Kinh Tế Sài Gòn, ngày 16-6-2011 trên 90% gói thầu thuộc lĩnh vực khác nhau rơi vào tay Trung Quốc, thì việc “ngành năng lượng điện tại Việt Nam ngày một phụ thuộc vào Trung Quốc cũng không có

gì làm lạ”. Phụ thuộc nghĩa là thế nào? Liệu có lúc nào các nhà máy điện do Trung Quốc xây có thể cùng ngưng chạy một lúc hay không? Chuyện rất khó xảy ra. Nhưng nếu người ta cố ý thì chuyện gì cũng có thể làm được cả!

Câu hỏi là nước Việt Nam có thể thân thiện để cho một ngành quan trọng như điện lực trở thành phụ thuộc vào Trung Quốc hay không? Xem ra thì hiện nay người Việt Nam rất quan tâm đến những hòn đảo đã bị mất và có thể sắp mất ở Hoàng Sa và Trường Sa. Nhưng ít người để ý đến một cuộc xâm lấn kinh tế. Cuộc xâm lấn này lại được nhiều đồng lõa làm nội ứng. Cuộc xâm lấn nhẹ nhàng, chậm chạp mà chắc chắn; nếu không ngăn ngừa ngay thì sau này cũng rất khó tháo gỡ.

Ngô Nhân Dụng ◆◆◆◆◆

Phong Trào Giáo Dân Việt Nam Hải Ngoại THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Về Giải Tự Do Tôn Giáo Nguyễn Kim Điền 2011

Phong trào Giáo dân Việt Nam Hải ngoại (PTGDVNHN) hân hạnh gửi đến quý cơ quan truyền thông kết quả Giải Tự Do Tôn Giáo Nguyễn Kim Điền 2011, xin quý vị giúp phổ biến rộng rãi thông báo này.

Giải Tự Do Tôn Giáo Nguyễn Kim Điền do PTGDVNHN thành lập năm 2010, lấy tên của **Tổng Giám Mục Nguyễn Kim Điền** để tưởng nhớ tinh thần uy dũng bất khuất của vị mục tử khả kính đã kiên cường đấu tranh cho quyền tự do tôn giáo tại Việt Nam.

Giải Tự Do Tôn Giáo đầu tiên năm 2010 đã được trao cho giáo xứ và **tu viện Dòng Chúa Cứu Thế Thái Hà (Hà Nội)**.

Sau khi cần thận tìm hiểu những hồ sơ được đề cử, Ban Thường vụ PTGDVNHN đã quyết định vinh danh và trao Giải Tự Do Tôn Giáo Nguyễn Kim Điền năm 2011 cho: **Linh mục Phêrô Nguyễn Hữu Giải và Ông Nguyễn Văn Lía**.

- **LM Phêrô Nguyễn Hữu Giải** thuộc Tổng Giáo phận Huế, cũng là thành viên trong nhóm Tinh Thần Nguyễn Kim Điền, cùng với các LM Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, và Chân Tín nổi tiếp gương kiên cường của Đức TGM Nguyễn Kim Điền, đã khởi xướng cuộc tranh đấu cho quyền tự do tôn giáo và các quyền căn bản của người dân trong nước. LM Nguyễn Hữu Giải luôn bị CSVN bức bách, khủng bố đe dọa, và tìm cách ám hại.

- **Ông Nguyễn Văn Lía** một người lãnh đạo trong Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo, sinh năm 1940, đã hiến cả cuộc đời tu luyện, nghiên cứu, học hỏi, viết sách và truyền giảng những điều tốt lành tại các tỉnh Miền Tây. Ông đương đầu trực diện với chính sách tiêu diệt tôn giáo của CSVN nói chung và đối với Phật giáo Hòa Hảo nói riêng. Ông đã bị khủng bố, hành hung nhiều lần, hai lần vào tù và hiện đang bị giam cầm không có bản án.

Buổi vinh danh và trao giải sẽ được tổ chức tại Boston, Massachusetts vào ngày Chúa Nhật 9 tháng 10 năm 2011.

Trân trọng thông báo và kính mời.

Đại diện Ban Thường vụ PTGDVNHN.

Đỗ Như Điện, Điều Hợp viên

P.O. Box 2228, Fallbrook, CA 92088, USA

Email: ptgdvn@gmail.com. www.phongtraogiaodan.org

Tel. 760-451-9379 * Fax. 760-451-9769

Hãy phá vỡ gông cùm và xiềng xích

—Ls Lê Trần Luật 20-08-2011—

Chúng ta đang bị giam cầm
Các bạn luật sư thân mến của tôi!

Nghề luật sư là một nghề cao quý, tôi hãnh diện và tự hào vì tôi đã từng là đồng nghiệp của các bạn. Tôi vui mừng khi mà những luật sư nổi tiếng, vì yêu công lý, chuộng lẽ công bằng, tôn trọng luật pháp mà bị bức hại đã từng là đồng nghiệp của chúng ta như Luật sư Lê Công Định, Lê Quốc Quân, Lê Thị Công Nhân, Lê Chí Quang, Huỳnh Văn Đông v.v...

Nghề luật sư cũng đã mang lại cho tôi nhiều suy tư nặng trĩu trong lòng. Tôi nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn người dân oan mất đất, mất nhà trên khắp quê hương của chúng ta. Tôi nhìn thấy hàng trăm tù nhân lương tâm bị bỏ tù một cách oan trái. Tôi nhìn thấy tự do của chúng ta bị tước bỏ từng ngày, gần chín chục triệu đồng bào thân yêu của chúng ta đang bị gông cùm và xiềng xích.

Nghề luật sư cũng gây cho tôi nhiều phiền toái và rắc rối từ phía chính quyền. Những tưởng như đi tù chỉ còn là thời điếm, ơn Chúa tôi vẫn còn bình an. Rất nhiều đồng nghiệp của chúng ta đã bị giam cầm vì công khai chống lại bất công và bạo quyền. Nhiều đồng nghiệp khác đã mất sạch công danh sự nghiệp chỉ vì muốn bảo vệ cho những người bất đồng chính kiến và dân oan.

Tôi và các bạn ở đây, trong đất nước Việt nam nhỏ bé thân yêu này.

Ở một nơi mà niềm tin cộng đồng bị đánh mất, dối trá lan tràn, phủ kín. Một nơi mà xã hội bức bí ngột ngạt, im lặng và sợ hãi bao trùm. Một nơi mà bạo lực và cường quyền đã trở thành thói quen cai trị. Một nơi mà sự tự do của chúng ta đã bị đánh cắp từ lâu lắm rồi.

Ngay từ những ngày đầu tiên, khi người Cộng sản nắm chính quyền, cha ông chúng ta ngày trước

và chúng ta bây giờ đã mất sự tự do về tư hữu. Hẳn chúng ta ai cũng biết sắc lệnh 59 về Cải cách Ruộng đất và đặc biệt là “Công cuộc Quốc hữu hóa” ở miền Nam sau 1975. Di chứng của hai “cuộc cách mạng” này hết sức kinh khủng, hàng triệu gia đình ly tán mất nhà cửa, ruộng đất, một đêm thức dậy bỗng trắng tay, của cải tích góp mấy đời tự nhiên trở thành tài sản của Nhà nước. Di chứng đó vẫn tồn tại cho đến ngày nay, mà bằng chứng là hiện nay đất đai vẫn là tài sản của Nhà nước. Việc Nhà nước vẫn nắm giữ quyền sở hữu đất đai đã biến hàng triệu người thành hàng triệu dân oan mất đất, tạo điều kiện cho hàng trăm ngàn cán bộ công chức trở nên giàu có. Còn rất nhiều loại tài sản có giá trị và rất thiết yếu nữa mà tất cả chúng ta không có quyền nắm giữ.

Sự tự do đi lại của chúng ta cũng bị đánh cắp từ lâu. Cho đến bây giờ chúng ta vẫn là những người nô lệ cho chế độ hộ khẩu và hộ chiếu. Chúng ta không thể đi lại tự do và tự do lưu trú trên quê hương mình. Tất cả đều phải trình báo, xin xỏ các cấp chính quyền, tựa như những đứa trẻ phải “đi thưa về trình”. Chúng ta càng không thể tự do rời khỏi sự hà khắc mà chính quyền đã mang lại cho đất nước này. Rất nhiều, rất nhiều người vô cớ bị cầm xuất cảnh, nhiều người cũng chẳng hiểu nổi tại sao mình không được cấp hộ chiếu. Tất cả được chính quyền giải thích bằng cụm tự nhập nhằng khó hiểu “có liên quan đến an ninh quốc gia”. Tôi chắc rằng, giới luật sư chúng ta không ai có thể biết lý do an ninh là gì!

Còn rất nhiều sự tự do khác nữa mà lẽ ra chúng ta phải có để tin chắc rằng chúng ta là một con người với ý nghĩa cao cả của nó, nhưng chúng ta đã không có từ khi mới sinh thành: tự do tín ngưỡng, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do biểu

ình, tự do ngôn luận v.v...

Điều nguy hiểm nhất đó là chúng ta bị tước đoạt về tự do ngôn luận. Tự do ngôn luận chẳng những là một quyền căn bản mà nó còn là công cụ, phương tiện để chúng ta bảo vệ các quyền tự do khác. Chúng ta bị buộc phải im lặng trước bất công và sự thật, chúng ta không được gọi tên đúng bản chất của sự việc. Chúng ta bị giáo dục và ép buộc phải nói những điều sai trái, khác với nhận thức của chúng ta. Chúng ta phải nói tốt và khen ngợi chính quyền. Nếu đi ngược những điều này, chúng ta bị xem đương nhiên là có tội: không âm mưu lật đổ chính quyền thì cũng tuyên truyền chống nhà nước, không chống nhà nước thì cũng lợi dụng các quyền tự do dân chủ... nói chung giá nào chúng ta cũng bị xem là có tội và phải chịu cảnh tù đầy.

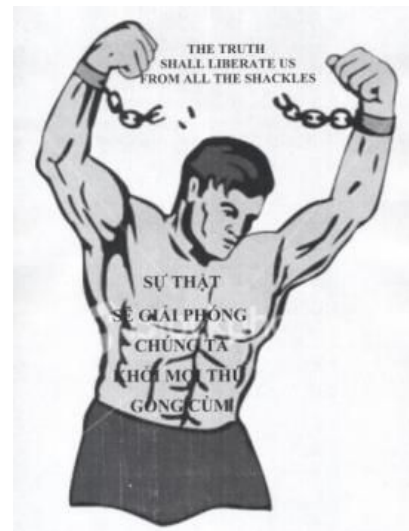
Mất hết tự do có nghĩa là chúng ta đang bị giam cầm!

Chúng ta ai cũng biết, cũng nhận ra những điều vừa nói, nhưng tại sao chúng vẫn mãi chịu cảnh khổ khổ này. Phải chăng chúng ta đang sợ hãi? Tôi nghĩ trong lương tâm, trách nhiệm và nhận thức của mình, giới luật sư phải tiên phong, đi đầu trong việc chống lại bất công, bạo quyền, phá dỡ gông cùm, xiềng xích đang đè nặng lên chúng ta và những người dân thân thương đang sống trên quê hương chúng ta!

Sài gòn 20-08-2011

Ls Lê Trần Luật

danlambaovn.blogspot.com

QUYỀN BIỂU TÌNH CỦA NGƯỜI DÂN

.....*LS Nguyễn Văn Đài 16-08-2011*.....

Quyền biểu tình là quyền Hiến định và là một trong những công cụ pháp lý để nhân dân thực hiện quyền lực của mình như qui định tại điều 2 Hiến pháp 1992 “...*Tất cả quyền lực nhà nước thuộc về nhân dân*...”.

Quyền biểu tình cũng là phương tiện để nhân dân bày tỏ ý chí, nguyện vọng và đòi hỏi của mình trước thực trạng kinh tế, chính trị, xã hội, an ninh quốc phòng của đất nước.

Quyền biểu tình còn là vũ khí đấu tranh mạnh nhất và cuối cùng của nhân dân khi quyền và lợi ích hợp pháp của mình bị xâm phạm sau khi tất cả các biện pháp giải quyết bằng thủ tục pháp lý khác không mang lại kết quả hài lòng cho nhân dân.

Bởi ý nghĩa to lớn của quyền biểu tình và quyền biểu tình là quyền Hiến định nên nó không bị hạn chế bởi qui định của các văn bản dưới luật. Quyền biểu tình chỉ có thể bị hạn chế trong thời gian tình trạng khẩn cấp được công bố chính thức, đe dọa sự sống còn của quốc gia. Và luật về tình trạng khẩn cấp phải do Quốc hội ban hành.

Theo Hiến pháp Việt Nam 1992, nhân dân có hai công cụ pháp lý để thực hiện quyền lực của mình. Công cụ thứ nhất, quyền bầu cử được qui định tại điều 54. Thông qua việc bầu cử, nhân dân có quyền lựa chọn người đại diện cho mình tại Quốc hội và Quốc hội bầu ra chính phủ. Khi Quốc hội và chính phủ không hoàn thành nhiệm vụ cũng như ý nguyện mà nhân dân đã giao phó và ủy thác thì nhân dân có quyền thực thi các công cụ pháp lý thứ hai để giải tán Quốc hội và chính phủ. Công cụ pháp lý thứ hai là quyền biểu tình được qui định tại điều 69.

Tại sao khi nhân dân thực hiện quyền biểu tình là thực thi quyền lực của mình? Bởi sau khi nhân dân bầu ra Quốc hội và Quốc hội bầu ra chính phủ để điều hành công việc

của đất nước. Và trong suốt 5 năm nhiệm kỳ của mình chưa chắc là Quốc hội và chính phủ đã thực hiện đúng với những gì mà họ đã hứa hẹn với nhân dân. Có thể là họ đã ban hành những đạo luật hay thực hiện những chính sách kinh tế xã hội, đối nội, đối ngoại gây thiệt hại cho lợi ích của nhân dân và lợi ích của quốc gia, đồng thời gây ra bất bình cho nhân dân.

Khi đó nhân dân sẽ thực hiện quyền biểu tình để phản đối những đạo luật hay những chính sách bất hợp lý đó của Quốc hội và chính phủ, buộc Quốc hội và chính phủ phải sửa đổi hoặc hủy bỏ các đạo luật hay chính sách đó.

Nếu như yêu cầu đó của nhân dân không được đáp ứng, thì những cuộc biểu tình của nhân dân sẽ kéo dài đến khi Quốc hội và chính phủ đó phải bị giải tán. Nhân dân sẽ thực hiện quyền bầu cử của mình để bầu ra Quốc hội và chính phủ mới phù hợp với ý trí và nguyện vọng của nhân dân.

Nhân dân thực hiện quyền bầu cử để bầu ra Quốc hội, chính phủ và khi cần thiết nhân dân thực hiện quyền biểu tình để giải tán Quốc hội và chính phủ đó. Như vậy đó mới thực sự là mọi quyền lực nhà nước đều thuộc về nhân dân.

Bày tỏ nguyện vọng

Quyền biểu tình là phương tiện để nhân dân đòi hỏi, bày tỏ ý chí, nguyện vọng của mình trước thực trạng kinh tế, chính trị, xã hội, an ninh quốc phòng của đất nước.

- Khi nền kinh tế rơi vào lạm phát, giá cả hàng hóa tiêu dùng, thực phẩm, xăng dầu tăng cao làm ảnh hưởng trực tiếp và sâu sắc đến đời sống của nhân dân, trong khi chính phủ không có giải pháp hoặc có giải pháp nhưng không hiệu quả mà nguyên nhân có thể do lãnh đạo chính phủ quan liêu, yếu kém về năng lực. Bởi vậy nhân dân sẽ thực hiện quyền biểu tình để đòi hỏi sự thay đổi, trừng phạt những quan chức quan liêu, năng lực yếu kém

và buộc họ phải từ chức để cho những người có tâm huyết và năng lực thực sự lãnh đạo.

- Khi nền kinh tế được đổi mới và phát triển nhanh chóng, trong khi thể chế chính trị không được đổi mới và cải cách cho phù hợp. Những quyền chính trị căn bản của nhân dân chưa được tôn trọng và thực hiện trên thực tế. Nhân dân sẽ thực hiện quyền biểu tình để đòi hỏi đổi mới và cải cách chính trị, thực hiện dân chủ hóa xã hội.

- Tham nhũng, đạo đức xã hội bị suy thoái đều là những vấn nạn xã hội nghiêm trọng. Và để thúc đẩy và tạo động lực mạnh mẽ trong việc chống tham nhũng, nhân dân có thể thực hiện quyền biểu tình nhằm vào những quan chức đã bị tố cáo tham nhũng, hoặc biểu tình ủng hộ cho những chiến dịch chống tham nhũng.

- Khi chủ quyền, an ninh quốc gia bị ngoại bang đe dọa, xâm chiếm. Nhân dân thực hiện quyền biểu tình để bày tỏ lòng yêu nước, tinh thần đoàn kết của cả dân tộc trong việc phản đối và chống lại sự đe dọa, xâm chiếm của ngoại bang.

Quyền biểu tình cũng là vũ khí đấu tranh của nhân dân khi quyền và lợi ích hợp pháp của mình bị xâm phạm:

Biểu tình không cần xin phép

Ở Việt Nam, cho đến thời điểm hiện tại, Quốc hội chưa ban hành luật biểu tình và các đạo luật khác có liên quan đến quyền biểu tình. Bởi vậy mọi công dân Việt Nam được tự do thực hiện quyền biểu tình mà không cần phải xin phép hay đăng ký. Quyền biểu tình của công dân Việt Nam không bị ràng buộc hoặc hạn chế bởi bất cứ một đạo luật nào đang có hiệu lực.

Hiến pháp năm 1946 chỉ qui định công dân Việt Nam có quyền tự do tổ chức và hội họp. Nhưng từ Hiến pháp 1959, 1980 và 1992 đều qui định công dân Việt Nam có quyền biểu tình.

Trong thực tế, từ năm 1975 hầu như nhân dân ít thực hiện quyền biểu tình của mình, ngoại trừ những cuộc biểu tình tự phát, qui mô nhỏ ở các địa phương khi có tranh chấp với chính quyền trong việc đền bù,

thu hồi đất.

Cho đến năm 2008 khi Trung Quốc bắt đầu gây hấn ở biển Đông thì nhân dân bắt đầu ý thức được quyền biểu tình của mình để bày tỏ lòng yêu nước, tinh thần đoàn kết dân tộc và để phản đối Trung Quốc vi phạm chủ quyền lãnh hải của Việt Nam.

Đặc biệt từ đầu tháng 6 năm 2011 tới nay, các tầng lớp thanh niên, sinh viên, trí thức, hưu trí... đã tổ chức các cuộc biểu tình ở Hà Nội và Sài Gòn vào ngày Chủ nhật hàng tuần để phản đối Trung Quốc vi phạm chủ quyền lãnh hải, và phá hoại tài sản của Việt Nam.

Những cuộc biểu tình này chưa thực sự thu hút được nhiều người dân tham gia, nhưng nó lại mang ý nghĩa hết sức quan trọng. Đó là nhận thức và hiểu biết của nhân dân về quyền biểu tình đã được nâng cao và những người đã, đang và sẽ tham gia biểu tình thực sự là những con người có bản lĩnh và lòng dũng cảm. Họ đã thể hiện lòng yêu nước của mình, tinh thần đoàn kết dân tộc khi kẻ thù xâm phạm đến chủ quyền lãnh hải quốc gia.

Ngoài ra những cuộc biểu tình này còn có ý nghĩa tập dượt và tích lũy kinh nghiệm cho cuộc đấu tranh dân chủ hóa đất nước trong tương lai gần.

Trấn áp biểu tình là phạm tội

Điều 71 Hiến pháp qui định: *"Công dân có quyền bất khả xâm phạm về thân thể, được pháp luật bảo hộ về tính mạng, sức khỏe, danh dự và nhân phẩm. Không ai bị bắt, nếu không có quyết định của Tòa án nhân dân, quyết định hoặc phê chuẩn của Viện kiểm sát nhân dân, trừ trường hợp phạm tội quả tang. Việc bắt và giam giữ người phải đúng pháp luật..."*

Do đó trước hết phải khẳng định ngay những người ra lệnh và thực hiện mệnh lệnh đã vi phạm nghiêm trọng Hiến pháp Việt Nam năm 1992 khi họ giải tán, trấn áp và bắt giữ những công dân Việt Nam đang thực thi quyền biểu tình theo điều 69 Hiến pháp.

Đồng thời người ra lệnh và người thực thi mệnh lệnh giải tán và trấn áp biểu tình đều là đồng phạm

trong các trường hợp sau đây:

- Gây hậu quả chết người tham gia biểu tình: Họ có thể phạm tội giết người theo điều 93 Bộ luật hình sự (BLHS); hoặc tội làm chết người trong khi thi hành công vụ theo điều 97 BLHS.

- Gây thương tích cho người tham gia biểu tình: Họ có thể phạm tội cố ý gây thương tích hoặc gây tổn hại sức khỏe cho người khác theo điều 104 BLHS; hoặc tội cố ý gây thương tích hoặc gây tổn hại sức khỏe cho người khác trong khi thi hành công vụ theo điều 107 BLHS.

- Khi họ bắt và giam giữ những người biểu tình thì họ có thể phạm tội bắt, giữ hoặc giam người trái pháp luật theo điều 123 BLHS.

- Trong trường hợp làm hư hỏng tài sản của người tham gia biểu tình, người thi hành công vụ có thể phạm tội hủy hoại hoặc cố ý làm hư hỏng tài sản theo qui định tại điều 143 BLHS.

Như vậy, những người ra lệnh và những người thực hiện lệnh trấn áp biểu tình là họ vi phạm Hiến pháp, pháp luật và chống lại nhân dân.

Tôi kính mong quý vị độc giả góp ý kiến về bài viết này của tôi và cùng tham gia thảo luận: Nhân dân Việt Nam nên sử dụng quyền biểu tình của mình như thế nào?

<http://www.bbc.co.uk/vietnamese>

này chưa hẳn có tác động mang tính quyết định đối với sự tồn vong của nền kinh tế, nhưng lại rất có ý nghĩa đối với sinh mạng của những nhóm lợi ích đặc thù.

Những nhóm lợi ích đó là ai? Dương nhiên thành phần đầu tiên của nó phải là những đại gia bất động sản có tên tuổi ở Hà Nội, những doanh nghiệp đã từng làm mưa làm gió trong cơn sốt đất nền giai đoạn từ giữa năm 2009 đến đầu năm 2011 như HUD (Tập đoàn phát triển nhà và đô thị), **Sông Đà, Vincom, Vinaconex, Nam Cường**, cùng một số đại gia tư nhân khác.

Còn thành phần thứ hai của nhóm lợi ích? Đây mới chính là vấn đề cốt yếu mà mấy năm nay báo chí trong nước thường đề cập nhưng hầu hết lại né tránh việc chỉ đích danh. Câu trả lời khá đơn giản: thành phần thứ hai là hệ quả của thành phần thứ nhất. Việc một phần trong số đại gia bất động sản ở Hà Nội (cũng là những đại gia có tầm chỉ phối đối với thị trường địa ốc trên phạm vi toàn quốc) là những công ty, tập đoàn thuộc nhà nước đã phản ánh mối quan hệ hữu cơ giữa nhóm lợi ích này với chính giới quan chức nhà nước liên quan – những nhân vật có chức vụ và có ảnh hưởng trong hệ thống các bộ và cơ quan ngang bộ như Bộ Xây dựng, Bộ Tài nguyên và Môi trường, Bộ Tài chính, Ngân hàng

BẤT ĐỘNG SẢN và những nhóm lợi ích ở Hà Nội

.....

Người Quan Sát 22-08-2011

Làn sóng biểu tình trong mấy tháng qua ở Hà Nội đã khiến nhiều quan chức và đại gia ăn không ngon ngủ không yên. Trước mắt họ là mối nguy cơ về bất ổn chính trị đang dần hiện hữu, là khối tài sản vừa nổi vừa chìm của họ có nguy cơ bị vạ lây với số phận của nền chính trị.

Những nhóm lợi ích nào?

Từ nhiều năm nay, bất động sản đã trở thành một "trụ cột" kinh tế ở Việt Nam. Nói chính xác, lĩnh vực

nhà nước..., và cao hơn nữa là những quan chức trong Chính phủ.

Trong nhóm lợi ích bất động sản, cả hai thành phần đều là hệ quả của nhau, dựa vào nhau để cùng làm giàu và thao túng thị trường. Cái béo bở của các dự án đất đai cũng là chất bôi trơn kết dính giữa hai thành phần, dẫn đến sự hình thành một thứ chủ nghĩa thân quen trên phương diện xã hội học và chủ nghĩa tài phiệt trên phương diện thị trường. Từ năm 2000 đến nay, bất

kể cái thị trường đó có được “định hướng xã hội chủ nghĩa” hay không, hiện tượng “chạy” dự án vẫn là một trong những đường hướng chiến lược, được phát triển thành một hệ thống nhiều chiến thuật tinh vi mà giới kinh doanh ở Hà Nội đã dành trọn tâm sức.

Cứ sau những cơn địa chấn có tính chu kỳ về nhà đất, sự phân hóa giữa nhóm lợi ích người giàu với nhóm lợi ích người thu nhập trung bình và thu nhập thấp ở Hà Nội lại tăng vọt. Với con số thống kê được công bố chính thức của Tổng cục Thống kê Việt Nam, sự cách biệt giàu nghèo chỉ khoảng 9-10 lần. Nhưng gần như tương ứng với hiện trạng hồ đen phân cực trong xã hội Trung Quốc đương thời, **hố phân cách giàu nghèo ở Hà Nội hiện đã lên đến 60-70 lần.**

Sau cơn sốt bất động sản tại Hà Nội vào năm 2007, người ta bắt đầu nghe nói đến một vài đại gia nhà đất có tài sản lên đến vài trăm triệu USD. Đó cũng là một mốc thời điểm quan trọng, minh chứng cho hoạt động đầu cơ ở Hà Nội đã được đẩy lên tầm rất cao, với việc nhiều đại gia bất động sản có chân đứng trong thị trường chứng khoán niêm yết và tạo ra sự lung lay rất lớn đối với thị trường này. Dòng chảy của nguồn tiền đã tạo ra hiệu ứng “bình thông nhau” giữa thị trường chứng khoán và thị trường bất động sản Hà Nội trong giai đoạn cuối năm 2006 – đầu năm 2007, dẫn đến hệ quả là tài sản của những người giàu có đầu cơ trên cả hai thị trường này đã được nhân lên hàng chục lần sau đợt tăng nóng của chứng khoán và kéo theo đó là bất động sản.

Tuy nhiên vào năm 2007, trong bối cảnh nền kinh tế vẫn còn được “định hướng xã hội chủ nghĩa”, rất ít đại gia tự nguyện công bố hay khoe khoang tài sản của mình. Nhưng sau cơn sốt chứng khoán và địa ốc giai đoạn 2009-2011, cụm tính từ giả trang về ý thức hệ không còn được nhắc tới nhiều, báo chí trong nước đã ngồn ngộn bài phỏng vấn, thống kê và xếp hạng các đại gia, với số người có tài sản 300-500 triệu USD không phải chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nổi bật nhất, **tài sản**

của ông Phạm Nhật Vượng – chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Vingroup – đã lên đến gần một tỷ USD.

Giới người giàu và siêu giàu ở Việt Nam đã chính thức hình thành. Và cũng giống như hiện tượng người giàu ở Trung Quốc với 7/10 số tỷ phú đô la thuộc về những nhà đầu tư tài chính và bất động sản mà đã gây ra phản ứng căm thù của người thu nhập thấp ở Trung Quốc, người dân thường đã chuyển từ tâm lý xa cách sang thái độ ghét bỏ và oán giận đối với lớp người giàu đột biến ở Việt Nam.

Chuẩn bị đào tẩu!

Lớp người giàu đột biến ở Việt Nam lại không chỉ được cấu thành bởi lớp đại gia. Nhiều, rất nhiều, có thống kê dư luận còn cho rằng **số quan chức ở Hà Nội có tài sản từ 10 triệu USD trở lên có thể lên đến vài ba ngàn người, còn trên 100 triệu USD thì phải đến hàng trăm người.**

Một điểm khá trùng hợp là nếu năm 2007 là mốc thời điểm bắt đầu xuất hiện công khai hiện tượng đại gia bất động sản và tài chính ở Hà Nội, thì khoảng thời gian đó cũng là lúc trong nội bộ Đảng bắt đầu nổi lên câu hỏi về những đảng viên cao cấp có thu nhập bất thường. Thực ra, “bất thường” chỉ là từ ngữ hết sức nhẹ nhàng và “tế nhị”, chỉ phản ánh một phần nhỏ nào đó trong chủ nghĩa thân quen đã được hình thành sau nhiều năm tháng ở Hà Nội. Còn trong thực tế, người dân đã khai triển từ ngữ đó thành một khái niệm đầy đủ hơn nhiều: **tầng lớp tư sản đỏ.**

Sự trùng hợp về thời điểm trên, cùng với vô số vụ việc báo chí và người dân phản ứng về nạn những nhiều, tham nhũng của cán bộ chính quyền trong các thủ tục liên quan đến đất đai đã gia cố một cách rõ nét về hình ảnh của giai cấp tư sản đỏ. Đó chính là một nhóm lợi ích rất đặc thù trong xã hội đương thời.

Nguồn cơn dẫn đến quyền lợi của nhóm lợi ích tư sản đỏ chính là món “lại quả” có hệ thống và ngày càng lộ liễu từ giới đại gia bất động sản. Không hiếm những “dịch vụ” mà quan chức nhà nước kiếm được

hàng triệu đô la cho mỗi vụ.

Từ những ngành kinh tế – kỹ thuật, nhóm lợi ích tư sản đỏ đã mở rộng sang cả lực lượng vũ trang, đặc biệt là ngành công an. Một hiện tượng rất phổ biến hiện nay là **sự phân hóa quá lớn giữa một đa số cán bộ, chiến sĩ bị lệ thuộc vào đồng lương hẹp hòi với số tài sản kèch xù nhiều triệu đô la của một thiểu số sĩ quan cấp tá và tướng.**

Nhóm lợi ích tư sản đỏ sẽ còn tồn tại đến bao giờ? E rằng sự tồn tại ấy là một phạm trù lịch sử, bởi nó đã được sinh ra và nuôi dưỡng bởi cơ chế nào thì chỉ đến khi cơ chế ấy mất đi, người dân mới có hy vọng nhìn thấy sự trả giá của những quan chức giàu bất thường và bất chính.

Một số trong nhóm người giàu bất thường và bất chính đó đang tập tành “lòng yêu nước” theo cách của quan chức Trung Quốc. **Từ năm 1990 đến nay, khoảng 18.000 quan chức, cán bộ đã chuẩn bị định cư ở nước ngoài, mang theo 120 tỷ USD mà chính quyền Trung Hoa vừa buộc phải công bố.**

Còn ở Hà Nội, **không hiếm dư luận về chuyện ông này, bà kia đã lên lút gửi tiền bạc ở ngân hàng các nước Thụy Sĩ, Anh, Pháp, Úc, Canada...; đã đưa con cái và cả người nhà đi “du lịch” vô thời hạn ở nước ngoài..., để đến một thời điểm “nhảy càn” nào đó, bản thân họ cũng sẵn sàng nhảy lên máy bay đi đến vùng viễn xứ.**

Những dư luận như trên đã râm ran từ mấy năm nay, và càng trở nên rõ rệt từ đầu tháng 6/2011, vào lúc phong trào biểu tình phản đối Trung Quốc gây hấn bắt đầu khởi sự. Trong câu chuyện ngoài lề, một số quan chức và đại gia đã thâm thì với nhau là đang có một chính sách của Bắc Kinh là người Việt Nam mang dòng máu Hoa được bảo lãnh 20 người Việt khác; còn người thân cận với Trung Quốc được bảo lãnh từ 5-10 người Việt... Hẳn là những lời thâm thì ấy đã toan tính đến một hậu sự: nếu quân Trung Quốc xâm chiếm đất Việt thì ngay lập tức cần phải bán nước cầu vinh.

Nhưng chưa cần đến việc Trung

Quốc xâm lược Việt Nam. Làn sóng biểu tình trong mấy tháng qua ở Hà Nội đã khiến nhiều quan chức và đại gia ăn không ngon ngủ không yên. **Trước mắt họ là mối nguy cơ về bất ổn chính trị đang dần hiện hữu, là khối tài sản vừa nổi vừa chìm của họ có nguy cơ bị vạ lây với số phận của nền chính trị. Có lẽ đã đến lúc phải thu xếp một nơi cư trú khác, khi ở Việt Nam không còn an toàn để làm ăn và chôn giấu của cải phi pháp...**

Hiển nhiên nếu muốn, những cơ quan nội chính và tư pháp của chính quyền sẽ không quá khó khăn để kiểm chứng sự thật về những dấu hiệu ban đầu của sự đào tẩu của nhóm lợi ích tư sản đỏ và nhóm lợi ích đại gia – một sự thật mà những cơ quan này đã từng tiếp cận không chỉ một lần.

Người Quan Sát

<http://danlambaovn.blogspot.com/>

trong tay coi như kinh nhật tụng.

Hắn cấm mọi tổ chức chính trị, cấm mọi cuộc biểu tình, chỉ cho phép biểu tình ủng hộ hắn.

Hắn thuê bọn khủng bố thực hiện 3 cuộc khủng bố quốc tế lớn : năm 1986, đặt bom ở Berlin giết binh sỹ Hoa Kỳ trong nhà nghe nhạc ; năm 1988, đặt bom trên máy bay hãng PanAm giết 270 hành khách ; năm 1989 đặt bom trên máy bay Pháp DC 10 giết 170 hành khách...

Phần nộ của nhân dân Libya nổ ra giữa tháng 2-2011, sau khi 2 chế độ độc tài ở Tunisia và Ai Cập sụp đổ. M. Khaddafi tự tin sẽ trụ vững vì dân nổi dậy không có tổ chức chính trị nào, không có tờ báo nào. Chỉ riêng hắn có quân lính vũ trang, có an ninh mật vụ, có 2 vạn tên lính đánh thuê lương cao, có hải lục không quân, xe tăng, tên lửa phân lớn vũ khí hiện đại mua từ Liên Xô cũ.

xe, bị “hốt” như những kẻ phạm pháp, giữa ống kính của hàng trăm máy ảnh, hàng chục máy quay phim của hàng chục nhà báo quốc tế.

Rồi làm sao nữa ? Sẽ thả người yêu nước, hay sẽ giam giữ không hạn độ, hay sẽ truy tố ra tòa án ? theo đạo luật nào ? Xử công khai hay xử dấm dúi ? Thật khó xử.

Nhóm gia đình trị M. Khaddafi cũng đã “hốt” như vậy 22 ngàn người yêu nước đòi tự do - theo tố cáo của Human Rights Watch - chống chế độ độc đoán của kẻ điên bên bờ Địa Trung Hải, nay tất cả đã xô lồng và tham gia hăng hái vào cuộc chiến đấu mới, và đang tham gia cuộc “truy hốt” cuối cùng tên tội phạm M. Khaddafi để chuyển cho Tòa án Hình sự Quốc tế ở La Haye – Hà Lan xét xử.

Cuộc săn lùng tên điên bên bờ Địa Trung Hải đang diễn ra. Tối 22-8, các phóng viên Pháp, Đức, Nhật có mặt tại chỗ báo tin nhóm lính đánh thuê cuối cùng cùng bảo vệ M. Khaddafi đã bùng súng. Cuộc truy tìm để “hốt” hắn chỉ còn là chuyện hàng giờ. Một điều chắc chắn là thứ hai 29-8, ngày kết thúc Lễ hội Ramadam, toàn quốc Libya sẽ ăn mừng tự do trong không khí vui mừng vô hạn.

Ai hốt ai ? Rồi cuối cùng ai hốt ai ? Những sự kiện đang diễn ra ở Tripoli và Hà Nội, tuy rất xa nhau, nhưng lại rất gần nhau về bản chất và nội dung sự việc, đáng làm cho bà con ta và giới nắm chính quyền độc đảng nghiền ngẫm. Về sức mạnh của tự do, của dân chủ, về thời đại.

Những người yêu nước đang bị mất tự do như Ls Hà Vũ, nhà báo Điếu Cày, cô Phạm Thanh Nguyên, em Đỗ thị Minh Hạnh, cô Bùi thị Minh Hằng, cô Phương Bích... hãy chung vui với nhân dân Libya đang dành lại được tự do, từ trong tay của nhóm độc đoán hét ra lửa một thời.

Tripoli và Hà Nội

.....**Bài Tán 21-08-2011**.....

Tripoli : người yêu nước “hốt” nhóm độc tài. **Hà Nội :** nhóm độc tài “hốt” người yêu nước

Tình hình Libya đang đi đến kết thúc. Sau 6 tháng hấp hối, chế độ độc tài khát máu bên bờ Địa Trung Hải đang thở hắt ra.

Người ta gọi nhóm độc tài - cha con và bọn cánh hẩu của Muanmar Khaddafi là một bọn điên. Điên khi hắn đặt tên nước Libya là «Đại Libya Jamahiriya nhân dân và xã hội chủ nghĩa».

Điên khi hắn tự nhận là “lãnh tụ của toàn châu Phi”, rồi “lãnh tụ của toàn khối A-rập”.

Điên khi hắn không tự phong là tổng thống, là thủ tướng, là tướng hay tổng tư lệnh, mà là “Anh Cả của Cách mạng” - Brother of the Revolution - người lãnh đạo tối cao của Libya.

Điên hơn nữa khi hắn viết cuốn “Sách Xanh” trộn lẫn chủ nghĩa tư bản với chủ nghĩa xã hội, hòa trong Hồi giáo, bắt mọi người dân cầm

Vậy mà nhân dân Libya đã vượt qua muôn ngàn khó khăn, tự tổ chức vũ trang, tự xây dựng mạng lưới tự quản, dưới sự lãnh đạo của Hội đồng Chuyển tiếp Quốc gia CNT - được Liên Hợp Quốc và 28 nước công nhận - nay đã kiểm soát 2/3 vùng đông dân, để vào tháng 8, có lễ hội Hồi giáo Ramadam, mở cuộc tiến công và nổi dậy cuối cùng. Đêm chủ nhật 21-8-2011 quân nổi dậy đã “hốt” sống Seif al-Islam, con trai thứ hai của M. Khaddafi được hắn chọn là người kế thừa của hắn, chỉ huy quân bảo vệ gần của hắn. Hai bố con Khaddafi đã bị Tòa án Hình sự Quốc tế TCI (Tribunal Criminel International) truy tố và truy nã từ tháng 6-2011.

Giữa lúc ấy, ngày 21-8-2011 ở Hà Nội, vài chục người yêu nước cùng nhau biểu tình ôn hòa, chỉ có biểu ngữ trong tay và khẩu hiệu chống bọn bành trướng Trung Quốc trong mâm, đã bị bắt, cưỡng bức lên

VIỆT NAM ĐI TRƯỚC VẺ SAU LIBYA

.....**Phạm Xuân Nhi 30-08-2011**.....

Nguyên nhân cuộc nổi dậy của nhân dân Libya

Vào ngày 17-2-2011, chế độ độc tài Xã hội Chủ nghĩa Nhân dân Vĩ đại Libya của chính quyền M. Gaddafi bắt giam một số nhân sĩ vận động cho nhân quyền. Đây là nguyên nhân chính cho làn sóng phản đối mạnh mẽ bắt đầu từ những cuộc tuần hành, biểu tình ở miền Đông thành phố Benghazi đòi hỏi chính quyền thả người. Làn sóng phản đối nhanh chóng lan rộng tới các thành phố khác chỉ trong vài ngày. Nhà độc tài Gaddafi đã nhanh chóng ra lệnh cho lực lượng công an chìm nổi và cảnh sát cơ động kéo tới trấn áp. Một ngày sau đó, lực lượng công an đã huy động nhiều xe buýt áp tải người biểu tình đưa về các trại giam chung quanh thủ đô Tripoli và bộ đội Libya được lệnh bắn bỏ người biểu tình nếu không chịu giải tán, các lính bắn tỉa được huy động để giết họ tùy thích.

Công an và Bộ đội Gaddafi đàn áp biểu tình

Con số người biểu tình bị công an và bộ đội thẩm sát hàng chục mỗi ngày đã tăng vọt chỉ trong một tuần ở cuối tháng 2 (con số không chính thức cho biết có đến 1.500 người đã bị giết hoặc bị đưa đi mất tích). Cuộc thẩm sát không ngừng nghỉ của chính quyền Xã hội Chủ nghĩa khốc liệt hơn khi Gaddafi ra lệnh cho không quân nhân dân Libya dùng máy bay Mig-25 ném bom vào các nơi biểu tình nhưng các Bộ đội không quân không chịu nghe theo lệnh của Gaddafi. Thay vì ném bom vào các đoàn biểu tình, các chiến sĩ này đã thả bom xuống các vùng sa mạc không người ở.

Vào tháng 3-2011 tại Hội đồng Liên Hiệp Quốc các nước Anh Pháp Mỹ cùng 31 quốc gia khác đã nộp đơn phản đối chính quyền Xã hội Chủ nghĩa Nhân dân Vĩ đại Libya, tố cáo các cuộc bắt bớ và thẩm sát nhân dân Libya

Lực lượng Nhân dân Vũ trang Kháng chiến Libya hình thành

Sự phẫn nộ của Nhân dân Libya dâng cao đưa đến phong trào Toàn quốc kháng Chiến bắt đầu bằng những cuộc đọ súng tại thành phố Benghazi. Lực lượng Nhân dân Vũ trang tự phát Libya đã được thế giới hỗ trợ và cuối tháng 03-2011 NATO bắt đầu đảm nhận trách nhiệm chỉ huy các hoạt động quân sự tại Libya

trợ giúp các lực lượng nổi dậy.

Việt Nam theo đuôi Trung Quốc tiếp tục yểm trợ chế độ độc tài Gaddafi

Trong lúc nhiều nước trên thế giới cùng chung tay góp sức trợ giúp Nhân dân Libya thoát khỏi chế độ độc tài thì vào ngày 01-04-2011, trong cuộc họp báo tại Bắc Kinh, Bộ trưởng Ngoại giao Trung Quốc Dương Khiết Trì chống đối sự trợ giúp phiến quân của các nước Tây Phương và yêu cầu NATO ngưng ngay hành động sử dụng vũ lực.

Tại Liên Hiệp Quốc, Việt Nam đứng chung lưng cùng đàn anh Trung Quốc yêu cầu giải quyết các vấn đề của Libya qua con đường chính trị ngoại giao "hòa bình ổn định!". Đứng chung đơn với một số nước như Trung Quốc, Nga, Ấn Độ và Brasil, chính quyền CSVN bênh vực phe chính phủ độc tài rõ rệt qua các bài báo được đăng trên tờ Nhân Dân, cơ quan ngôn luận đảng CSVN, chẳng hạn bài viết "*Quân đội Libya đẩy lùi lực lượng đối lập và chiếm lại TP Bréga*" trong khi đó ông Đào Duy Tiến, Đại sứ Đặc mệnh Toàn quyền nước CHXHCN Việt Nam tại Libya đưa lên trang mạng của Sứ quán Việt Nam tại Libya tâm thư ủng hộ chính quyền độc tài Libya của chế độ Xã hội Chủ nghĩa M. Gaddafi bằng lời cam kết :

"Việt Nam và Libya tuy cách xa nhau về địa lý nhưng hai nước luôn ủng hộ và giúp đỡ nhau trong cuộc đấu tranh vì độc lập tự do trước đây cũng như trong công cuộc xây dựng và phát triển đất nước hiện nay. Nhờ sự vun đắp của các thế hệ lãnh đạo và nỗ lực của nhân dân hai nước, quan hệ hữu nghị và hợp tác nhiều mặt giữa Việt Nam và Libya ngày càng được củng cố và phát triển."

Vào cuối tháng 8-2011 Hội đồng Chuyển tiếp quốc gia Libya đã được 68 nước công nhận gồm các quốc gia như Pháp, Anh, Mỹ, Úc, Ý, Tây Ban Nha, Nhật, Đức, Canada, Hàn Quốc, Hòa Lan, Thổ Nhĩ Kỳ, Ma Rốc... Còn lại những nước không hoặc chưa công nhận Chính phủ Dân chủ mới của Libya gồm có Trung Quốc, Nga và các nước theo đuôi như Việt Nam, Bắc Triều Tiên, Lào và Cu Ba ...

Việt Nam bị vỡ mặt tại Libya vì theo đuôi Trung Quốc

Ngày 29-08-2011, ông Mahmoud Jibril đại diện cho Hội đồng Chuyển tiếp quốc gia Libya cho biết là sẽ xét

lại dự án của các nước đầu thầu vào Libya, trong đó Trung Quốc có 95 hãng ở Libya đa số là quốc doanh do nhà nước TQ quản lý. Ông cho biết nước Libya tự do sẽ ưu tiên cho những quốc gia đã giúp công sức giúp cho nhân dân Libya lập đổ chính quyền độc tài. Các hãng thông tấn lớn như AFP, Reuters đưa ra những lời bình luận là có thể Nga, Trung Quốc cùng các nước bênh vực cho Gaddafi sẽ gặp rắc rối làm ăn với chính phủ mới Libya vì các nước này đứng đầu trong danh sách phản đối sự trợ giúp cho nhân dân Libya đứng lên đòi Dân chủ.

Ngày 28-8-2011 nhiều trang báo trong nước loan tin "*Đại sứ quán VN tại Libya bị cướp bóc*". Tờ Lao Động viết: "*Vụ việc xảy ra vào 16 giờ chiều 27-8 (khoảng 11 giờ theo giờ Libya). Bộ Ngoại giao nhận được thông báo từ Đại sứ quán VN tại Libya báo cáo về việc một nhóm người có vũ trang lợi dụng tình hình lộn xộn tại Tripoli đã xông vào cướp đi một số tài sản của đại sứ quán và của nhân viên."*

Dĩ nhiên nhân dân Libya sẽ không bảo vệ tài sản của các nước chống lại cuộc tranh đấu Dân chủ của nhân dân Libya cho nên Đại sứ quán VN tại Libya sẽ không được họ bảo vệ là điều chẳng gì ngạc nhiên. Hơn nữa trong tương lai, xăng dầu của VN sẽ tăng giá và sự tăng giá này sẽ làm cho đời sống người dân VN mất ổn định. Ít ai biết là hơn 1/3 tổng số lượng xăng dầu đang sử dụng tại VN được mua gián tiếp từ Libya qua các hãng Trung Quốc.

Điều 4 Hiến pháp tại Libya cho phép đa nguyên, đa đảng

Hội đồng Chuyển tiếp quốc gia Libya đã công bố bản Hiến pháp dự thảo trong đó Điều 4 ghi: "*Nhà nước phải tìm ra phương án dựng lên một thể chế Dân chủ dựa trên hệ thống Đa nguyên, Đa đảng một cách hòa bình và Quyền lực được nối tiếp trong sự hình thành Dân chủ*".

Cả điều khoản khác trong Hiến pháp mới của Libya ghi rõ Nhân dân được quyền Tự do Ngôn luận, chẳng hạn Điều 13 ghi rõ: "*Nhà nước phải bảo đảm cho Nhân dân có được quyền Tự do phát biểu ý kiến, Tự do Khoa học Sáng chế, Tự do Báo chí, Tự do Phạt hành In ấn, Tự do Đi lại, Tự do Hội họp, Tự do Biểu tình và nhất là Tự do Đình công*".

Đọc hết bản Hiến pháp mới của Libya, chúng tôi ganh tị cho Nhân dân VN vì không được hưởng những gì mà nhân dân Libya có được ngày hôm nay.

**Phạm Xuân Nhi (danlambao)
danlambao.vn.blogspot.com**

thư gửi 4732 bạn Công an Hà Nội

.....Trần Ngọc Thành 21-08-2011.....

- Một ngày không xa, khi Việt Nam có dân chủ, ngày đó chắc chắn sẽ đến, các bạn sẽ trả lời ra sao trước nhân dân, trước anh em bè bạn về những gì các bạn đã hành động hôm nay? Các bạn sẽ nói chuyện với con cháu các bạn ra sao? Các bạn còn dám nhìn thẳng vào mắt những người hôm nay các bạn đã đánh đập? Các bạn có hối hận khi nghe con cháu đọc lại những trang sử hào hùng của lớp cha anh xuống đường chống Trung Quốc xâm lược ngày hôm nay?...

*

Ngày 19 tháng 8, Sở công an Hà Nội quyết định thăng cấp cho 4732 “công an nhân dân”. Sự kiện này nên vui hay nên buồn?

Nếu trong một xã hội phát triển bình thường thì đây là một tin vui, không những cho các bạn công an được thăng cấp mà còn cho cả xã hội, vì việc thăng cấp chứng tỏ thành tích của các bạn trong việc bảo đảm an toàn cho xã hội, giữ gìn cuộc sống an lành cho người dân.

Nhưng trong xã hội Việt Nam ngày nay, khi ở tất cả mọi lúc, mọi nơi, từ trong nhà ra ngoài phố người dân luôn phấp phồng lo sợ, không biết lúc nào tai họa ập đến với mình. Người ngay sợ kẻ gian, cái ác lộ hành, mà công an là một trong những đối tượng người dân phải luôn luôn cảnh giác đề phòng: đã có hàng chục cái chết của người dân, hàng chục vụ thương tích do công an gây ra. Người bị nạn chẳng những không được bồi thường mà còn bị đe dọa, còn công an gây ra cái chết, gây ra thương tích chẳng những không bị truy tố đúng mức mà còn được cấp trên bao che, biện bạch thì sự kiện thăng cấp trên đây là một chuyện buồn.

Tuy nhiên, nỗi buồn trên đây chỉ là chuyện nhỏ nếu trong số 4732 bạn công an được thăng cấp kia gồm những bạn đã hăng hái, mẫn cán, có nhiều “thành tích”, nhiều “sáng kiến” trong việc bắt bớ những người yêu nước, đàn áp những

người dân oan khiêu kiện vì bị cướp đất, cướp tài sản, đặc biệt là đàn áp, đánh đập những người dân yêu nước xuống đường biểu tình để bảo vệ lãnh thổ của Tổ Tiên Cha Ông trong những ngày vừa qua, thì nỗi buồn được nhân lên rất nhiều.

Vâng, đây là một sự kiện đáng buồn, rất đáng buồn!

Có thể mấy ngày qua, từ khi nhận được quyết định, hàng chục ngàn lít bia, hàng ngàn lít rượu đã được trôi qua cổ họng các bạn. Các bạn đang hân hoan vì được lên lương, được thêm tiền, những ngày lễ, ngày tết sẽ có thêm nhiều phong bao trong đó chứa nhiều ảnh các tổng thống Mỹ. Các bạn được nhiều người chúc mừng, nhiều người chung vui.

Nhưng, tôi thấy tai họa đang treo lơ lửng trên đầu các bạn.

Chắc chắn khi được gắn thêm sao, thêm vạch, các bạn phải xin thề với lãnh đạo đảng, những người đã quyết định thăng cấp cho các bạn là phải tuyệt đối trung thành với họ, tuyệt đối tuân lệnh họ, thực hiện các chỉ thị của họ.

Không phải ngẫu nhiên mà ngày 18 tháng 8, “Ủy ban Nhân dân” thành phố Hà Nội ra thông báo cấm người dân biểu tình thể hiện lòng yêu nước với những lời đe dọa: “Đối với những người cố tình không chấp hành, tụ tập đông người trái pháp luật, gây rối trật tự công cộng, chống người thi hành công vụ, UBND TP yêu cầu lực lượng làm nhiệm vụ áp dụng các biện pháp cần thiết để bảo vệ trật tự công cộng theo quy định tại điều 9, Nghị định số 38/2005/NĐ-CP ngày 18-3-2005 của Chính phủ quy định một số biện pháp bảo đảm trật tự công cộng và xử lý theo quy định của pháp luật” thì ngày 19 tháng 8 công an Hà Nội thông báo thăng cấp cho các bạn.

Đây là một hình thức thuê các bạn trấn áp người yêu nước bằng “gạch” và “sao”, hay nói một cách khác họ dùng tiền thuê của nhân

dân thuê các bạn đánh đập, đàn áp lại nhân dân.

Họ biết rằng ngày 21 tháng 8, nhân dân sẽ tiếp tục xuống đường biểu tình yêu nước nên ngày 19 họ vội vã ký hợp đồng với các bạn. Đây sẽ là một “bản hợp đồng” oan nghiệt đối với các bạn. Với một ít tiền nhỏ nhoi so với lợi tức mà họ thu được từ quan thầy “4 tốt”, các bạn buộc phải trở thành những con chó trung thành với chủ, làm theo lệnh chủ, cắn xé những người yêu nước để bảo vệ tài sản kêch sù của chủ, bảo vệ ngai vàng của chủ, làm yên lòng giặc ngoại xâm.

Đàn áp người biểu tình, đàn áp người yêu nước, nhân dân sẽ căm ghét các bạn, oán thù các bạn, coi khinh các bạn như đã từng căm thù, oán ghét, coi khinh, thương hại đại úy Minh, còn những thằng chủ thì vô can, ung dung ngồi rung đùi trong nhà máy lạnh nhấm nháp rượu Mao Đài. Họ có thừa những trò lưu manh, láu cá để đẩy con em nhân dân đánh đập lại nhân dân, còn họ thì đứng dung, đứng ngoài cuộc. Nếu bạn công an nào nhiệt tình quá, hăng hái quá như đại úy Minh, khi bị nhân dân phản nộ thì sẽ trở thành những con tốt thí.

Các bạn hãy xem cái bản “Thông báo” của cái gọi là “Ủy ban Nhân dân” thành phố Hà Nội thì rõ, không có một thằng nào dám ký tên dưới bản “thông báo” đó (Xin lỗi các bạn, với những kẻ như vậy chỉ đáng gọi bằng thằng). Họ đúng là một lũ hèn. Dân gian có câu “Có gan ăn ốc thì có gan lội hồ”, chúng nó chỉ có gan ăn cướp thôi nhưng không có gan chịu trách nhiệm, chúng nó đẩy trách nhiệm về phía các bạn.

Chủ tịch cái “Ủy ban Nhân dân” thành phố Hà Nội Nguyễn Thế Thảo từng du học tại Ba Lan trong thời kỳ Ba Lan sôi động với những cuộc đình công, biểu tình của công nhân, sinh viên, trí thức đòi tự do, dân chủ. Ba Lan lúc đó vẫn còn là chế độ độc tài Cộng sản, những cuộc biểu tình đã bị đàn áp, thậm chí công an đã được lệnh bắn vào người biểu tình. Máu của hàng chục người Ba Lan đã đổ, nhưng những giọt máu đó đã đơm hoa kết trái

thành một nước Ba Lan dân chủ, tự do, phồn vinh và đẹp đẽ như ngày hôm nay để gần 30 ngàn người Việt cũng được thừa hưởng.

Nguyễn Thế Thảo đáng lý phải học cái nhân bản, cái cao thượng của người Ba Lan, hẳn lại học cái trò lưu manh của đám quan chức Cộng sản Ba Lan thời đó khi ra lệnh cho công an đàn áp người biểu tình. Nhưng đám quan chức Cộng sản Ba Lan còn có chút tự trọng, dám ký tên vào các quyết định, còn Nguyễn Thế Thảo thì không. Hấn sộ! Hấn là một thằng hèn, không dám ký tên, không một thằng nào dám ký tên, không một thằng nào dám chịu trách nhiệm. Vì hẳn biết, chúng nó biết, cả đám quan chức tại Hà Nội, tại Ba Đình đều biết rằng chế độ độc tài Cộng sản của chúng nó chắc chắn sẽ sụp đổ, nhân dân sẽ hỏi tội những thằng nào ký lệnh đàn áp nhân dân.

Những bài học về vợ chồng tổng bí thư đảng Cộng sản Rumania trở thành "lãnh tụ" với "99,9 % tín nhiệm" nhưng một thời gian sau bị nhân dân xử bắn. Tổng bí thư đảng CS Đức phải chết lưu vong ở nước ngoài. Tổng bí thư đảng Công nhân Thống nhất Ba Lan mặc dù tuổi trên 80 nhưng phải nhiều lần ra trước vành móng ngựa trả lời về việc ký lệnh ban bỏ tình trạng chiến tranh... Những bài học xưa và nay đang rành rành ra đó. Những bài học đó làm họ run sợ. Họ đã nhìn thấy hình ảnh nhà độc tài Ai Cập trên giường bệnh nhưng đặt trong cũi sắt để trả lời trước tòa án nhân dân. Nếu đã biết sợ, họ phải đứng về phía nhân dân, nhưng càng sợ họ lại càng tàn bạo.

Họ đã không còn nhân tính. Họ đang đẩy các bạn làm vật hy sinh cho họ.

Một ngày không xa, khi Việt Nam có dân chủ, ngày đó chắc chắn sẽ đến, các bạn sẽ trả lời ra sao trước nhân dân, trước anh em bè bạn về những gì các bạn đã hành động hôm nay? Các bạn sẽ nói chuyện với con cháu các bạn ra sao? Các bạn còn dám nhìn thẳng vào mắt những người hôm nay các bạn đã đánh đập? Các bạn có hổ thẹn khi nghe con cháu đọc lại

những trang sử hào hùng của lớp cha anh xuống đường chống Trung Quốc xâm lược ngày hôm nay?

Thưa 4732 bạn công an,

Tôi viết xong thư này tối ngày 20 tháng 8. Tôi chưa gửi, tôi chờ xem thái độ của các bạn đối với những người yêu nước ngày hôm nay, 21 tháng 8.

Tôi được biết các bạn đã đàn áp, đã bắt đi hàng chục người yêu nước. Các bạn đang thực hiện "bản hợp đồng" bần thiêu với bọn cầm quyền. Tôi rất buồn, buồn cho tương lai các bạn, mong các bạn hãy tỉnh ngộ xé tan "bản hợp đồng" ô uế đó.

Cũng ngày hôm nay, tôi rất tự hào vì những Người Con của Tổ Quốc bất chấp hiểm nguy, tiếp tục xuống đường để quân xâm lược biết rằng Dân Tộc Việt Nam mãi mãi trường tồn vì vẫn còn những đứa con trung hiếu.

Tôi tự hào vì những người bị đẩy lên xe buýt; Tôi tự hào vì những người bị giam giữ tại các đồn công an, tôi tự hào vì những người đã đưa cơm, tiếp nước cho những người bị bắt.

Tôi tự hào vì trong tim tôi, những người đó là những anh hùng.

22 giờ, 21 tháng 8

Trần Ngọc Thành (danlambao)

Trọng Kim đại diện chính danh và hợp pháp cho Việt Nam Độc lập Tự do. Những người Cộng sản lại chủ trương dùng bạo lực nổi dậy cướp chính quyền. Trong tình hòa hợp dân tộc, ít nhất năm lần chính phủ Trần Trọng Kim đã tiếp xúc với đại diện Việt Minh mời hợp tác xây dựng đất nước nhưng không thành.

Bằng đầu súng Cộng sản cướp chính quyền

Thế chiến Thứ hai chấm dứt, đến lượt người Nhật đầu hàng Đồng Minh. Ngày 17-8-1945, một cuộc biểu tình do chính phủ Trần trọng Kim tổ chức đã bị Việt Minh lợi dụng giương cờ đỏ sao vàng dùng bạo lực để cướp diễn đàn. Thượng tướng quân đội Cộng sản Hoàng Cầm kể lại như sau: "... Theo hiệu lệnh đã quy định, ba đội viên tuyên truyền xung phong xông lên, chia súng dồn "ban tổ chức" vào một góc, lập tức một đội viên tự vệ của chúng tôi tiến nhanh tới chân kỳ đài vung lưỡi dao bén sắc chém đứt dây lá cờ "quê ly" của chính quyền bù nhìn do Nhật dựng lên ..."

Ngày 19-8-1945, Việt Minh tổ chức biểu tình cướp chính quyền. Bác sĩ Nguyễn Xuân Chữ, một nhà cách mạng chống Pháp, chủ tịch của Ủy ban Giám đốc Chính trị Miền bắc, đại diện cho chính quyền Hà Nội lúc bấy giờ đã diễn tả hành động cướp chính quyền của Cộng sản như sau: "... Sau những lời vẫn có về thân mật nhưng không đi đến một quan điểm chung, thanh niên đã vào nói chuyện tôi hôm trước, tiến tới chia một ngọn súng lục vào mồm y sĩ và nói : Trong

02/09
Có phải là ngày vui của Dân tộc
.....Nguyễn Quang Duy 29-08-2011.....

Quốc là nước. Khánh là vui. Quốc khánh là ngày vui của dân tộc của đất nước.

Việt Nam độc lập

Ngày 9-3-1945, người Pháp đã bị người Nhật loại khỏi chính trường Đông Dương. Vua Bảo Đại cho ban hành Tuyên ngôn Độc lập, tuyên bố hủy bỏ các hòa ước đã ký với Pháp. Việt Nam trở thành một quốc gia độc lập.

Chính phủ Trần Trọng Kim được thành lập. Trong hoàn cảnh Việt Nam lúc ấy, chính phủ ông Trần Trọng Kim vừa lo thu hồi độc lập, vừa lo nạn đói, lo cải cách xã hội và giáo dục, lo soạn thảo Hiến pháp, lo xây dựng một quốc gia dân chủ và giàu mạnh.

Vua Bảo Đại và chính phủ Trần

đại sự, phải gác bỏ tình nghĩa riêng tây, tôi yêu cầu ông mở cửa..." Bác sĩ Nguyễn Xuân Chữ cho biết ông đã chỉ tay vào khẩu súng và nói: "**Ông không cần phải giờ súng ra. Tôi không sợ bị đe dọa, nhưng tôi buồn cho tương lai nước nhà.**"

Nổi buồn cho tương lai nước nhà đến ngay sau đó, ngày 2-9-1945, tại Quảng trường Ba Đình Hà Nội, Hồ Chí Minh lần đầu tiên xuất hiện giữa công chúng xác nhận họ đã cướp được chính quyền. Lại một lần nữa (sau Vua Bảo Đại), Hồ Chí Minh ra "Tuyên ngôn Độc lập" và tuyên bố thành lập nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa.

Toàn bản Tuyên ngôn không đã động gì đến đảng Cộng sản, đến chủ

ngiã xã hội hay chủ nghĩa Cộng sản. Nhưng thực chất Hồ Chí Minh là một lãnh đạo Quốc tế Cộng sản. Còn đảng Cộng sản Việt Nam là do Quốc tế Cộng sản thành lập và là một chi bộ của đảng Cộng sản Quốc tế. Từ đó đảng Cộng sản tiếp tục sử dụng đầu súng để chiếm miền Bắc, chiếm miền Nam và trấn áp người dân nhằm nắm giữ quyền hành.

Hồ Chí Minh chết đúng vào ngày 2-9-1969. Bởi thế 2-9 hằng năm nên lấy làm ngày để chúng ta suy xét tội ác mà Hồ chí Minh và đảng Cộng sản Việt Nam đã phạm với Tổ quốc và Dân tộc Việt Nam.

Sáu mươi sáu năm cầm quyền

Chỉ ít lâu sau ngày cướp được chính quyền, Hồ Chí Minh bắt tay với người Pháp tiêu diệt mọi thành phần, mọi tầng lớp không theo Cộng sản. Hồ Chí Minh và đảng Cộng sản từng bước đưa Việt Nam vào khuôn khổ của Quốc tế Cộng sản. Khi thì họ theo Nga, lúc họ lại theo Tàu. Vốn do ngoại bang thành lập, sau 66 năm đảng Cộng sản cầm quyền, Việt Nam đã trở thành một thuộc quốc của nhà cầm quyền Cộng sản Bắc Kinh.

Vì thuộc Quốc tế Cộng sản, đảng Cộng sản Việt Nam phải theo lệnh Nga Tàu tiến hành đấu tranh giai cấp, cải cách ruộng đất, cách mạng văn hóa, cải tạo tư sản,... gây bao tang thương đổ vỡ cho dân tộc Việt Nam. Đến nay Cương lĩnh đảng Cộng sản và Hiến pháp của Nhà nước Cộng sản Việt Nam vẫn đề cao đấu tranh giai cấp. Trên thực tế đảng Cộng sản tạo ra một xã hội đầy phân hóa quyền lực chính trị, phân hóa thành phần giai cấp, phân hóa giàu nghèo... một xã hội mang đầy mầm mống bạo loạn.

Để tiếp tục nắm giữ quyền hành, đảng Cộng sản chỉ còn một cách duy nhất là xây dựng một guồng máy công an sẵn sàng xuống tay trấn áp nhân dân. Các tin tức về việc công an đánh chết người càng ngày càng phản ảnh một xã hội cuối thời Cộng sản. Sống trong một xã hội như thế ngày 2 tháng 9 sắp tới bạn có vui không ?

Chiến tranh Chiến tranh

Các tiết lộ lịch sử gần đây xác nhận đảng Cộng sản theo lệnh Nga Tàu năm 1954 đã ký với Pháp hiệp định Genève, chia đôi đất nước. Sau đó họ lại sử dụng súng đạn do Nga Tàu, xé bỏ các hiệp định quốc tế Genève và Paris, xua quân cưỡng chiếm miền Nam. Họ chém giết dân lành vô tội, đưa cả nước vào nhà tù Cộng sản. Chỉ riêng Tết Mậu Thân, đảng Cộng sản đã tạo ra cảnh màn trời chiếu đất cho hàng triệu người,

hàng trăm ngàn người chết hay bị thương, trong đó có hàng ngàn người đã bị Cộng sản chôn sống. Sau chiến tranh cả nửa triệu người đã chết trong tù hay trên đường tìm tự do.

Thế mà đến nay đảng Cộng sản vẫn xem ngày 30-4 là ngày chiến thắng, nhờ công lao của “Bác và Đảng” miền Nam được giải phóng khỏi tay “Mỹ Ngụy”. Và vì thế đảng Cộng sản có toàn quyền “chính danh” cai trị Việt Nam. Bạn ơi, bạn có vui không khi chiến tranh đã chấm dứt trên 36 năm mà vết thương chiến tranh vẫn chưa được nhà cầm quyền Cộng sản hàn gắn ? Còn chế độ Cộng sản vết thương nội chiến sẽ vẫn còn rỉ máu.

Để có được súng đạn «giải phóng» miền Nam, Phạm Văn Đồng đã ký Công hàm 1958 hứa hẹn khi chiếm được miền Nam sẽ trao Hoàng Sa - Trường Sa – Biển Đông cho Trung cộng. Đây là cái cớ để Trung cộng mang quân xâm lấn hải đảo hải phận Việt Nam. Bạn có vui không khi một phần đất nước đang trong tay quân thù xâm lược ?

Lịch sử đảng Cộng sản gắn liền với chiến tranh. Từ 1945-89, để hoàn thành nhiệm vụ quốc tế, đảng Cộng sản đã đưa đất nước vào 4 cuộc chiến gây bao tang thương, chết chóc, hận thù. Hai cuộc chiến với Cam Bốt và Trung Cộng chỉ là tranh chấp nội bộ quốc tế Cộng sản. Bạn có vui không khi gia đình Việt Nam nào cũng có tử sỹ, thương binh sau 66 năm cầm quyền của đảng Cộng sản Việt Nam ?

Nhắc đến Trung cộng lại nhớ ngay đến tình nghĩa “môi hở răng lạnh” của hai đảng Cộng sản Trung Việt. Năm 1989, Khối Cộng sản Đông Âu và Liên Xô sụp đổ. Mất chỗ dựa Tây Phương, đảng Cộng sản vội vàng quay về hàng phục “kẻ thù truyền kiếp” của Việt Nam. Để chiều lòng ngoại bang, đảng Cộng sản đã ký các Hiệp định về biên giới 1999 và 2000. Theo đó, Việt Nam mất phần lớn thác Bản Giốc, mất Ai Nam Quan, hàng ngàn cây số vuông (tương đương với 1 tỉnh rộng trung bình của Việt Nam) vùng biên giới phía Bắc và hàng chục ngàn cây số vuông Vịnh Bắc Bộ đã được đảng Cộng sản hiến dâng cho Tàu. Lịch sử Việt Nam chưa bao giờ cha ông chúng ta để đất biển lọt vào tay giặc. Thế mà đảng Cộng sản vẫn tiếp tục mua vui trong ngày 2 tháng 9 hằng năm.

Vài trăm năm về trước, các Vua triều Nguyễn thường xuyên mang quân ra tuần tra Hoàng Sa Trường Sa để xác định lãnh thổ lãnh hải Việt Nam. Chế độ “Phong kiến” nhận ra

tầm chiến lược của Biển Đông. Trong khi ấy những người cầm quyền Cộng sản đến cả tư tưởng còn lệ thuộc Nga Tàu thì nói gì một tầm nhìn, một chiến lược, một viễn kiến cho dân tộc. Bạn có vui không khi họ vẫn tiếp tục cầm quyền !!!

Rồi lại chiến tranh

Một lần nữa Việt Nam lại bị Bắc Phương đe dọa “dạy cho một bài học thứ hai”. Điều cần nói ở đây là hai đảng Cộng sản Trung – Việt đều đeo đuổi mô hình phát triển, một mặt thì lạm dụng tài nguyên thiên nhiên và nhân lực quốc gia để tăng trưởng kinh tế, mặt khác thẳng tay đàn áp các đòi hỏi thay đổi chính trị. Mô hình này đang bộc lộ những hậu quả vô cùng nghiêm trọng: môi trường thiên nhiên bị tàn phá, đất nước kiệt quệ tài nguyên, lao động kém năng suất, chênh lệch giàu nghèo càng ngày càng mở rộng, tham nhũng trở thành quốc nạn, đàn áp chính trị càng ngày càng lộ liễu... Thất bại trong việc điều hành quốc gia sẽ dẫn đến sự sụp đổ của chế độ Cộng sản cả Việt lẫn Tàu.

Qua Biên bản Hội nghị Bộ Chính trị ngày 30-7-1962 bàn về công tác kiểm tra kế hoạch năm 1963, Hồ chí Minh cho biết: “*Từ ngày hòa bình lập lại năm nào cũng thấy có thuận lợi, có khó khăn và năm nào cũng không đạt kế hoạch. Tình hình mỗi ngày một càng thặng. Ta phải tính cách nào, nếu cần có thể phải giảm bớt một phần xây dựng để giải quyết vấn đề ăn và mặc cho quần chúng được tốt hơn nữa, đừng để cho tình hình đời sống càng thặng quá.*” (Hồ Chí Minh Biên niên Tiểu sử, tập 8, trang 272). Sự thất bại kinh tế là do miền Bắc đã áp dụng mô hình kinh tế Kế hoạch hoá của Liên Xô. Một miền Bắc nghèo đói cả tinh thần lẫn vật chất lại được tuyên truyền là để tập trung giải phóng miền Nam. Chiến tranh Bắc Nam chỉ là cái cớ để đảng Cộng sản che giấu thất bại về mặt kinh tế và cũng là để nhận viện trợ từ Khối Cộng sản.

Biết đâu lịch sử sẽ được lập lại. Chiến tranh Trung Việt lần tới cũng là cái cớ để nhà cầm quyền Cộng sản đương thời Nguyễn Tấn Dũng che giấu thất bại về kinh tế. Ngày 2 tháng 9 năm nay nếu vui là gián tiếp tiếp tay với bạo quyền đưa đất nước vào cuộc chiến vô lương.

Chẳng mấy người vui Hiệp ước Pháp Thanh

Nói về kinh tế gia đình đa số dân ta đang vật lộn với miếng cơm manh áo, đầu hàng trước nạn lạm phát phi mã, cuộc sống mỗi ngày một khổ hơn. Ngược lại thiếu số tư bản đồ thì sống trên nhung lụa, phung phí tài

sản cướp được của nhân dân. 2/9 năm nay bạn chung vui với tập đoàn tư bản đồ hay chia sẻ nỗi khổ với quần chúng nhân dân.

Vì vật lộn với miếng ăn, người dân không còn thời giờ để quan tâm đến một xã hội Việt Nam suy đồi văn hóa, bế tắc giáo dục, luật pháp bất công, tham nhũng tràn lan, cuộc sống bấp bênh; thế hệ trẻ mất niềm tin vào tương lai. Nói đến thế hệ trẻ, xin nhắc các bạn : nhà cầm quyền Cộng sản hiện nay đang tận khai tài nguyên quốc gia, thực chất là họ đang ăn cướp tài sản. Tài sản mà lẽ ra chúng ta và con em chúng ta được hưởng. Đảng Cộng sản còn vay nợ thế giới hàng trăm tỷ Mỹ kim. Rồi ra chúng ta và con em chúng ta sẽ phải trả cho cái nợ truyền kiếp, nợ để cho Cộng sản cướp chính quyền. Mong 02 tháng 09 năm nay mong rằng mỗi người chúng ta sẽ dành những giờ phút có được suy ngẫm để tìm cách giành lại chủ quyền dân tộc.

Bạn thấy chẳng cứ gần ngày 2-9 là đảng Cộng sản ra tay bắt bớ, khủng bố, sách nhiễu... những người đấu tranh cho dân chủ. Linh mục Nguyễn Văn Lý, ông Trương Văn Sương, ông Lư Văn Bầy, nhiều thanh niên Công giáo Giáo phận Vinh... vừa bị bắt. Có khi nào bạn tự hỏi tại sao một đảng với 3 triệu đảng viên lại không dám cạnh tranh một cách công bằng với rất ít những người đấu tranh cho tự do và dân chủ ? Vì họ sợ. Khi họ càng bắt bớ lại càng lộ rõ nỗi sợ hãi. Một tổ chức cướp quyền và nắm quyền bằng hòng súng là một tổ chức luôn sống trong sợ hãi.

Thế bạn có nghĩ rằng Tập đoàn Tư bản đồ Nguyễn Tấn Dũng sẽ vui mừng kỷ niệm ngày họ cướp được chính quyền hay không ? Mười một cuộc biểu tình chống Trung cộng tại Hà Nội đã làm họ mất ăn mất ngủ, thoi thóp sợ sẽ đến ngày ngày mà họ phải trả lại mọi quyền lợi và quyền lực họ đã cướp được của nhân dân.

Bạn thấy đó, cả một guồng máy tuyên truyền, báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình, đã phải phổ biến cái Thông báo không số, không người chịu trách nhiệm, vi hiến và nhất là lại dám xem thường người biểu tình đã bị "...*thế lực chống đối nhà nước Việt Nam trong và ngoài nước đã và đang kêu gọi, kích động, hướng dẫn...*". Thực tế là suốt 11 cuộc biểu tình, đảng Cộng sản đã không tìm ra được bất cứ kẻ thù nào mà lại chỉ nhận ra một sự thật hết sức phũ phàng.

Sự thật là không ít thành viên đảng Cộng sản Việt Nam tham dự các cuộc biểu tình. Có những vị đã từng hy

sinh xương máu để bảo vệ lãnh thổ quê hương, chống giặc Tàu xâm lược. Không ít người là trí thức từng là "think tank" của đảng Cộng sản Việt Nam. Lại cũng có không ít những người xuất thân từ các gia đình xưa đã dần thân cho lý tưởng Cộng sản để ngày nay phải sống trong một xã hội tư bản lỗi thời và rừng rú "người bóc lột người". Họ đều không thể chấp nhận được sự hèn yếu của tập đoàn Nguyễn Tấn Dũng, họ không thể ngồi im làm ngơ để đất nước cha ông để lại mất dần vào tay quân Tàu xâm lược.

Có nguồn tin cho biết các chi bộ đảng Cộng sản Việt Nam vừa nhận được một văn bản "MẬT" từ Ban Tuyên giáo trung ương, ghi ngày 26-8-2011, để định hướng lòng yêu nước của các đảng viên, những người đang "tự diễn biến", "tự chuyển hóa" quay về với dân tộc từ bỏ bọn Việt gian Cộng sản bán nước. Văn bản này vẫn tiếp tục cố tình giấu giếm các chuyện mọi người đã biết cả như Công hàm Bán nước 1958. Văn bản định hướng đảng viên phải cúi đầu không thì đàn anh Trung cộng sẽ dạy thêm một bài học. Văn bản cũng hướng "lòng yêu nước" trong khuôn khổ của "Đảng". Yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa. Yêu nước kiểu Ủy viên Bộ Chính trị, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng: "**Ta và Trung Quốc cần hòa bình, hữu nghị, hợp tác, đoàn kết để hai dân tộc cùng tiến lên chủ nghĩa xã hội.**"

Đảng Cộng sản sợ nhất là các cuộc biểu tình sẽ lại vẫn tiếp tục và lại xảy ra đúng ngày 2-9-2011 kỷ niệm ngày Cộng sản cướp chính quyền. Viết đến đây mới thấy: thời Pháp thuộc, Nhật thuộc, người dân vẫn chưa mất cái quyền biểu lộ lòng yêu nước. Chỉ có đảng Cộng sản mới sợ hãi người dân biểu lộ lòng yêu nước.

Ngày 27-8-2011 vừa qua, những khuôn mặt lớn của Hà Nội gồm Bí thư thành ủy Phạm Quang Nghị, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Thành phố Nguyễn Thế Thảo, Phó Chủ tịch Vũ Hồng Khanh, Trưởng ban Tuyên giáo Thành ủy Hồ Quang Lợi, Giám đốc Công an Thành phố Nguyễn Đức Nhanh, Chủ tịch Ủy ban Mật trận Tổ quốc Thành phố Hà Nội Đào Văn Bình, Chánh văn phòng Ủy ban Nguyễn Thịnh Thành, đã phải xuống nước tiếp kiến những người biểu tình. Những người đã được họ gán ghép là bị "*thế lực chống đối nhà nước Việt Nam trong và ngoài nước đã và đang kêu gọi, kích động, hướng dẫn...*" Anh Nguyễn Văn Phương còn được công an "năn nỉ" dừng biểu tình vào ngày 2-9-2011. Thấy rõ những người Cộng

sản đang bế tắc và phải dùng kế hoãn binh. Rõ nhá: 2 tháng 9 năm nay họ chẳng ăn ngon ngủ yên, họ sẽ chẳng vui chút nào.

Bắc Kinh cũng sợ người biểu tình Việt Nam

Có phải chỉ nhà cầm quyền Hà Nội sợ hãi người biểu tình ? Thừa không, ngay cả nhà cầm quyền Bắc Kinh cũng thế. Có khác là họ sợ hãi bóng dáng của con điều hâu Hợp Chúng Quốc. Chả thế mà tờ Thế giới Tân văn trong số ra gần đây đã đăng bài viết tựa đề "**Ai kích động biểu tình chống Trung Quốc tại Việt Nam?**". Lê đương nhiên bài viết đặt ra hình tượng sau các cuộc biểu tình là bóng dáng của Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ. Bài báo còn cho rằng cuộc biểu tình "**thực ra là chống chính phủ (Việt Nam), chứ không phải chống Trung Quốc.**"

Người biểu tình có chống ai đi nữa nhà cầm quyền Bắc Kinh cũng đều lo sợ. Vì hai đảng như môi với răng. Môi hở thì răng lạnh. Cộng sản Việt sụp thì Cộng sản Tàu cũng mất đi một đi cô em nhỏ ngoan ngoãn và tuyệt đối trung thành. Và lại mất em rồi anh sống với ai ? Óai oản thay khi đàn anh Trung cộng lên tiếng rồi cô em Cộng sản Việt Nam nghe theo bắt bớ người biểu tình thì dư luận lại càng tin tưởng "cô em đã bán thân nay đang bán nước".

Trên là chỉ nói nhưng điểm chung cho toàn dân tộc. Một chế độ độc tài đảng trị, xây dựng bằng bạo lực thì mỗi cá nhân chúng ta đều chịu đựng những bất công riêng. Người thì bị cướp nhà. Người thì bị cướp đất. Người thì bị ức hiếp bị xử oan... Mỗi chúng ta lại có những nỗi buồn riêng do chế độ Cộng sản gây ra. Tóm lại ngày 2-9-2011 năm nay sẽ không có mấy người vui.

Hai tháng Chín, ngày Quốc nhục

Bạn ơi, ngày 2/9 lẽ ra phải được xem là ngày **Quốc nhục**: nhục nghèo nàn và lạc hậu, nhục xã hội phân ly, nhục văn hoá suy đồi, nhục giáo dục xuống cấp, nhục tham nhũng hoành hành, nhục nợ ngoại nhân... Nhưng cái nhục lớn nhất vẫn là cái nhục mất nước, nhục mất độc lập, nhục mất tự do.

Muốn mất đi cái nhục chung không cách gì hơn cùng kết liên đứng lên lật đổ bạo quyền Cộng sản, giành lại độc lập, tự do dân chủ cho dân tộc. Ngày toàn dân đứng dậy sẽ là ngày Quốc Khánh ngày vui chung của toàn đất nước, toàn dân tộc.

Melbourne, Úc Đại Lợi
29/8/2011

5 THANH NIÊN YÊU NƯỚC bị vu khống tội lật đổ chính quyền

Đức Tâm - Tạ Phong Tần 28-08-2011

**NĂM THANH NIÊN CÔNG
GIÁO BỊ CÁO BUỘC HOẠT
ĐỘNG LẬT ĐỔ CHÍNH QUYỀN**
Đức Tâm RFI 28-08-2011

Theo tin của Nguyệt san Eglises d'Asie (Các Giáo hội Á châu), ngày 26-08-2011, sau hơn 20 ngày giam giữ kín 5 thanh niên Công giáo thuộc giáo phận Vinh, vừa qua công an Việt Nam mới công bố lý do bắt và nơi giam giữ những người này.

Công an Việt Nam cáo buộc 5 thanh niên Công giáo vi phạm điều 79 bộ Luật Hình sự Việt Nam, đã có hành vi tham gia đảng Việt Tân «hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân». Họ bị bắt từ cuối tháng Bảy và hiện bị giam giữ ở Trại Tạm giam B14 - Thanh Liệt, Thanh Trì, Hà Nội.

Theo bản tin trên mạng của thông tấn xã Công giáo vietcatholic.net, danh tánh của 5 thanh niên Công giáo bị bắt là Đặng Xuân Diệu, Hồ Đức Hòa, Nguyễn Văn Oai, Nguyễn Văn Duyệt và Nguyễn Xuân Ánh, «là những người rất tích cực trong các sinh hoạt của nhà thờ và các hoạt động từ thiện như Hội Doanh Trí, ứng viên của Chứng viện Vinh Thanh, hoạt động thông tin, tham gia viên của các buổi thấp nền cầu nguyện cho Công lý, Sự thật và Hòa bình, là những người tuân hành ôn hòa để chống Trung Quốc xâm lược...», trong khi đó, một lãnh đạo của đảng Việt Tân, có trụ sở tại Mỹ, khẳng định là cả 5 thanh niên Công giáo không hề có quan hệ gì với tổ chức này.

Mặc dù bị bắt từ cuối tháng Bảy, nhưng đến tối ngày 18-08, gia đình của 5 thanh niên Công giáo, tất cả đều là người ở tỉnh Nghệ An, mới nhận được thông báo của công an Việt Nam đề ngày 11-08 cho biết về lý do và nơi giam giữ thân nhân của họ.

Ngày 23-08, gia đình các thanh niên nói trên mới đến thăm nuôi và được biết thêm là ông Lê Văn Sơn

bị giam giữ tại đây.

Vẫn theo tin của Nguyệt san Eglises d'Asie, thì có thêm 3 sinh viên khác, ở Vinh cũng bị bắt và bị cáo buộc cùng tội danh với 5 thanh niên công giáo nói trên. Đó là các anh Trần Hữu Đức, Đậu Văn Đường, Chu Mạnh Sơn. Những người này bị giam giữ ở trại tạm giam Nghi Kim, Nghệ An. Công an thông báo với gia đình ba sinh viên này rằng họ sẽ được thả nếu chấp nhận từ bỏ các hoạt động phạm pháp. Phía gia đình nói lại rằng các sinh viên này chỉ tham gia các hoạt động ôn hòa, hợp pháp, như biểu tình phản đối Trung Quốc gây hấn, đấu tranh chống tham nhũng, theo những khóa học về truyền thông của Nhà thờ..., có lợi cho họ và đất nước.

Ngoài những người bị bắt từ cuối tháng Bảy, đầu tháng Tám, còn có hai sinh viên khác bị bắt vào giữa tháng này. Họ đã tham gia khóa học về truyền thông của Nhà thờ vào tháng Sáu.

Phát biểu với BBC hôm 24/8, Tổng Bí thư của đảng Việt Tân, ông Lý Thái Hùng khẳng định những người này không phải là thành viên của Việt Tân.

“Riêng trường hợp họ bắt giữ một số những anh chị em thanh niên sinh viên ở tại Vinh, mà liên hệ tới cộng đồng Công giáo ở phía Vinh, những cáo buộc của họ liên hệ với Đảng Việt Tân này kia, thì đó là những cái trò buộc rất nhiều người trong quá khứ để dùng như một luận điểm gọi là âm mưu tham gia lật đổ chế độ để mà kết án.

“Cho đến ngày hôm nay, chúng tôi được biết là họ đã bị những việc kết án như vậy nhưng mà họ không có liên hệ gì đến Đảng VT.”

Ông Hùng nói đó là “những người yêu nước, đấu tranh cho tự do dân chủ” nhưng không phải là đảng viên Việt Tân.

BBC 25-08-2011

**BẮT CỐC ÉP CHO RA “LỜI
KHAI” ĐỂ KHỞI TỐ GIAM?
Vụ 14 thanh niên Công giáo bị
bắt
Tạ Phong Tần 29-08-2011**

Trong chiến dịch bắt cóc người hàng loạt ở giáo phận Vinh của nhà cầm quyền Việt Nam, sau 22 ngày bị “bắt cóc” đem đi mất tích, thân nhân những người bị bắt chạy long tốc gáy khắp nơi từ xã lên huyện lên tỉnh rồi đến Bộ Công an nhưng cơ quan nào cũng chối bỏ trách nhiệm và “Bộ chỉ về địa phương, địa phương chỉ lên Bộ”. Đến vài ngày sau Bộ Công an (An ninh điều tra) mới “lòi mặt” ra bằng thông báo cho gia đình các anh Nguyễn Xuân Anh (29 tuổi), Nguyễn Văn Oai và Nguyễn Văn Duyệt (cả hai đều 31 tuổi), Hồ Đức Hòa (37 tuổi) và Đặng Xuân Diệu (32 tuổi) biết là thân nhân của họ bị bắt vì tham gia vào đảng Việt Tân, vi phạm Điều 79 BLHS. Tình trạng những người bị công an bắt cùng thời điểm trên là Trần Hữu Đức, Đậu Văn Dương, Paul Trần Minh Nhật, Đặng Xuân Tương, Chu Mạnh Sơn, Thái Văn Dung, Nông Hùng Anh, Hồ Văn Oanh thì “biệt vô âm tính”.

Anh Paulus Lê Văn Sơn sau khi bị đám đông công an bắt cóc và niêm phong tài sản (bằng miệng, trái pháp luật) tại nơi anh Sơn thuê trọ, thông báo gửi cho gia đình anh dù có ghi rõ họ tên, địa chỉ người nhận nhưng vẫn cứ “nằm lì” ở Công an xã Hoàng Trung (Hoàng Hóa, Thanh Hóa) đến 26 ngày sau, khi người nhà đi tìm thì Phó Công an xã mới chịu chìa ra.

Tôi lấy làm ngạc nhiên khi tận mắt chứng kiến “Thông báo về việc tạm giam bị can” số 153/ANĐT ngày 11-8-2011 của Cơ quan An ninh điều tra Bộ Công an (ANĐT) gửi cho thân nhân anh Paulus Lê Văn Sơn ghi: “Tham gia tổ chức phản động Việt Nam canh tân cách mạng đảng” hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân Quy định tại Điều 79 Bộ luật hình sự nước CHXH Việt Nam” (nguyên văn).

Thông báo này tất nhiên theo mẫu do Bộ Công an quy định, khác nhau ở chỗ tên người và lý do bị bắt

mà thôi. Chúng ta biết rằng văn bản của cơ quan pháp luật chỉ được sử dụng từ ngữ trong hệ thống văn bản pháp luật, mà toàn bộ hệ thống pháp luật Việt Nam không có từ “phản động”, không có định nghĩa “phản động”. Cái sai thứ 1 là cơ quan ANĐT lấy những từ ngữ “nôm na mách quẻ” nhét vào một văn bản pháp luật quan trọng (như cái Thông báo trên) để loan báo cho nhiều người biết công dân đó đã bị bắt vì phạm tội đó rõ ràng là sai hoàn toàn. Cái sai thứ 2 thuộc về lỗi ngữ pháp, viết hoa tùy tiện, thích hoa thì hoa, thích thường thì thường, nguyên tắc ngữ pháp tiếng Việt học sinh phải hoàn tất trong chương trình phổ thông lớp 9, không hiểu sao cán bộ ANĐT lại “chơi” chữ “Quy” viết Hoa là ý nghĩa gì? Cái sai thứ 3 là làm việc tắc trách, câu thả. Xin hỏi Cơ quan ANĐT cái quốc gia “CHXH Việt Nam” này là quốc gia nào?

Cơ quan điều tra cấp Bộ mà một câu ngắn có 34 chữ đã viết sai đến 3 chỗ, ý là câu này có đến 22 chữ trích dẫn nguyên văn từ nơi khác mang vào. Nếu toàn bộ 34 chữ đều do cán bộ ANĐT tự sáng tác ra hẳn còn sai sót nhiều hơn? Và cơ quan điều tra cấp dưới Bộ (tỉnh, thành phố, quận, huyện) còn sai sót nhiều hơn nữa? Do đó, tôi hoàn toàn có căn cứ để nghi ngờ năng lực điều tra của họ không đáp ứng yêu cầu khoa học-khách quan-trung thực – điều bắt buộc phải làm trong công tác điều tra.

Tôi không có thông tin chi tiết về hoàn cảnh bị bắt của các anh Nguyễn Xuân Anh, Nguyễn Văn Oai, Nguyễn Văn Duyệt, Hồ Đức Hòa, Đặng Xuân Diệu; riêng trường hợp anh Lê Văn Sơn, căn cứ lời kể của người chứng kiến, nội dung bản Thông báo, đối chiếu với khoản 1 Điều 81 Bộ Luật Tố tụng Hình sự quy định về “Bắt người trong trường hợp khẩn cấp” thì thấy rằng Cơ quan ANĐT đã hành động tùy tiện trái pháp luật và có nhiều hành vi khuất tất.

Anh Lê Văn Sơn “bị một đám người bắt cóc ngay trước cổng nhà trọ”. Chị chủ nhà nói: “Sơn nó bị 6-7 người hung tợn bắt đi rồi cùng với

chiếc xe máy và một người bạn đi cùng cũng bị bắt đi luôn”.

Khoản 1 Điều 81 BLTTHS quy định như sau:

1. Trong những trường hợp sau đây thì được bắt khẩn cấp:

a) Khi có căn cứ để cho rằng người đó đang chuẩn bị thực hiện tội phạm rất nghiêm trọng hoặc tội phạm đặc biệt nghiêm trọng;

b) Khi người bị hại hoặc người có mặt tại nơi xảy ra tội phạm chính mắt trông thấy và xác nhận đúng là người đã thực hiện tội phạm mà xét thấy cần ngăn chặn ngay việc người đó trốn;

c) Khi thấy có dấu vết của tội phạm ở người hoặc tại chỗ ở của người bị nghi thực hiện tội phạm và xét thấy cần ngăn chặn ngay việc người đó trốn hoặc tiêu huỷ chứng cứ.

Anh Lê Văn Sơn bị bắt cùng một người bạn nữ ở trước công nhà trọ, không có tang vật phạm pháp khi bị bắt nên không có căn cứ để cho rằng “*đang chuẩn bị thực hiện tội phạm rất nghiêm trọng hoặc tội phạm đặc biệt nghiêm trọng*” nên không đủ điều kiện đáp ứng điểm a;

Không có một vụ án hình sự nào đã xảy ra do anh Sơn thực hiện nên tại thời điểm bị bắt không có “*người bị hại*” hoặc “*người có mặt tại nơi xảy ra tội phạm*”, cũng không có dấu hiệu anh Sơn bỏ trốn, nên không đủ điều kiện đáp ứng điểm b;

Không hề phát hiện thấy “*dấu vết của tội phạm ở người hoặc tại chỗ ở của người bị nghi thực hiện tội phạm*”, nơi ở của anh Sơn ngoài những vật dụng sinh hoạt cá nhân, quần áo cũ rách ra thì nó trống trải đến mức thậm chí Cơ quan ANĐT cũng không thêm ra lệnh khám xét, do đó không đủ điều kiện đáp ứng điểm c.

Vì không hội đủ những điều kiện đã nêu ở trên, nên cơ quan điều tra phải có hành vi như bọn xã hội đen không coi pháp luật ra gì, đó là bắt cóc người lười ù về cơ quan mình nhốt. Mãi đến hơn 20 ngày sau (chắc là ép ra) được một mớ “*tờ nhận tội*” nên mới khởi tố ra lệnh tạm giam?

Lâu nay, ở Việt Nam, tham gia đảng Việt Tân là cái cơ để quy chụp

và bắt bớ công dân. Cần nhấn mạnh rằng bắt khẩn cấp là kiểu “*nghe thì ra lệnh bắt*” chớ chưa đủ chứng cứ chứng minh ai đó phạm tội để khởi tố bị can. Nếu cơ quan ANĐT có đầy đủ bằng chứng (Ví dụ như: Đơn xin vào đảng, thủ tục kết nạp, tuyên thệ, thẻ đảng viên, các quyết định phân công tác của người lãnh đạo đảng đối với đảng viên...) thì cơ quan ANĐT đã đường hoàng khởi tố vụ án hình sự, khởi tố bị can và ra lệnh bắt tạm giam một cách công khai đúng trình tự quy định tại Bộ Luật Tố tụng Hình sự, không cần phải bắt cóc giữa đường rồi hợp pháp hóa bằng lệnh bắt khẩn cấp.

Ông Lý Thái Hùng- Tổng bí thư đảng Việt Tân nói với BBC: những thanh niên Công giáo và Tin lành bị bắt trong hơn 20 ngày qua ở Nghệ An, Hà Nội và Sài Gòn không liên quan gì đến đảng Việt Tân của ông.

Ông Bao đại nhân “*mặt sắt*” (phim Bao Thanh Thiên, Đài Loan sản xuất năm 1993) hùng hồn cãi trước mặt hoàng đế Nhân Tông rằng: “*Đặt phạm nhân dưới ngọn roi sấm sét thì muốn họ nói gì chẳng được*”.

Thống kê từ giữa năm 2007 đến năm 2011 có hơn 20 người dân vô tội mới bị “*tạm giữ*” đã chết oan ức trong đồn công an. Từ đầu năm 2011 đến nay có 7 người chết tức tưởi trong đồn CA sau khi bị bắt gồm: Nguyễn Lập Phương, Trịnh Xuân Tùng, Đặng Ngọc Trung, Nguyễn Công Nhựt, Trần Văn Dữ, Đặng Phi Vũ, Lê Văn Trần.

Ở thời điểm hiện nay, tôi cải biên lại lời Bao đại nhân rằng: “*Đặt người dưới uy lực ngọn dùi cui, roi điện, xà lim, án tù..., làm mất sự học hành, làm ăn, hạnh phúc, con cái hư hỏng, cha mẹ đau ốm không người chăm sóc... thì muốn khai gì chẳng được. Đừng nói một vài lời khai, một ngàn lời khai cũng có như thường*”.

Xin quý vị nhớ cho rằng: Thân nhân của quý vị vô tội, nếu như trong tay cơ quan điều tra chỉ có mỗi chứng cứ duy nhất là lời khai.

